

Patricia Wilson 156

O chestiune de orgoliu

Colectia

Editura ALCRIS

Cu inima strânsă de o teamă nedefinită, Gilda Lyle se așează în fotoliul pe care James Sanderson i-l desemnă. De când îl cunoștea, acest prieten și asociat al tatălui său o îngrozise mereu. Și acum, mai mult ca niciodată, se temea să fie între patru ochi cu el. Cu atât mai mult cu cât nu înțelegea de ce insistase atât pentru această întrevedere. Ce știa el în plus față de ea ? Desigur, moartea brutală a tatălui ei o punea într-o situație fără ieșire : ruinată, plină de datorii, avea să vândă Brightways, locuința familială. Și James nu ignora că faptul acesta era o mare dezamăgire. El fusese mereu la curent cu afacerile familiei Lyle... ceea ce, de altfel, îi permisesese să țină sub control întreprinderea familială ! Ce mai voia de la ea întrucât nu-i mai rămăsese nimic, în afară de demnitate...

„Dar în definitiv ce sper ?“ gândi Gilda. James nu o iubea și n-o va iubi niciodată ! Și dacă ea accepta totuși să-l ia de bărbat pentru a rămâne cu el, va trebui să suporte prezența a numeroase alte femei ca Sheena, și să sufere din cauza asta...

THE

BEST

PATRICIA WILSON

O CHESTIUNE DE ORGOLIU

BUCUREȘTI

CAPITOLUL 1

Glasul monoton al pastorului se ridica spre asistență, îngânând discursul funebru, însă Gilda nu-l auzea. Plânsese atât de mult aflând de moartea tatălui său... Dar astăzi, lacrimile sale păreau secate. Pradă unei dureri mocnite, se gândea la defunct, și la scandalul care avusese loc înainte de decesul lui... Dintre toți cei adunați în jurul ei, la cimitir, care câți se gândeau la titlurile ademenitoare scrise cu litere de-o șchioapă care vor figura în ziarele de mâine ?

Tânăra femeie ridică ochii pe neașteptate, arătând mulțimii o față tristă dar demnă. Și pe măsură ce privirea sa se fixa pe fiecare dintre membrii asistenței — cunoștințe de afaceri ori pretinși amici ai tatălui său veniți la înmormântare — ei își întorceau privirile cu jenă.

Toți... în afară de unul ! Stând ceva mai departe de grup, dominând cu mai bine de un cap bărbații prezenți, James Sanderson o observa. Nu se citea nici tulburare nici compasiune în privirea lui și, ca întotdeauna, tânăra femeie încerca o senzație de teamă la vederea acestei siluete trufașe, a acestor trăsături perfecte dar reci, degajând impresia unei voințe implacabile.

Da, James Sanderson părea a fi cu ochii pe ea, asemeni unui animal sălbatic la pândă, și Gilda se întreba ce aștepta de la ea. S-o vadă prăbușindu-se? Greu de spus... Ca întotdeauna, nu i se puteau ghici gândurile. Asta mai ales din cauza ochilor lui de un cafeniu-închis, aproape negri : erau de nepătruns dar subjugau pe acela sau pe aceea care îi contempla.

Decodată, pastorul înaintă spre ea pentru a-i murmura câteva vorbe de îmbărbătare. Dar nimeni nu putea s-o consoleze, în această clipă. Ea avea impresia că viața sa luase sfârșit o dată cu aceea a tatălui ei, căci rămânea singură pe lume și în curând va fi depozdată de tot ce avusese. Atunci când va fi vândută splendida locuință din Brightways în care crescuse, trecutul va fi șters în întregime.

— Dacă aveți nevoie de sprijin, nu ezitați să apălați la mine, spuse pastorul.

— Vă mulțumesc că vă îngrijiți de viitorul domnișoarei Lyle, dar mă aflu aici pentru a mă ocupa de afacerile sale. Să n-aveți nici o grijă în ce o privește, declară atunci James Sanderson.

El se apropiase și tânăra femeie fremătă auzindu-i vocea profundă al cărei timbru autoritar se potrivea personalității sale și fizicului său. Într-un anumit fel, el afirmase adineauri că avea drepturi asupra ei și asupra viitorului ei...

Ea vru să protesteze, dar nici un sunet nu-ieși din gură.

— Te duc acasă, decretă James.

El își strecură brațul pe sub cel al tinerei femei, căutând s-o antreneze departe de locul ceremoniei funebre.

— Eu... nu acum..., se bâlbâi ea.

Se întoarse spre mormântul încă deschis și o durere surdă îi strânse inima.

— Vino, Gilda, trebuie să ne întoarcem acasă; acum. O să vezi, cu timpul, o să uiți.

— Pentru tine e ușor de zis ! Ești la fel de rece ca un bloc de granit. Măcar ai iubit vreodată pe cineva ?

— Fie, ia-te de mine, dacă asta te poate ușura. Sunt în stare să suport. Dar pentru numele lui Dumnezeu, salvează aparențele ! Reporterii au invadat locul, observă el fără să se tulbure.

Nu trebui să-i repete avertismentul. Prezența ziariștilor nu scăpase tinerei femei, care se știa o pradă aleasă pentru presa avidă de senzational.

Ea inspiră adânc și își îndreaptă spatele, adoptând o ținută impasibilă și mândră.

— Așa e bine, murmură James.

După ce dădu liber șoferului care o condusesse pe tânăra femeie până la cimitir, el o antrenă pe Gilda către Mercedesul său, parcat nu departe de grilaj, în șirul de vehicule care staționau de-a lungul aleii. Curând, se îndepărtară de teatrul evenimentelor, urmăriți îndată de o sumedenie de fotografi.

În timp ce mașina se depărta rapid de haita care o vâna, Gilda scoase un suspin.

— Ei nu vor întârzia să invadeze Brightways, murmură ea.

— Afară de cazul când găsesc poarta închisă!

— Dar... nu pot interzice accesul pe proprietate tuturor acestor oameni ! Ei țin să-și prezinte condoleanțele și se așteaptă să fie primiți...

— Aşa este ! · Ca să se hrănească în voie cu suferinţa ta ! Ei bine, nu vor avea această satisfacţie. Am făcut pregătirile necesare.

— Care pregătiri ? întrebă Gilda, neliniştită.

— Am discutat cu adevăraţii prieteni ai tatălui tău. Ei înţeleg prin ce treci şi sunt foarte conştienţi de familiarităţile exagerate la care ziaristii nu ezită să se preteze pentru a obţine un articol, atunci când li se dă ocazia. Ei sunt de acord cu această decizie. Ceilalţi nu contează.

El binevoi s-o privească pe tânăra femeie şi preciză :

— Am postat doi oameni de pază la intrare. Nici un ziarist nu va trece hotarul proprietăţii.

Într-adevăr, atunci când Mercedesul intră pe aleea ce ducea la conac, Gilda zări în faţa porţii doi bărbaţi solizi, cu mutre sinistre. Ei schimbă un semn scurt de complicitate cu James Sanderson. Apoi grilajele porţii se deschiseră pentru a lăsa să treacă maşina, după care se închiseră cu un pocnet sec. Asemeni unui condamnat care tocmai păşeşte în incinta penitenciarului unde îşi va petrece restul zilelor, Gilda nu putu să-şi înăbuşe un fior.

— În felul acesta îţi vei face câţiva duşmani în plus, remarcă ea.

— Asta să-mi fie toată grija ! replică James Sanderson. Am crescut într-o lume nemiloasă; domnişoară Lyle, şi asta îţi prinde bine în clipa de faţă. Oamenii cu educaţie aleasă sunt în general dezarmaţi atunci când e vorba să facă faţă dificultăţilor.

— Dacă înțeleg eu bine, pentru tine nu sunt decât un copil răsfățat, fără personalitate ?

El schiță un surâs cu o nuanță de ironie.

— Te zbenguiești la seratele mondene, dar o dată confruntată cu realitățile existenței, ești pierdută. De fapt, nu ai decât două atuuri : ești frumoasă, și tatăl tău era prietenul meu. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a te proteja.

— Ascultă, n-am nevoie...

— De un parvenit care a izbutit să iasă la liman prin forțe proprii ? Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș grăbi să emit o asemenea părere. A sosit vremea să știi ce înseamnă prudența, domnișoară Lyle. Petrecerea s-a sfârșit, îți dai seama.

Intrigată de aceste vorbe, Gilda întoarse capul către el. Dar, cu privirea ațintită la drum, însoțitorul ei nu manifesta nici o tulburare.

Târăra femeie avu atunci impresia că este prinsă într-o capcană. Barry Lyle, tatăl ei, avusese multă stimă pentru James Sanderson și îl primise adesea la Brightways. Dar Gilda se simțise mereu apăsată de prezența lui, și dacă ea se străduise să facă impresie bună, era doar din afecțiune față de tatăl ei și pentru a-și îndeplini cu demnitate rolul de gazdă, ca o tânără crescută în sacrosanctul respect al conveniențelor.

În realitate, James Sanderson o îngrozea. Era intimidată de firea lui de temut și ascunsă, și cu toate că el dăduse dovadă de o educație desăvârșită, ea bănuia că nu era vorba decât de o spolia. Nu se îndoia că este un inginer strălucit, cum se afirmase mereu despre el. Mai mult, el făcea față acolo unde alții se dăduseră bătută și era dotat cu un simț ascuțit al afacerilor, ceea ce

i-a permis să clădească un imperiu financiar. Dar în ochii ei, el rămânea un soi de impostor. Ea l-ar fi comparat lesne cu un ghepard, sălbatic și neîmblânzit. De altfel, era feroce. Ea ar fi jurat că oricine i se opunea risca să fie ruinat și distrus.

Tatăl ei, Barry Lyle, răsese adesea de groaza fără sens pe care i-o inspira James :

— Ei, haide, scumpa mea ! Ai și tu niște idei ! James este un om foarte civilizat. Și nu trebuie să-l subestimezi pentru că a pornit-o foarte de jos. Viața nu prea i-a făcut cadouri ; nu a avut dreptul nici la școli private, nici la partide de tenis, nici la toate celelalte facilități ale oamenilor bogați. Totuși a făcut studii strălucite.

— Și bineînțeles, de la el deții tu toate informațiile astea...

— Nu, James nu se laudă niciodată cu nimic. De altfel, el nu are timp de pierdut cu trâncăneala... Tu știi, îi sunt foarte recunoscător că a acceptat să lucreze pentru mine. Nimic nu-l obliga la asta.

Într-adevăr, James Sanderson era deja foarte bogat atunci când pusese ochii pe Lyle Engineering. Societatea tatălui ei se numea de atunci Sanderson-Lyle, iar James Sanderson deținea controlul asupra ei. Și dacă el nu absorbise pe față întreprinderea, cel puțin o anexase. De altfel, Gilda îi purta o pică teribilă. Lyle Engineering aparținea familiei sale de mai multe generații și era o firmă onorabilă și respectată. Tânăra femeie crescuse în lux și nici un pericol nu venise să-i amenințe vreodată cuibul gingaș... până la apariția perfidului James Sanderson.

Da, ea dusese o existență foarte favorizată și nu ignora că, din cauza asta, tovarășul ei o disprețuia.

Mai știa că el era adevăratul deținător al puterii la Sanderson-Lyle. De aceea se temea de puterea lui.

Și în clipa de față, îi era frică de el mai mult ca niciodată. Totuși, îi era recunoscătoare de protecția pe care i-o oferea în aceste împrejurări tragice.

Barry Lyle pierduse tot ce poseda — excepție făcând părți din întreprindere ce i se cuveneau ei. El îi dezvăluise asta exact înainte de a muri, și ea descoperise atunci că el dusese o viață dublă. Avusese o existență secretă — dedicată patimii jocului de cărți și femeilor. — care îi înghițise toată averea. Din nenorocire, vânzarea acțiunilor ei și a locuinței de la Brightways nu era de ajuns pentru achitarea datoriilor.

Gilda era deci ruinată. Nu-i mai rămâneau decât orgoliul... și amărăciunea. Căci James Sanderson știuse ce se petrecea. Dar evitase să intervină, pândind desigur momentul potrivit pentru a trage foloase de pe urma situației. Și când te gândești că pretindea a fi fost prietenul tatălui ei !

Mercedesul se opri încet în fața intrării. Gilda deschise portiera, apoi rămase nemișcată sub ploaia fină, privind superba locuință ca și cum o vedea pentru prima dată. Clădit pe culmea unui deal într-un peisaj splendid, conacul era impunător, dar vița de vie sălbatică acoperindu-i zidurile îndulcea aspectul sever al arhitecturii sale. Aici, la Brightways, își petrecuse toată copilăria, și gândul

că va trebui să plece curând îi frângea inima.

— Îți place mult casa asta, nu-i așa ? întrebă James.

Tânăra femeie tresări. Pierdută în contemplare, aproape că uitase de prezența lui.

— Da, murmură ea. Din păcate, va trebui s-o părăsesc.

— Nu depinde decât de tine să rămâi aici.

— Mi-aș dori atât de mult să fie așa.

Ea scoase un râs straniu, totodată dureros și cu o nuanță de ironie.

— Aici am cunoscut fericirea, continuă ea. Când Brightways nu va mai fi al meu, nu-mi va mai rămâne nimic. Nici măcar amintirile mele.

— Trecutul supraviețuiește în mintea noastră.

— Datorită acestei teorii izbutești să rămâi mereu atât de indiferent ? lansă tânăra femeie pe un ton agresiv.

Suferea, și ar fi vrut ca și el să fie nefericit. Dar reacția ei era absurdă, desigur. Nimeni nu ar putea să rănească un om atât de insensibil !

— Nimic nu te mișcă, nu-i așa ? reluă ea.

O clipă, James Sanderson o privi cu un aer gânditor.

— Deci așa mă consideri ? spuse el în sfârșit. Ca pe un invulnerabil ?

El își punctă întrebarea cu un surâs straniu, pe care ea ezită să-l interpreteze. „Nu știi nimic despre mine“, părea să spună el. Și, mai mult ca niciodată, se simți derutată de temutul său însoțitor.

Pe când pătrundea în hol, Jessie, menajera, le ieși în întâmpinare. Era palidă și se vedea că

plânsese mult. În vârstă de vreo şaizeci de ani, Jessie făcea parte la drept-vorbind din familie. Locuia la Brightways de pe vremea când Gilda era un copil şi practic o crescuse după moartea mamei sale. Ea nu ignora deloc situaţia actuală şi ştia că va trebui să părăsească şi ea în curând această casă.

— Am rămas singure, Jessie, murmură tânăra femeie aruncându-se în braţele ei.

— Da, scumpa mea. Va trebui să facem faţă.

— O să izbutim să găsim un apartament. Dar în ce priveşte leafa ta...

— O să ne descurcăm; vei vedea. Voi găsi de lucru.

— Oh, Jessie ! Tu ştii bine că nu voi accepta niciodată să trăiesc pe spinarea ta ! izbucni Gilda.

Tulburată profund de acest devotament, nu-şi putu înăbuşi lacrimile care îi urcau în ochi.

Aparent agasat de această scenă, James Sanderson declară cu bruschete :

— Jess, pregăteşte-ne nişte ceai. Adu-ni-l în cabinetul de lucru.

Cu toate că el se exprimase cu asprime, Jessie îi adresă un surâs. Ținea la el şi nu înțelegea aversiunea Gildei. James era singurul care-şi permitea să-i spună „Jess“, şi pentru ea, asta era un fel de compliment. Provenită ca şi el dintr-un mediu foarte sărac, ea îi arăta o admirație imensă.

În timp ce Jessie se îndepărta, Gilda murmură :

— Nu-mi doresc deloc să mergem în biroul tatălui meu, în clipa de faţă.

— Trebuie. Avem de discutat în particular.

— La ce bun ? Jessie e la curent cu totul.

— Nu-i chiar așa de sigur. Și există lucruri pe care nu ți-ar plăcea să le știe ea, răspunse James Sanderson.

La aceste cuvinte, el îi întoarse spatele și se îndreptă spre birou. Dezinvoltura lui o scandaliză pe tânăra femeie. De ce mai zăbovea el în casă ? I-a făcut un serviciu, fie — și-i era recunoscătoare. Dar asta nu-i dădea dreptul să se impună ! Atâta timp cât Brightways nu era vândut, ea se afla aici acasă și nu intenționa deloc să continue să-l primească. În ochii ei, el nu fusese niciodată binevenit în casa asta.

Privi după el cu intenția de a-i face cunoscute sentimentele sale în privința lui. Dar curios lucru, cuvintele îi lipsiră. În picioare lângă fereastră, el contempla grădina scăldată în ultimele raze de lumină ale zilei, și tânăra femeie se surprinse cercetându-l cu atenție susținută. Pentru ea, James Sanderson fusese mereu personificarea puterii. În fond, ea nu se gândea niciodată la bărbatul care putea fi el în realitate. Și, pentru prima oară, fu emoționată de frumusețea lui; de amestecul rar de grație și virilitate pe care îl emana.

Mai toate femeile îl socoteau irezistibil pe James Sanderson. Pe Gilda însă, lucrul acesta o mirase mereu. Și iată că dintr-o dată — deși doar pentru câteva clipe — el îi apărea așa cum îl vedeau ele. Și se întrebă cum se comporta el cu ființele pe care le iubea. Era el în stare să se induioșeze, în ciuda aparentei sale insensibilități ?

El se răsuci pe călcâie și o contemplă pe tânăra femeie cu un aer gânditor. Cocul strâns al

Gildei nu reușea să mascheze pe de-a-ntregul strălucirea părului ei bogat și auriu. Și avea niște ochi de o culcare neobișnuită, de un albastru ce bătea în mov, luminat de grăunciori aurii. Pe chipul ei cu trăsături brăzdate de supărare, păreau încă mai mari ca de obicei.

— Ar trebui să te hrănești un pic, spuse el deodată.

— Nu sunt în stare să înghit nimic.

— Trebuie, totuși. Ai slăbit mult.

Gilda se lăsă pe un scaun și își duse mâinile la tâmpile.

— Aș avea mai multă nevoie de o tabletă de aspirină decât de un prânz, murmură ea.

Când ridică pleoapele, își dădu seama că James părăsise biroul. Reapăru câteva secunde mai târziu, escortând-o pe Jessie — care aducea ceaiul și nu zăbovi în încăpere. ♦

— Uite, ia asta, îi spuse el tinerei femei strecurându-i în mână două comprimate.

Îi servi o ceașcă cu ceai. Văzând expresia ezitantă a Gildei, preciză :

— Jessie mi le-a dat pentru tine când i-am spus că te doare capul.

Ea mormăi un mulțumesc stângaci și înghiți comprimatele. Hotărât lucru, James Sanderson era imprevizibil ! De altfel, aceasta era una din trăsăturile lui de caracter care îl făceau atât de temut.

— Haide, termină-ți ceaiul, reluă el. Apoi vom discuta.

— Sunt deja la curent cu toate. Tata mi-a destăinuit adevărul înainte de a muri. Despre ca-

re altă catastrofă aş mai putea afla de la tine ? Am pierdut deja totul.

Reacţia ei păru să-l irite pe James Sanderson.

— Nu mai eşti o moştenitoare bogată, asta e sigur ! exclamă el.

— Şi crezi că mă preocupă asta ?

Ea se ridică cu o mişcare bruscă.

— Tata a murit ! izbucni ea. E mort, înţelegi ? Restul nu mai are nici o importanţă !

Lacrimile îi urcau în ochi şi, deodată, supărarea o doborî. Abia îşi dădu seama că James se apropia de ea şi o atrăgea spre el. Tot ce ştia era că avea nevoie de îmbărbătare, şi că braţele însoţitorului ei îi ofereau un fel de adăpost protector. Atunci, se refugie la pieptul lui pentru un moment, plângând sfâşietor pe când el o ţinea strâns. Apoi, încetul cu încetul, plânsul ei se calmă.

Ruşinată că se comportase astfel, încercă să se îndepărteze imediat.

— Eu... eu... scuză-mă, murmură ea.

Nu izbutea să înţeleagă cum de s-a putut abandona în braţele acestui bărbat glacial şi aspru care o îngrozise mereu. Deodată, avu sentimentul acut al bărbăţiei pe care o emana el, cât şi al propriei ei fragilităţi. În plus... o invadau senzaţii stranii pe care n-ar fi ştiut să le analizeze.

— Ce vârstă ai ? o întrebă deodată James.

— Douăzeci şi patru.

— Pari mult mai tânără. Se vede că ai dus o existenţă foarte privilegiată... Mama mea a murit la treizeci şi nouă de ani. Arăta deja ca o femeie bătrână.

El se întoarce către fereastră. Intrigată, uitând de propria-i suferință, Gilda întreabă :

— Erai copil, atunci când s-a întâmplat ?

— Nu, aveam nouăsprezece ani. Tocmai intrasem la universitate și nu m-am mai întors acasă niciodată. Din fericire, eram unicul fiu. Cum nu aveam frați sau surori de îngrijit, mi-am putut păstra independența.

— Și... tatăl tău ?

— Era un bețivan înrăit. O adevărată brută.

— Îmi... pare rău.

— E inutil să te înduioșezi de soarta mea. A trecut multă vreme de când am uitat de sărăcie, și de toate celelalte. Presupun că imaginea amărăciunii tale a atârnat aceste amintiri vechi. În general, nu sunt prea indulgent cu femeile care plâng.

— Nu ți-am cerut să rămâi ! exclamă Gilda; apărându-se.

— Plângi pe cineva la care am ținut foarte mult, e cât se poate de scuzabil. La urma urmelor, tatăl tău a fost asociatul meu și, pentru acest motiv, am răspunderi față de tine.

El se așază, invitând-o pe tânăra femeie să facă la fel.

— Avem de vorbit.

Gilda se hotărî să-l imite, remarcând pe un ton sec :

— Cu riscul de a mă repeta, nu prea vād ce am putea să ne spunem.

— Totuși, până acum ne-am descurcat ceva mai bine ! Asta este chiar cea mai lungă conversație pe care am avut-o de doi ani de când te cunosc.

— Nu mai am nimic de adăugat.

— Eu însă, am ! Trebuie să discutăm despre tine.

— Despre mine ? Dar nu văd ce-ți pasă ție de problemele mele ! De altfel, sunt în stare să mă descurc singură. În plus... știi foarte bine că dacă tatăl meu era încă asociatul tău la Sanderson-Lyle, era... cu titlu pur onorific.

Pronunțase aceste cuvinte cu amărăciune, era conștientă de asta. Până în prezent, deși nu jucase nici un rol în cadrul firmei, ea simțise o tristețe imensă la gândul că numele întreprinderii fusese modificat, ca pentru a sublinia mai bine autoritatea lui James Sanderson asupra a tot ce atinzea.

Dacă cumva el își dăduse seama de ura ei, nu lăsa să se observe nimic din asta. El se așeză comod pe locul său pe când ea rămase crispată pe marginea fotoliului, înțepenită de încordare.

— Se poate ști ce plănuri ai, domnișoară Lyle ?

Ea vru să-i replice să-și vadă de treburile lui, dar nu izbuti s-o facă. Fie că-i convenea sau nu, el fusese partenerul tatălui ei, iar James se afla într-o dificultate relativă din cauza lui. Într-adevăr, atunci când acțiunile familiei Lyle fuseseră vândute, nu i-a fost ușor să găsească un asociat în stare să-l ajute să influențeze hotărârile comitetului director — chiar dacă deținea majoritatea acțiunilor.

— O să rămân aici până ce va fi vândută casa, răspunse ea. Apoi, voi căuta un apartament destul de mare pentru a ne găzdui pe Jessie și pe mine. La Londra, dacă e posibil. Evident, să nu fie prea scump. Eu... nu știu cât timp le va tre-

bui să pună la punct chestiunile rămase în suspensie. Eu...

— Vrei să spui că n-ai fost implicată niciodată într-o situație atât de dezgustătoare, nu-i așa ?

— Te surprinde ?

Ea vorbise cu vioiciune, aproape cu sfidare; dar James Sanderson își păstră calmul. Nu era omul pe care să-l aduci în stare să încrucișeze spadele dacă nu voia el...

— În orice caz, dacă mijloacele mass media se agită, e pentru că numele meu este legat de afacere, observă el. Dacă n-aș fi fost amestecat indirect în asta, moartea tatălui tău ar fi trecut neobservată.

Se întrerupse, ca pentru a o lăsa să priceapă ce spusese, apoi reluă :

— În orice caz, toată această vâlvă nu va dura decât un timp. Viața particulară a lui Barry va ieși la iveală și fostele sale amante vor căuta poate să facă bani vânzându-și presei dezvăluirile. Dar asta nu va merge mai departe. Dacă ziaristii speră să descopere ceva necurat în bilanțul financiar al firmei, nu vor trage nici un profit. Tatăl tău nu a lăsat datorii.

— Dar, ce... ce vrei să spui ? se bâlbăi Gilda, uluită.

— Cu mai multe săptămâni înainte de moartea sa, totăl tău a insistat să mă vadă. Îl convocase la întrevvedere și pe George Danby, avocatul vostru. În acea zi, noi am definitivat un acord care a devenit operant în ziua decesului său.

— Un acord ? Dar ce anume ?

Ea aștepta răspunsul cu neliniște. Așadar, tatăl ei nu-i destăinuise totul...

— Am răscumpărat acțiunile lui Barry și am plătit tot ce datora, declară el.

— Dar suma nu putea fi de ajuns pentru a-i achita datoriile !

— Am răscumpărat și casa. Brightways îmi aparține.

La aceste cuvinte tânăra femeie păli. Apoi o cuprinse mânia și se ridică imediat.

— Așadar, ai reușit, nu ?! strigă ea. Până la urmă ai pus stăpânire pe toate ? Știam că ești periculos chiar din clipa când te-am văzut ! Dar tata n-a vrut să m-asculte. Știai ce se-ntâmplă, nu-i așa ? Și te-ai prefăcut că nu știi. Ai așteptat momentul ca să ne iei averea cu japca ! Acum, este a ta... și tata a murit.

Gilda vorbise fără să gândească, dar când James Sanderon se ridică la rândul său și o examinează cu un aer glaciât, ea înțelese că depășise fără îndoială limita.

— Cu ce sunt eu vinovat ? întrebă el cu voce înăbușită. Eu l-am obligat pe tatăl tău să cumpere un iaht luxos ? Eu l-am târât în cazinouri ? Tot eu i-am făcut cunoștință cu amantele sale ?

Gilda fremătă și plecă ochii. Dar James o apucă de umeri, obligând-o să-l privească.

— Aha ! am atins coarda sensibilă, ai ?

Perspiciacitatea lui o făcu pe Gilda să se simtă prost. Chiar dacă nu și-o mai amintea bine pe mama ei — moartă pe când ea era copil — fusese foarte șocată să afle de trăsnăile tatălui său. Infidelitatea lui față de amintirea celei pe care o iubise o tulburase. Efectiv, nu înțelegea de ce se purtase așa.

— Mama era atât de frumoasă... murmură ea..

— Știu. Barry avea la el o fotografie de-a ei oriunde se ducea. Prima oară când am văzut-o am crezut că tu erai în poză.

Se îndepărtă de Gilda și ajunse la masa de lucru, deschizând cu o mișcare bruscă primul sertar pentru a scoate din el un portret înrămat.

Cu autoritate, îl plasă sub ochii tinerei femei spunând cu voce tare :

— Madeleine ! De mult nu mai e pe lumea asta, dar pentru el, era mereu vie. Dumnezeuule ! Să iubești până într-atât... E mai rău decât o condamnare pe viață.

— Dar atunci, dacă ținea la ea... de ce avea atâtea amante ?

— Pentru a-și muta gândul de la ea, presupun. Oricum, ele nu aveau importanță pentru el. Singurul său crez erați Madeleine și cu tine.

Făcând o pauză, el păru dus pe gânduri. Apoi adăugă :

— Semenii atât de mult, cu mama ta ! De fiecare dată când te privea, părea să aibă impresia că o vede pe ea. Asta trebuie să fi fost o consolare... cât și o tortură. Atunci, cred eu că din când în când, își pierdea controlul.

El puse fotografia din nou în sertar și continuă cu autoritatea-i obișnuită :

— Ascultă, să încetăm a mai răscoli amintirile penibile și să încercăm să fim practici. Când Barry a aflat că era bolnav și condamnat, s-a temut foarte mult pentru tine. De fapt, era înspăimântat. Ceea ce l-a determinat să-mi propună o înțelegere, și eu am acceptat trei condiții. Unu :

să păstrez numele companiei Sanderson-Lyle. Doi : să-ți permit să locuiești la Brightways atât cât vei dori.

— Ca și cum aş putea accepta asta ! izbucni Gilda. Din moștenitoarea bogată care fusese, ajunsese dintr-o dată o sărăntoacă și nu știa cum să facă față acestei situații. Dându-și seama că interlocutorul său era conștient de vulnerabilitatea ei, se simți jenată și revoltată în același timp.

— Totul este al tău, acum, declară ea cu un aer mândru. Tu ești stăpânul. Eu o să plec mâine.

— N-ai decât, dacă asta dorești.

— Și... care este cea de-a treia condiție ? întrebă Gilda. Măcar să știu la ce să mă aștept.

— Realizarea ei depinde în întregime de tine : am acceptat să mă căsătoresc cu tine.

James pronunțase aceste cuvinte pe un ton atât de neutru, atât de indiferent, încât tânăra femeie crezu la început că nu înțelesese bine. Ea se mărgini să-l privească fix, cu o înfățișare uluită, fără ca măcar să realizeze consecințele declarației pe care el o făcuse adineauri. Apoi, încetul cu încetul, fu pătrunsă de sensul vorbelor lui și păli.

— Tu... ai ac... ce anume ai acceptat ?

— Hotărârea asta i-a permis tatălui tău să aibă un sfârșit liniștit. Și în plus, planul îmi convine. Nu văd în el nici o piedică.

Groaza, neîncrederea, panica o invadară pe tânăra femeie și, într-o clipită, aceste sentimente diferite se zugrăviră pe chipul ei. Se dădu înapoi cu un pas, lăsând să-i scape un geamăt scurt. Apoi se prăbuși, leșinată.

Când își reveni în fire, era întinsă pe divan și James, așezat lângă ea, o privea atent, cu intensitate.

— Asta zic și eu atitudine clară și fără cusur, comentă el. Fără scene, fără țipete. Uitare instantanee.

El adăugă cu un surâs zeflemitor :

— La viitoarea reuniune a consiliului de administrație, va trebui să încerc asta ! Nu mă miră că ai avut un acces de slăbiciune. Ești la fel de infometată ca un câine răătăcit.

El se ridică, ajunse la bar, umplu un pahar cu coniac și îl aduse Gildei. După ce avu o ezitare, aceasta se hotărî să ia paharul. Dar mâna ei tremura în asemenea hal încât el trebui s-o ajute să-l ducă la gură. Ea izbuti cât de cât să bea, apoi bâigui :

— Nimic nu... nu te obligă să... să...

— Așa e, admise el. Aș putea să te arunc în stradă și s-o rețin pe Jessie aici cu duhul blândeții.

— Te rog, nu glumi !

Gilda puse mâna pe cea a lui James fără să-și dea seama de asta și el contemplă degetele palide ale tinerei femei, contrastând cu pielea lui brună. La iuțeală, ea își retrase mâna.

— Aș vrea să mă ridic în picioare, spuse ea.

— Cum dorești. Dar te sfătuiesc să stai lungită încă un pic. Pari foarte zdruncinată.

— Și asta te surprinde ?

— Nicidecum. Dar nu aveam altă soluție decât să-ți anunț vestea cu brutalitate. La ce mi-ar fi servit să tergiversez ? Cunosco părerea proastă pe care o ai despre mine, Gilda.

— Atunci, de ce mi-ai împărlășit această promisiune absurdă ?

— Pentru că-mi dădusem cuvântul față de tatăl tău. Și apoi, după cum ți-am spus deja, proiectul acesta îmi convine în totalitate.

— Chiar mă-ntreb de ce, pentru că eu nu te iubesc !

Abia lansase acest strigăt că James Sanderson se și îndreptă spre ea, atât de brusc încât ea tresări. Reacția ei îi displăcu interlocutorului său, desigur, căci o scrută o clipă cu o intensitate stranie și tulburătoare.

— Ascultă, domnișoară Lyle, am treizeci și cinci de ani, sunt bogat, locuința asta îmi place și am de gând să locuiesc aici. Bineînțeles, îmi va trebui o stăpână în casă. Or, se întâmplă că te-am văzut acționând în rolul acesta și te prinde de minune.

— Ei și ? Oamenii nu se căsătoresc pentru acest gen de motive.

— E drept. Ei se iau din dragoste, ca tatăl tău și scumpa lui Madeleine. Necazul e că sentimentele frumoase nu durează. Viața... sau moartea își dau osteneala mereu să le pună capăt. Deci, propunerea mea este simplă. Îți sugerez un aranjament comod pentru fiecare dintre noi, în cadrul înțelegerii pe care am încheiat-o cu tatăl tău. În ce mă privește, doresc o soție care să arate agreabil, care apreciază lucrurile frumoase și știe să primească musafiri. Cât despre tine, vei fi în siguranță și vei continua să trăiești în lux. O să porți numele meu, fără ca asta să dăuneze independenței tale.

— Dar nu te vreau ! Te-am urât din prima secundă !

— De ce ?

Această întrebare neașteptată, emisă pe un ton calm, o surprinse și o făcu să roșească.

— Cum vrei să explic o reacție atât de absurdă ? murmură ea. Eu... am bănuț cine ești, fără să te cunosc. Din instinct.

— Și cine sunt eu, după părerea ta ? Știu deja că mă consideri insensibil, și nu-i agreezi pe foștii coate-gcale de felul meu.

— Eu n-am spus niciodată așa ceva ! Nici măcar nu am gândit-o !

— Atunci, de ce atâta ostilitate ?

— Pentru că reprezinți un pericol. Știu asta ! O simt.

În timp ce vorbea, ea ridicase fața către el, și se simți confruntată cu privirea de nepătruns a interlocutorului ei. O scripă amuzată strălucă în ochii negri ai lui James Sanderson și, încet, cu vârful degetelor, el atinse ușor obrazul tinerei femei.

— Ce imaginație ai, murmură el.

El se îndepărtă pe când el răsă încetișor.

— Ascultă, n-am chef deloc să discutăm despre asta în acest moment, decretă ea.

Deodată, îi trecu prin minte un gând și, nedorindu-și altceva decât să-și mute atenția de la temutul ei tovarăș, întrebă cu vioiciune :

— Apropo, și domnișoara Prescott ? Cum rămâne cu ea ?

— Cu domnișoara Roma Prescott ?

— Da, a ta... a ta...

— Amanta mea ? Dacă cuvântul ăsta îți inspire teamă, greșești... Roma a văzut multe la viața ei !

Gildei nu-i fu greu să-l creadă. De câțva timp, presa se interesa mult de duetul îndrăgostit pe care James îl forma cu Roma Prescott, proprietara unui lanț de magazine de confecții în plină expansiune. Roma era bățăioasă, o femeie de afaceri ale cărei isprăvi îi captivau pe ziariști. Nu prea părea vulnerabilă, într-adevăr.

— Nu am intenția de a o insulta și cu atât mai puțin de a-i face un rău, spuse Gilda. Singura mea dorință este de... a scăpa de acest coșmar.

— Hotărât lucru, înțeleg de ce Barry fusese cuprins de panică la gândul de a te ști în curând singură pe lume !

El se ridică, se îndepărtă de sofa și începu să măsoare încăperea în lung și în lat cu pași mari!

— Tu nu ai deloc simțul realității ! exclamă el! Cum socotești să supraviețuiești nenorocirii care te-a lovit ?

Rămânând în loc la câțiva pași de ea, întrebă pe un ton sarcastic :

— Care sunt intențiile tale ? Să închiriezi un apartament ieftin într-un cartier amărât și să-l umpli cu mobile descompletate ?

— Există mobilier aici, murmură tânăra femeie. Antichități de mare valoare.

— Așa e, dar ele îmi aparțin. Datorită banilor obținuți din vânzarea lor, a putut Barry să-și plătească datoriile în totalitate.

— Nu mai posed chiar nimic, atunci...

— Îți rămâne îmbrăcămintea. Dar mă îndoiesc că ai găsi o locuință destul de mare pentru a-ți adăposti garderoba princiară !

— Cu ce drept îmi vorbești așa ? Nu știi nimic despre felul meu de a trăi.

— Greșești ! Ți-am urmărit marile fapte vi-tejești, o ironiză interlocutorul ei. Teatru, balet, seri dansante, dineuri de gală în compania unor tineri din înalta societate... Singurul tău talent este de a ști să-ți farmeci gazdele și pe cavalerii tăi. Dacă ar trebui să te descurci de una singură, n-ai rezista nici o săptămână. Ai fi înghițită cu fulgi cu tot, scumpa mea.

— Ce știi tu ? întrebă Gilda, adânc rănită.

— E de ajuns să mă uit la tine ! Niciodată nu ai dat piept cu realitatea, așa-i ? Barry te ocrotea de toate și nu ți-a permis vreodată să acționezi din proprie inițiativă. Cu atât mai puțin să-ți cauți o slujbă ! Pentru el, erai dublura vie a Madeleinei și trebuia să rămâi lângă el. Nu s-a gândit niciodată cu adevărat la viitorul tău.

— Îl disprețuiai...

— Nu. Țineam mult la el, și cred că de fapt, știa că ți-aș purta de grijă în caz de nenorocire. Înțelegi, am hotărât să mă însor cu tine în ziua în care te-am văzut pentru prima oară.

La aceste cuvinte tânăra femeie păli. În asta consta pericolul pe care îl presimțise ea ? Nu... Era imposibil ! James Sanderson își bătea joc de ea. Se distra strângând încă un pic lațul pe care i-l trecuse în jurul gâtului ! Dar ea va ști să se comporte cu demnitate !

— Îți mulțumesc că încerci să prezinți lucrurile sub o lumină mai puțin umilitoare pentru mi-

ne, spuse ea cu calm. Dar nimic nu te obligă să-ți ții promisiunea pe care ai făcut-o tatălui meu. Mă voi descurca foarte bine. De altfel, nu sunt singură. Jessie este cu mine.

James se așează în cel mai apropiat fotoliu, râzând din toată inima. Era pentru prima dată când Gilda îl vedea râzând astfel, și râsul îi lumina chipul de bărbat arătos și dur, lăsând să se întrevadă în el o personalitate mai deschisă și mai generoasă decât părea. Tânăra femeie fu total surprinsă de asta.

— Ești nemaipomenită ! exclamă el. E adevărat, e mult de când te-am ales pentru a-mi deveni soție. Am vorbit de asta cu tatăl tău, de altfel, se împlinește deja mai mult de un an de atunci. Dar el s-a opus acestei idei.

El schiță un surâs marcat de amărăciune.

— Am avut acces la istoricul amănunțit al familiei tale, și el mi-a explicat — cu eleganță, desigur — că familia Lyle avea un nume și un trecut prestigioase, care trebuiau apărute și că el nu voia o mezialianță cu un îmbogățit peste noapte. Pe scurt, nu mi-a luat în considerare cererea. Nu și-a amintit de asta decât în ajunul morții sale, atunci când a înțeles că te lăsa într-o situație dramatică. Eu, în schimb, n-am uitat nimic. Și eram hotărât să mă însor cu tine orice s-ar întâmpla. Cu sau fără binecuvântarea lui.

Gilda se uită la el o clipă. Niciodată până acum James nu-i ținuse un asemenea discurs și de altfel, nimic din atitudinea lui nu lăsase să se întrevadă intențiile pe care le afișa astăzi. Înceerca s-o manevreze, cu siguranță. Dar cu ce scop ?

— Minți ! țipă ea. Adineauri, pretindeai că îți doreai o stăpână a casei pentru a-i primi pe viitorii tăi invitați ! Chiar ți-ai arătat disprețul pentru sentimentele alese.

— Asta te supără, deci ? Te-ai îndrăgostit cumva de mine, din întâmplare ?

— Nu fi ridicol ! Nu te simpatizez câtuși de puțin. De altfel, nu am ascuns niciodată asta.

— Atunci, suntem făcuți pentru a ne înțelege. Nu te vei descurca fără mine.

— Ce pretenție ! Mă consideri drept o incapabilă, nu-i așa ? Dar nu sunt una dintre acele fete bătrâne de pe vremea reginei Victoria, închipuie-ți ! Nu am nevoie deloc de un bărbat ca să-mi poarte de grijă. Mă voi descurca singură.

— E imposibil. Ai crescut într-un univers prea favorizat. N-ai dat niciodată din coate pentru a-ți face un loc.

Cum Gilda păstra tăcerea, el scoase un suspin adânc.

— Fii deci rezonabilă, Gilda ! Îți propun să continui să locuiești aici, în casa ta, în lumea pe care ai cunoscut-o dintotdeauna.

— Nu am nicidecum intenția să rămân un fel de rudă săracă în propria-mi casă !

— Nu-mi lua intențiile în nume de rău : asta este o cerere în căsătorie în toată regula. Sunt foarte bogat, vezi tu, și doresc să am un moștenitor.

Nemaiputând suporta, tânăra se ridică, și James o imită în timp ce o examina cu intensitate.

— Dacă înțeleg eu bine, îmi oferi o căsătorie fără iubire, murmură ea.

În prezent, îi era foarte frică. Până acum, conversația îi păruse aproape nefirească. Dar deodată, ea descoperirea pe fața lui James expresia unei hotărâri îndârjite care o scotea din minți.

— Dragostea nu reprezintă deloc o necesitate, decretă el. Nu voi cădea niciodată în capcana sentimentelor. I-am văzut suferind pe mama mea și pe tatăl tău. Lecția mi-a fost de folos.

— Mama nu a ales să moară...

— Asta contează mai puțin. Disparația ei a distrus existența tatălui tău, și pe a ta cu aceeași ocazie. Eu refuz să-i acord unei femei puterea de a mă distruge prin simpla sa absență.

— Atunci, ai deja ce îți convine, răspunse Gilda pe un ton nesigur. O stăpână dotată cu același egoism ca al tău.

— Și până acum am avut parte de asta, replică James. Dar astăzi, am alte ambiții. Vreau un copil cu ochi luminoși și cu păr de culoarea mierii. Pe tine te vreau !

Gilda lăsa să-i scape un mic strigăt de disperare, și vru să fugă. Dar ca și cum i-ar fi ghicit intenția, James o reținu și o atrase spre el.

— Aș putea să-ți trezesc simțurile, Gilda. Aș putea să te tulbur până ce îmi vei ceda și să șterg groaza pe care o citesc în ochii tăi. Și iubirea n-ar avea nici un rol în asta.

El o contemplă o clipă înainte să continue :

— Nu știi nimic despre bărbați. Barry a avut grijă de asta, nu-i așa ? Îi era atât de frică să nu te piardă !

Din nou, el se opri. Apoi sfârși prin a declara cu cruzime :

— Dacă el ar fi cunoscut adevărata natură a dorinței mele, nu mi te-ar fi dat pe patul de moarte. Ar fi preferat să dispară lăsând în urma lui dezastrul pe care l-a creat. Nimeni nu trebuia să se atingă de prețioasa lui păpușică !

Deodată, Gilda începu să tremure în mod necontrolat.

— Tu... tu îl urai ! bâigui ea, înspăimântată de această descoperire.

— Bineînțeles că nu. Dar îl vedeam așa cum era.

— Fals ! Eram singura care îl cunoștea cu adevărat ! Și astăzi, i-am spus adio pentru totdeauna.

Profund tulburată, tânăra începu să plângă. James scoase un murmur slab despre care n-ar fi putut să spună dacă era dictat de exasperare sau de milă. Apoi el o luă în brațe și o duse spre prag.

— Jessie ! strigă el.

Menajera apăru imediat, cu un aer neliniștit și cu obrajii încă purtând dărele lacrimilor.

— Ajut-o să se culce, ordonă el. A avut destule emoții pe ziua de azi.

El urcă pe scara vastă pe când Jessie i-o luă înainte cu pas iute, pentru a deschide ușa camerei și a pregăti așternutul. După ce o așează pe pat se îndepărtă spre palier ordonând :

— Las-o câteva minute să-și revină, apoi dă-i să mănânce, Jess. Dacă va continua să nu se hrănească, va trebui să fie spitalizată.

Autoritatea suverană cu care se purtase el o făcu pe Gilda să înțeleagă că de acum înainte el era adevăratul stăpân al proprietății, și ea se dezbracă în liniște, ajutată de Jessie.

Apoi, aceasta îi aduse supă de legume, niște ouă prăjite și o cană mare cu ceai, pe care ea o bău cu greutate. Tocmai termina de mâncat atunci când James se ivi în încăpere după ce se anunțase printr-o lătaie scurtă la ușă. Această apariție bruscă îi dă plăcu tinerei femei. Venise să se asigure că mâncase și, ridicând tava așezată pe pat pentru a o pune pe masa de toaletă cu oglindă, el se așază lângă ea.

— Te rog, pleacă ! exclamă ea.

— Încetează o dată să mai tremuri ca o frunză ! Ce crezi că o să-ți fac ? Să te violez, poate ?

El se întrerupse și schiță un surâs ușor.

— Nu am nevoie să folosesc forța pentru a determina o femeie să joace cum vreau eu, să știi, murmură el.

— Nu mă îndoiesc de asta ! Isprăvile tale amoroase n-au încetat să alimenteze coloanele ziarelor de când te interesezi de domnișoara Prescott.

— Să înțeleg din asta că te pasionează viața mea sentimentală ?

— Nu, nu-mi pasă ! Dar ar trebui să fii orb să nu fi văzut acele titluri cu litere de-a șchioapă.

— Ai greși crezând tot ce se spune pe socoteala mea. Multe femei nu se dau în lături de la nimic pentru a fi văzute cu mine. Dar nu sunt fraier, și în general, genul acesta de legătură nu durează.

— Nu-i nimic surprinzător în asta ! Ești de o răceală de gheață.

— Aparent, numai tu ai părerea asta ! Crezi desigur că aceste persoane fermecătoare nu-și doresc decât averea mea ?

— E cât se poate de verosimil.

Gilda mințea. Știa că el atrăgea femeile, și asta nu avea nici o legătură cu contul lui din bancă. De fapt, sub aparențele sale trufașe, el posedea un farmec devastator, o putere de seducție pe care ea n-o remarcase până atunci, căci nu încetase să-l ocolească. De fiecare dată când el venise la Brightways, ea se arătase distantă. Dar astăzi, el o constrânsese să-l vadă așa cum era, și era mai îngrozită ca niciodată de când făcuse această descoperire.

— Iată una din rarele clipe când mă privești atent, spuse el deodată. Ei bine ? Examinarea asta te-a satisfăcut ? Sau trebuie să dovedesc concret că banii mei nu au nici o legătură cu succesul meu la femei ?

— Purtarea ta este demnă de dispreț. Situația mă dezavantajează, și tu abuzezi. Te arăți în fine așa cum ești.

— Zău ! Nu știi nimic despre felul meu de a fi, Gilda.

El o privi pe îndelete, și ea se felicita că-și pusese o cămașă de noapte de saten alb care nu era transparentă.

— Feciorelnică și pudică, murmură el.

— Te rog, pleacă, spuse ea înroșindu-se.

— De mult îmi dorisem să vin în încăperea asta. Biată Gilda, îngrozită de viață... Barry nu prea ți-a făcut un serviciu !

Aceste ultime cuvinte reaprinseseră suferința pe care tânăra femeie încerca s-o uite. Aici, cu James, în ciuda situației incomode, totul părea să vibreze și să palpita de viață. În vreme ce afară,

undeva într-un colț de cimitir, liniștea domnea pentru totdeauna.

— Nu-l voi mai revedea, spuse ea într-un suflu.

— Dar el te vede.

Acesta era un răspuns atât de neașteptat din partea acestui bărbat refractar la orice emoție, încât ea îl studie cu surprindere.

— Și dacă ți-aș promite să te fac fericită ? întrebă James cu blândețe.

În această clipă, privirea lui strălucea cu un licăr straniu, și Gilda trebui să facă un efort imens pentru a se smulge fascinației pe care el o exercita asupra ei.

— Nu poți face asta, căci te urăsc ! exclamă ea. Te-ai amestecat fără drept în viața mea, mi-ai luat totul, și tocmai tu îndrăznești să-mi vorbești de fericire ?

Ea tăcu, apoi adăugă cu sfidare :

— De altfel, cum ai putea tu să faci fericit pe cineva ? Nu ai pic de bunătate.

El se întunecă la față și ea tremură văzându-l că ridică încet mâna spre ea. Apoi degetele lui James se puseră pe artera care zvâcnea la baza gâtului ei.

— Atunci, n-o să-ți mai promit nimic, spuse el cu calm. Mă voi mulțumi să aștept așa cum o fac de doi ani. O să vii tu la mine, Gilda, vei vedea. Pentru că ai nevoie de mine.

El se ridică și-i spuse la revedere, nu fără a-i fi precizat că își va petrece noaptea la Brightways, pentru mai multă siguranță — chiar dacă „gorilele“ firmei Sanderson-Lyle stăteau încă de

pază în fața grilajului și nu plecau decât spre dimineață.

Îndată ce el plecă, Gilda stinse veioza și se întinse în pat. Dar îi fu greu să adoarmă. Multă vreme, se gândi la bărbatul care tocmai plecase de la ea și a cărui prezență derutantă bântuia prin cameră, asemeni unei fantome însuflețite de o energie obscură. Da, ea era la mâna lui James Sanderson, de acum înainte..?

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii tinerei femei pe când o fura somnul, doborâtă de oboseală și de amărăciune.

CAPITOLUL 2

A doua zi dimineața, fu trezită de zarva unor voci, și se sculă pentru a ajunge la fereastră. O mașină staționa lângă grilaj și patru bărbați vânjoși vorbeau cu James. Acesta le vorbea interlocutorilor săi cu gesturi autoritare, dându-le desigur consemne pentru pază.

Gilda se îmbracă în grabă și coborî. Ajunse la parter, auzi glasuri necunoscute la bucătărie; și preferă să evite acea încăpere, pentru a nu se întâlni cu cei care conversau cu Jessie. Se duse deci în camera de zi, în care ceaiul pregătit de curând și pâinea prăjită erau deja puse pe masă.

— Aha, te-ai trezit! Cu atât mai bine. Chiar voiam să te văd înainte de a pleca la birou, spuse James când își făcu apariția.

El îi spuse că angajase alți oameni pentru a prelua ștafeta de la cei care păziseră Brightways pe timpul nopții și care mâncau acum în bucătărie, înainte să plece la Londra.

— Ziariștii se postează lângă grillaje, spuse el. Deci, deocamdată evită să ieși.

— Nu pot continua să mă ascund! Trebuie să-i înfrunt pe acești oameni, aș face-o în memoria tatălui meu.

— Nu le datorezi nimic. Începând din clipa de față, hotărârile tale îți aparțin, declară James!

El o contemplă, un moment, cu o înfățișare de nepătruns.

— Ai un pic de răbdare înainte de a te aventura afară, reluă el. Chiar astăzi, voi da un comunicat care va reduce la tăcere speculatorii și pe afurisiții de ziariști. Toată această harababură nu va întârzia să se potolească.

Inspirând adânc, Gilda îndrăzni să-l privească în față.

— Am înțeles, declară ea. Voi aștepta până mâine pentru a mă arăta. Dar nu mai mult. Trebuie să-mi caut o locuință!

— E de-a dreptul inutil, și tu o știi! Casa îți stă la dispoziție.

— Refuz să rămân cu tine.

— Dar nu ți-am propus așa ceva! După cum bine ai subliniat și tu, am deja o amantă. Și posed propriul meu apartament. Iar tu nu ai altceva de făcut decât să te hrănești cum se cuvine și să te gândești la propunerea mea.

— Nu mai am la ce să mă gândesc!

El se uită la tânăra femeie cu atâta intensitate încât ea își întoarse privirea de la el.

— Aștept răspunsul tău, spuse el calm. Până atunci vei putea continua să locuiești aici.

— Observ... Majestatea Voastră binevoiește să mă găzduiască aici ca pe una din favoritele sale.

— Până ce îmi pierd răbdarea sau până când te... repudiez, ironiză James. Până atunci, ești în siguranță.

— Spune mai curând că sunt prizoniera ta !

Cum el nu răspundea nimic, ea insistă :

— Refuz să fiu întreținută ! Și pe urmă, trebuie să mă gândesc la Jessie și...

— Eu plătesc facturile pentru că această casă îmi aparține, i-o tăie James. Iar Jessie își va primi salariul, ca de obicei. Și...

Un surât cu iz de zeflema se contură pe buzele lui.

— ...sunt gata să te adaug pe lista mea de cheltuieli. Dispun de posibilități suficiente.

Gilda țâșni în picioare, copleșită de spaimă și rușine, hotărâtă să părăsească încăperea. Dar el îi bara drumul. Ei se sfidară cu privirea timp de câteva secunde, până ce tânăra femeie, învinsă, plecă ochii.

— Ce poți spera ? întrebă el. Nu ai nici o calificare. Tatălui tău îi era atât de frică să nu te fure vreun amoretz, încât nici măcar nu ți-a permis să mergi la universitate ! Ești ca un teren în paragină, cu toate că ești inteligentă. O singură ieșire ți se oferă : să tragi foloase de pe urma frumuseții tale și a educației alese, pentru a seduce un om bogat. Așadar acceptă să fii cel mai frumos ornament al acestei locuințe. Asta e tot ce poți pretinde.

Cuvintele aceștea avură asupra Gildei efectul unei palme date peste față. Ele conțineau mult adevăr, din păcate ! Fără să se împotrivească fățiș, tatăl ei o descurajase să se afirme prin propriile ei puteri și ea se supuse dorințelor lui, până

într-atât de mare era afecțiunea ei față de el. Totuși, nu tatălui îi purta pică acum ci lui James Sanderson.

Și îl apostrofă atunci cu mânie, când el se îndepărta pentru a ajunge în prag :

— Și mașina mea îți aparține ?

El se întoarce brusc și o fulgeră cu privirea !

— Bineînțeles că nu ! Și nici îmbrăcămintea sau bijuteriile tale !

— Cu toate astea, pretinzi a avea drepturi asupra mea !

— Asta pentru că am acceptat să închei un târg cu tatăl tău, Gilda. La urma urmei, ființele omenesti nu sunt de cumpărat. Ceea ce vreau este ca tu să devii soția mea.

— Și pentru a mă obliga să capitulez, îmi oferi un acoperiș și-mi plătești facturile, așa e ?

— Exact.

— Perfect. În cazul acesta, voi încheia și eu o înțelegere cu tine, domnule James Sanderson ! Dacă ești în stare să-l respecti cu sinceritate.

— Cinstea mea e mai presus de orice îndoială !

El o privi cu o intensitate remarcabilă, și ea știa că el spune adevărul. De altfel, întotdeauna se afirmase că James Sanderson se ținea de cuvânt.

— Și ce fel de târg îmi propui, scumpa mea Gilda ? Presupunând că ai avea altceva de vândut decât superba ta anatomie...

Gilda se înroși dar se ținu tare.

— Pretinzi că nu sunt decât un copil răsfățat, incapabil să înfrunte realitatea, și poate că

ai dreptate, spuse ea. Admit că ai reușit datorită inteligenței și muncii tale. Ei bine, acordă-mi posibilitatea să fac la fel ca tine.

Ea se trezi dintr-o dată supusă unei examinări necruțătoare, și citi atâta perspicacitate, atâta calcul în ochii lui James în acea clipă, încât ar fi bătut desigur în retragere dacă miza n-ar fi fost atât de importantă pentru ea.

— Fii mai explicită, Gilda.

— Permite-mi să debutez la firma Sanderson-Lyle.

— Nu ai nici o diplomă.

— Ești prost informat. Am urmat un curs de economie și am obținut examenul cu mențiune. Tata n-a aflat de asta decât după ce am terminat. El credea că...

Tânăra femeie lăsă fraza în suspensie când îl văzu pe James Sanderson că-și încruntă sprâncenele.

— Cum așa, l-ai mințit pe tatăl tău ? murmură el. Ia te uită ! Și apoi, ce s-a întâmplat ?

— El era mai curând nemulțumit și s-a opus să-mi caut de lucru. Ceea ce face ca cunoștințele mele să fie un pic cam vagi, desigur. Dar sunt mai puțin neinstruită decât crezi tu.

— Pe scurt, ai câteva noțiuni de economie și nu ai deloc experiență... În afară de priceperea de a-ți minți tatăl ! Asta nu e de ajuns pentru a lucra cu mine.

— Nu vreau să lurez cu tine ! Dar ai putea să mă folosești la contabilitate, sau la secretariat... Dacă mă dovedesc incapabilă să învăț..

— ... te vei căsători cu mine ?

— Da, răspunse ea după o scurtă ezitare.

— Atenție, Gilda. Un târg este un târg. Dacă dai greș, va trebui să-ți ții promisiunea.

James întinse un braț către tânăra femeie și o obligă să-l privească.

— Ei ? Rîști să închei un pact cu diavolul ? întrebă ea.

— Eu... mă voi ține de cuvânt.

Contemplând-o o clipă, după acest răspuns, el izbucni deodată într-un răs copilăresc și deschis care o surprinse.

— Deci, nu ești atât de rece și distantă precum pari, declară el în cele din urmă. Focul monește în tine, chiar dacă nu era ațâțat decât de dorința de a triumfa asupra mea. Fie, accept duelul.

— Eu... am nevoie de timp.

— Asta se înțelege de la sine. Voi juca cinstit, fii liniștită. Ia să vedem... ne aflăm la începutul lunii septembrie. Ei bine, o să-ți începi treaba la contabilitate. La Crăciun, vom vedea ce progrese ai făcut.

El se aplecă spre ea pe neașteptate și-i atinse buzele cu un sărut.

— Am încheiat târgul, murmură el înainte de a se îndepărta.

Se pregătea să părăsească încăperea când deodată, se întoarse.

— Poți renunța în orice moment, se înțelege!

— Și în cazul acesta, ce se va întâmpla ?

— Te vei căsători cu mine, desigur... Știi, de-
vă din ce în ce mai interesantă. Bănuiesc că pui
deja la cale niște stratageme pentru a mă învinge!

Dar nu spera să reușești. Nu sunt ușor de învins.

Rămasă singură, Gilda se gândi o clipă la sărutul pe care i-l dăduse el. Era ciudat... dar aproape că avusese senzația unei arsuri, la contactul cu buzele lui... Ce bărbat fascinant ! Așa e, nu va fi ușor să-l înfrângă. Dar până atunci, ea cucerise totuși dreptul de a locui la Brightways, asigurându-și astfel o slujbă și un adăpost pentru Jessie ! Era foarte hotărâtă să învingă ! Când va dobândi o calificare, va putea să candideze pentru un post la o altă firmă, și să-și afirme independența...

Când Gilda se duse la bucătărie, Jessie trebuia, strângând vesela de la micul dejun al paznicilor, care plecaseră o dată cu noul stăpân al proprietății.

— Domnul Sanderson m-a anunțat că a cumpărat Brightways și sunt foarte bucuroasă, spuse ea. Cel puțin, casa asta nu va cădea în mâinile unui străin.

— Aha, pentru că James Sanderson este un membru al familiei ? Asta da, noutate !

Această remarcă îi atrase privirea sumbră a lui Jessie.

— Cred că este un domn foarte bine, declară guvernanta. E un adevărat gentleman. Are caracter și știe să dea dovadă de bunătate, în ciuda a ceea ce spun ziarele acelea obscene ! Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu noi fără ajutorul lui, cu toți acești paparazzi care pândesc în jurul casei.

Enervată, Gilda se îndreptă spre prag spunând că se ducea să strângă masa din camera de zi. Se săturase să audă cum îi laudă meritele „adevăratului gentleman“ și dorea să pună capăt discuției. Dar Jessie mai avea ceva de spus.

— Am crezut că rămânem aici, observă ea.

— Temporar, cel puțin.

— Adică ?

Scotând un suspin ușor, tânăra femeie se hotărî să-i vorbească cu sinceritate.

— Până când accept să mă mărit cu el.

— Ți-a cerut mâna ?! izbucni Jessie.

Fața ei se luminează ca prin minune și exclamă cu volubilitate :

— Eram sigură că o va face într-una din aceste zile ! Am văzut eu bine cum te privea, las' că știu eu ! Și era atât de neliniștit din cauza ta, aseară. Ei, când te căsătorești cu el ?

— Niciodată ! Am căzut de acord să rămân aici pentru că noi avem nevoie de un acoperiș până când aș dobândi o experiență profesională la Sanderson-Lyle, după care, voi găsi o slujbă în altă parte.

Jessie păru scandalizată.

— L-ai făcut să creadă că vei accepta propunerea !

— Cine ar putea abuza de James Sanderson ? întrebă Gilda cu ironie. De fapt, am încheiat un târg : dacă nu reușesc să mă impun pe plan profesional, mă declar învinsă și devin soția lui. El înțelege prin asta un soi de duel.

— Hm ! mormăi Jessie. Ca și cum avea nevoie de acest gen de artificiu pentru a te cuceri.

Ea adăugă aproape mânioasă :

— Dacă o ții tot așa, o să-l pierzi.

— Măcar de-ar fi cum spui !

Gilda părăsi încăperea enervată, pe când Jessie se întoarse la vesela ei bodogănind.

„James a știut să-și conducă bine treburile“, gândi tânăra femeie cu iritare. Jessie era cu totul de partea lui și el avea așadar o aliată aici. Ei bine, de vreme ce așa stăteau lucrurile, ea una o să plece imediat.

Dar, o dată ajunsă în cameră, Gilda se apropie de fereastră și se răzgândi imediat. Oamenii de pază trăncăneau în tihnă. Dar dincolo de grilaj, o mulțime de **paparazzi** înarmați cu camere de luat vederi erau încă masați acolo, la pândă.

Tânăra femeie scoase un suspin de resemnare. Doar prezența oamenilor de pază îi făcea pe zia-riști să renunțe la a pătrunde pe proprietate. Și această protecție i-o datora lui James. Hotărât lucru, el o prinsese de-a binelea în capcană ! Și dacă voia să scape, avea de luptat. Asta era o perspectivă cu totul nouă pentru ea. Și destul de îngrozitoare...

CAPITOLUL 3

La sfârșitul după-amiezii, în timp ce privea din nou pe fereastră, Gilda fu surprinsă să constate că ziaristii care asediau Brightways dispăruseră. Mereu la post, oamenii de pază jucau cărți. Fără îndoială se impunea concluzia că orice pericol fusese îndepărtat.

Telefonul lui James Sanderson pică la țanc, confirmând deducțiile tinerei femei.

— Am publicat un comunicat, preciză el. Asta a dezamorsat speculațiile și curiozitatea. Dar dacă aș fi în locul tău, aș evita să citesc ziarele timp de câteva zile. Anumite aspecte ale situației nu au încetat să dea naștere la comentarii.

— Vorbești de... amantele tatălului meu ?

— Da. Încearcă să fii indulgentă, Gilda. Adu-ți aminte de omul pe care l-ai cunoscut și nu lua în seamă restul.

— Încerc, murmură tânăra femeie. Dar nu e ușor.

— Revino-ți, zău. Trebuie să trăiești !

— Și eu am intenția asta ! Sper chiar să te înving în micul tău joc !

— Sfidările nu mă sperie. Dacă duelul nostru te va putea ajuta să ieși din matcă și să înfrunți realitatea, va merita osteneala. Oricum o să câștig.

— Nu conta pe asta !

James Sanderson izbucni în râs.

— De altfel, vei ceda farmecului meu înaintea de Crăciun, remarcă el. Căci o să mă vezi mult mai des decât înainte, atunci când vei lucra la Sanderson-Lyle.

— Dar... credeam că voi fi angajată într-un alt departament, separat de al tău.

— Asta e situația. Directivele pornesc de la mine, desigur, și o să fii în preajma mea în fiecare zi.

Câteva secunde, Gilda rămase fără glas. Nu în felul ăsta văzuse ea lucrurile atunci când acceptase târgul propus, și descoperirea asta o deranja.

— De ce această tăcere îndelungată, Gilda ? Nu ți-e bine ! Vrei să vin acum la Brightways, îngerul meu ?

— Nu ! În primul rând, ai promis să rămâi acasă la tine și-n al doilea rând, nu sunt îngerul tău !

— Vei fi în curând...

Tânăra femeie preferă să-i închidă telefonul în nas. Îi lipseau argumentele, și pe deasupra, perspectiva de a deveni soția lui James Sanderson îi părea mai puțin înfricoșătoare ca ieri. Asta mai lipsea ! Nu, James Sanderson nu se va amesteca în viața ei ! În definitiv, îl detesta, și nu trebuia să uite asta...

*
* *

În zilele următoare, vremea se îndreptă și Gilda putu să profite de blândețea verii indiene. Deoarece James angajase două menajere pentru a o ajuta pe Jessie, tânăra femeie nu prea avea ce să facă. Așa că, dacă tot nu îndrăznea să se aventureze afară, se plimba prin grădină și reflecta la situația ei. De-acum înainte era orfană! Dar încetul cu încetul, ajunsese să se împace cu singurătatea sa și să-și stăpânească durerea pricinuită de doliu. Se odihnea și se restabilea mai repede decât ar fi crezut. Uneori, i se întâmpla chiar să se întrebe dacă ar fi izbutit la fel de bine fără ajutorul neașteptat al lui James Sanderson, și asta nu înceta s-o tulbure...

Urma să înceapă lucrul la Sanderson-Lyle luna viitoare și, când această zi fatidică sosi, tânăra femeie se simțea extrem de nervoasă. Atunci când se văzu în localurile firmei, în care domnea o animație foarte vie, înțelese ce semnificație avea expresia „a nu fi lucrat niciodată în viața sa”. Și abia reușea să se ferească din calea lor !

Desigur, aici toți știau cine era ea, căci venise adesea în vizită la tatăl său. Dar vremea aceea trecuse și febrilitatea care domnea aici contrasta mult cu acalmia de odinioară.

Hotărât lucru, James Sanderson își punea amprenta peste tot pe unde trecea !

Ezitantă, neștiind încotro s-o ia, tânăra femeie așteptă cu răbdare o clipă în holul vast de la intrare. James nu întârzie să-și facă apariția, și o conduse la compartimentul de contabilitate,

unde o prezentă viitorilor săi colegi. Era ușor de înțeles, după atitudinea lui, că dacă nu era decât o funcționară mărunță, nu însemna că o proteja într-o mai mică măsură. Nici una din persoanele prezente nu putea fi geloasă pe ea, Gilda știa asta. De fapt, multe dintre ele o cunoșteau din fragedă copilărie, nu ignorau deloc nenorocirea care o lovise și păreau mai curând înclinate să le fie milă de ea decât s-o invidieze. Dar Gilda refuza compasiunea lor. Ea voia să-și măsoare puterile. Demonstrând lui James Sanderson și tuturor celor care se îndoiau de capacitatea ei, că putea domina situația.

Se puse așadar pe treabă cu o hotărâre care îi uimi pe toți, și se adânci atât de mult în munca sa încât nu simți când trecuse dimineața.

La ora prânzului, James căută să-i vorbească. El nu-i dezvălui scopul demersului său decât atunci când se aflară în ascensor, în drum spre biroul lui de director.

— Te iau cu mine să prânzim, spuse el lăconic.

Gildei îi plăcea atât de mult munca sa, încât se lăsase cucerită de un soi de euforie. Dar auzind propunerea lui James Sanderson, simți că-i pierde entuziasmul.

— Sunt obligată să vin ? întrebă ea.

— Nu. Nu sunt tatăl tău. Nu mă așteptam să-mi dai ascultare într-un totu.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— Foarte bine, hai să mâncăm, dacă asta vrei, răspunse ea.

Dar ea îi pândi reacția, uitându-se la el pe furiș, cu o atenție marcată de teamă.

— Ai tendința să mă privești insistent, domnișoară Lyle, observă el. Ah, foarte discret, recunosc. Dacă intenționezi să mă hipnotizezi, îți pierzi vremea.

Gluma lui o enervă pe Gilda. Adopta ironia ? Ei bine, fie ! O să-i plătească cu aceeași monedă.

— Încercam un hocus-pocus pentru a te face să dispari, replică ea. Din păcate, n-a mers.

— Ai face mai bine să renunți ! Cu cât dorești să mă îndepărtezi, cu atât îmi doresc să mă apropii de tine.

Subînțelesul o făcu pe Gilda să roșească. Ea îl urmă afară întrebându-se dacă era adevărat că îl privea insistent atât de frecvent după cum afirmase el. Și deodată, amintirea primei lor întâlniri îi reveni în minte cu o uimitoare acuitate. Tatăl ei i-l prezentase pe James Sanderson, și atunci când s-a aflat în fața lui, o emoție violentă vecină cu panica, pusese stăpânire pe ea. Căci noul-venit nu semăna cu nici unul din bărbații pe care și-i apropiase până atunci. Din instinct, se simțise amenințată și-i strânsese mâna fără tragere de inimă. El se înclinase ușor, eliberând aproape îndată degetele pe care i le întinsese ea, ca și cum el ar fi simțit aversiunea pe care i-o inspira. Și din ziua aceea, îl spionase pe ascuns, grăbindu-se să-și întoarcă ochii de fiecare dată când se încrucișau cu privirea lui întunecată și de nepătruns.

Dar n-ar fi crezut niciodată că James își dăduse seama de atenția pe care ea i-o acorda în secret...

— Pari dusă pe gânduri, spus el deodată. Hai-de, nu lua existența în tragic ! Viața poate să fie foarte distractivă, să știi.

— E greu de crezut, atunci când trăiești ca mine sub amenințare. Ai atârnat sabia lui Damocles deasupra capului meu.

— Exagerezi. În realitate, îți fac curte. Nici un bărbat nu ți-a spus vreodată că ești adorabilă ?

Tânăra femeie se înroși.

— Ești... ești de o... obraznicie ! se bâlbâi ea !

— Relaxează-te, zău. Gândește-te mai curând la prânzul bun care te așteaptă.

Gilda nu știa ce atitudine să ia. James se îmblânzise dintr-o dată, și părea chiar amuzat de reacția ei. Oare o găsea ridicolă ? Nici un bărbat nu-și permisesese să-i spună cuvinte atât de îndrăznețe, într-atât se intimidase. Și apoi, tatăl ei o ocrotise excesiv, descurajându-i pe potențialii amorezi. Ea trebuise chiar să polemizeze cu el pentru a obține dreptul de a ieși seara.

Văzând că ea rămânea tăcută, James repetă :

— Te doresc, Gilda. Vreau să fii a mea.

— La ce bun să insiști ? Ți-am spus deja că nu mă voi căsători cu tine !

— Știu. Dar o să te răzgândești.

— Câtă încăpățânare ! Precis ești foarte arrogant și foarte pretențios.

— Sunt tot atâtea atuuri care vor sfârși prin a interveni în avantajul meu, replică el fără să-și schimbe expresia feței.

El își însoți constatarea cu un mic surâs plin de înțelesuri pe când ajunseră în fine la mașina lui și deschise portiera. A condus-o pe tânăra femeie la Delgarno's, un restaurant foarte renumit, luxos și confortabil. Totuși, tânăra pătrunse acolo în silă căci era un loc pe care îl frecventau numeroși oameni de afaceri care îl cunoscuseră pe tatăl său.

Șeful de sală veni în întâmpinarea lor, manifestând față de James excесе de politețe care frizau servilismul. Constatând că mulți clienți se întorceau spre ei, tânăra femeie se apropie pe nesimțite de James, căutând din instinct protecția lui pe când traversau sala înțesată de lume.

— Relaxează-te, îi spuse el, observându-i neliniștea. Surâzând, o luă de braț și o atrase mai aproape de sine.

— Haide, Gilda, ridică-ți capul și privește-l pe toți drept în față.

— Păi... oamenii aceștia se uită fix la mine !

— Îmi pare rău că te decepționez, scumpa mea, dar la mine se uită.

— Aha ! Ți-au reperat înfățișarea diabolică ?

Gilda se miră că găsisе puterea să glumească, în ciuda temerii și jenei sale. Oricum, atitudinea ei păru să fie pe placul lui James.

— Cu atât mai bine ! Nu înfățișarea mea diabolică au observat-o ei, așa cum spui tu. Ci au auzit de ultima mea ispravă. De curând am cumpărat Fielding Corporation, în pofida unei concuren-

te îndârjite. Probabil asta îi uimeşte pe aceşti domni din City.

Aşteptă ca Gilda să se așeze pe un scaun, ajutată de șeful localului.

— Vreți să comand eu în locul dumneavoastră ? întrebă el. Știu ce vă place.

— Adevărat ?

— Desigur ! V-am observat foarte atent, să știți, pe când veneam să cinez în casa tatălui dumneavoastră. Nu prea vă place carnea, dar sunteți mare amatoare de pui și supă de legume. Iar căpșunile și șampania vă plac la nebunie.

Mai întâi uluită, Gilda începu curând să râdă din toată inima.

— Când râzi, ți se luminează fața, și ochii tăi strălucesc ca niște stele, îi spuse James cu blândețe. Ești foarte frumoasă, Gilda.

Intensitatea privirii lui era atât de vie pe când rostea aceste cuvinte, încât tânăra femeie coborî pleoapele. Se simțea în defensivă, și ar fi dorit să se eschiveze. James era atât de derutant !

— Cândva, nu vei mai putea fugi de mine, murmură el. Și în ziua aceea, nici gândurile, nici corpul tău nu vor mai avea secrete pentru mine.

— Te rog ! Știi bine că n-o să fiu niciodată a ta, chiar dacă va trebui să plec de la Brightways.

Gilda vorbise cu glas scăzut, continuând să rămână cu capul plecat. Ea tresări atunci când, pe neașteptate, James o luă de mână.

— Îți dorești să dispari, nu-i așa ? Haide, Gilda, privește-mă drept în față și luptă.

— Eu... eu nu pot...

Totuși, sfârși prin a ridica ochii. Pe când își încrucișa privirea cu a lui James, simți că ceda încetul cu încetul straniei seducții a superbilor lui ochi negri, ca și cum era vrăjită de o forță misterioasă. Dar găsi puterea de a rezista, și își retrase mâna.

James nu insistă, și prânzul se desfășură fără vreun incident notabil. Pe când își terminau desertul, Gilda zări deodată o brunetă cu ochi albaștri pătrunzători, care se îndrepta spre masa lor. O recunoscu imediat pe noua-sosită, căci o văzuse deseori la televizor sau în ziare. Era Roma Prescott.

Îmbrăcată într-o vestă cu umeri amplii și un pantalon de forma țigaretei, degaja o impresie de energie și de modernitate ce se potrivea bine personajului ei de femeie de afaceri invincibilă.

— Scumpule ! exclamă ea apropiindu-se de James.

Acesta tresări și se întoarse spre ea cu un aer surprins.

— Roma ? Nu știam că ieși masa aici.

— De fapt, am destul timp să beau o cafea cu tine, scumpule. Secretara ta mi-a spus unde te afli și am venit într-un suflet să te anunț. Am reușit să-mi fac timp liber pentru diseară. Doar dacă n-ai făcut deja alte promisiuni.

— N-a intervenit nici o schimbare, spuse James pe când Roma Prescott se așeza la masa lor. Sosești la timp. Aveam de gând s-o invit pe Gilda.

El făcu prezentările, și noua-venită ridică sprâncenele auzind numele de familie al tinerei fete.

— Așadar, ești Gilda Lyle ! Ei bine, sper să izbutești să depășești cu bine situația. Ziariștii nu se lasă cu una, cu două, când dibuiesc un scandal.

— Nu am avut de-a face cu nici un ziarist, replică Gilda. Și nu văd ce i-ar putea interesa în privința mea.

— Zău ? Știu că lucrurile au fost mușamalizate, dar...

— Ce-ar fi să-ți păstrezi părerile pentru tine, Roma ? interveni James. Gilda este în doliu.

— Oh, sunt dezolată, cu adevărat dezolată, susură Roma.

Dar intonația ei nu exprima nici urmă de compasiune, și ea întrebă cu curiozitate :

— James te-a luat sub aripa sa pentru câțva timp, presupun ? Dat fiind că el era în căldășie cu tatăl tău...

Deodată, Gilda fu cuprinsă de mânie. Expresia „în căldășie“ îi displăcea în cel mai înalt grad, căci i se părea peiorativă. Iar mărinimia Romei, care părea să consimtă ca amantul ei să se ocupe de o altă femeie, era cu adevărat suspectă ! Oare acest dejun și apariția neașteptată a Romei Prescott în restaurant erau premeditate ? Și cu ce scop ?

Oricare ar fi fost situația, noua-venită nu avea dreptul să facă toate aceste aluzii neplăcute la adresa tatălui ei !

— James are grijă de mine, preciză Gilda, nu fără perfidie. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul lui. De fapt, m-a găzduit în casa lui. De altfel, ar trebui să vii să iei masa cu noi, într-una din seri.

Satisfăcută, văzu în privirea Romei strălucind o licărire ucigașă. În mod vădit, aceasta nu se așteptase la o atenție atât de exagerată din partea amantului ei !

James se mulțumi să schițeze un surâs ironic.

— Excelentă idee, spuse el. Ce-ar fi să ne ții companie mâine seară, Roma ? Ți-aș arăta proprietatea.

Gilda înțelese că el se amuza de situație. În realitate, el nu acorda mai multă importanță Romei Prescott decât oricărei alte femei. Hotărât, era lipsit de suflet ! Se pregătea să-i facă cunoscută părerea sa în clipa când chelnerul le aduse trei cafele. Roma Prescott o bău pe a sa dintr-o înghițitură, înainte de a se eclipsa.

Îndată după plecarea ei, Gilda îi atrase atenția :

— Stabilisem că până la Crăciun voi dispune de Brightways după plac. Nu ți-am cerut să vii, pare-mi-se !

— Dar ai invitat-o pe Roma. Astăzi, ai avut ultimul cuvânt datorită efectului-surpriză. Dacă vei avea de-a face cu ea pe toată durata unei seri, nu vei scăpa neatinsă, te previn. Ești sigură că vrei s-o înfrunți de una singură ?

— Nu va veni, răspunse Gilda ridicând din umeri.

— Oh, ba da ! Și chiar mâine seară. La mine, așa cum ai precizat tu.

Gilda îi aruncă o privire furioasă.

— Cu cât înaintăm în timp cu atât te urăsc mai mult, mormăi ea.

— Îți șade bine când ești mânioasă, să știi.

Tânăra femeie văzu că el surâdea. Din nou ea se împotrivi planului pentru ziua următoare, dar el îi ignoră protestele, declarând că, departe de a fi mulțumit să-și petreacă seara la Brightways, s-ar instala acolo pe timpul nopții. De altfel, avea de gând s-o anunțe pe Jessie de intenția lui.

— Haide, nu strâmba din nas, conchise el. Dacă iei în seamă partea bună a lucrurilor, se-rata ți-ar putea rezerva surprize agreabile.

— Venind din partea ta ? M-aș mira !

Până atunci, James nu încetase să suradă — mai minunat ca oricând, în pofida aroganței lui enervante. Și tocmai asta o zgândărea pe Gilda; enervată că nu găsea nici un antidot împotriva dezinvolturii pe care o afișa el. Dar la această replică el se întuneacă la față și răspunse :

— Nu semăn deloc cu „un băiat simpatic“, într-adevăr. Dacă mă arăt atât de răbdător cu tine; e doar pentru că sunt sigur că odată și-odată te voi avea.

— Mută-ți gândul ! Nu sunt proprietatea ta !

De data asta, James se mărgini s-o măsoare îndelung, fără un cuvânt, ca un bărbat sigur de puterea și de invincibilitatea sa. Și ea simți un tremur ciudat atunci când el se hotărî să vorbească din nou :

— Ce rost are să lupti împotriva inevitabilului, Gilda ? Vei fi a mea, orice ai face.

De-a lungul orelor care urma, tânăra se întrebă în repetate rânduri dacă James și-ar pune în aplicare amenințarea și ar veni la Brightways. Sau voise doar s-o tulbure? Trebui să aștepte până la ora fatidică pentru a se lămuri căci nu-l văzu, în ziua următoare. Totuși, când se întorcea de la lucru, Jessie îi anunță cu o expresie veselă venirea lui James și Gilda înțelese că greșise mult atunci când nu-l luase în serios.

Ea urca să se schimbe pentru cină când el își făcu apariția în vestibul, cu două sticle de șampanie într-o mână și un buchet de trandafiri în cealaltă. Surprinsă, rămase pe loc în josul scării, forțându-se să ia un aer trufaș și distant. În realitate, nu era în largul ei. De fiecare dată când se afla în fața lui James Sanderson, el găsea modalitatea de a o tulbura și de a o răvăși.

— Șampanie și trandafiri! lansă el pe un ton de zeflemea. Comandasem și un clar de lună, dar livrarea n-a putut avea loc.

— Ce păcat pentru domnișoara Prescott! ironiză Gilda. Cu atât mai rău, ne vom descurca cu ce avem la îndemână; îi vom oferi o cină la lumina lumânărilor!

Fără a-și desprinde privirea de la ea, James se apropie de trepte.

— Trandafirii sunt pentru tine, spuse el.

— Pentru mine? Și cu ce ocazie?

— Păi, pentru că ești logodnica mea! Știu c-am stabilit să nu vorbim de asta înainte de Crăciun, dar am totuși dreptul să-ți ofer un buchet de flori, nu? De altfel, sunt sigur că o să-l ac-

cepți. O să-l pui chiar în camera ta, foarte aproape de patul tău.

— În coșul de gunoi, da !

— Ei, ași ! Ai o inimă prea delicată pentru a lăsa să moară niște flori atât de frumoase, îngerul meu.

Tulburată de perspicacitatea lui, Gilda se răsuca pe călcâie și urcă scara în goană. Era conștientă că fuge de James pentru că el o cam ghicise. Da, era adevărat, va păstra acele flori. Dar ea și-ar fi dorit să-l poată face să creadă contrariul. Din păcate, părea imposibil să-l inducă în eroare...

Tânăra femeie se gândi îndelung la toaleta pe care urma s-o îmbrace, căci voia să fie la înălțime față de Roma Prescott — marea preoteasă a confecțiilor de lux. În fine, îmbracă o rochie-furou de mătase neagră, care îi punea în valoare superba siluetă și galbenul-auriu al părului. Apoi se examinează în oglindă. Se simțea intimidată în mod straniu la gândul că cina cu James și cu amanta lui de drept, și se neliniștea de această reacție pe care n-o înțelegea.

Pe când stătea gânditoare, nemișcată în fața oglinzii, se auzi o bătaie scurtă la ușă și, convinsă că era Jessie, o pofti să intre.

Spre marca ei surpriză, James fu cel care apăru în prag. Tânăra femeie păli, incapabilă să-și ascundă emoția.

— Eu... am crezut că e Jessie, se bâlbâi ea. Te rog, lasă-mă în pace.

— Ți-am adus ceva, spuse el fără a se tulbura.

— Nu vreau !

— Calmează-te, zău ! Nici măcar nu știi ce este !

Și, fără a-i lăsa răgaz să reacționeze sau să protesteze, o suci cu fața spre oglindă și-i strecură un colier în jurul gâtului. Era o bijuterie superbă de pe timpuri, alcătuită din diamante și ametiste, pe care ea o contemplă cu uimire admirativă.

— Sunt pietre veritabile, nu-i așa ? sfârși ea prin a murmura. Eu... nu pot accepta un astfel de cadou.

— Insist, Gilda. L-am zărit într-o vitrină, în după-amiaza asta, și nu m-am putut abține să nu-l cumpăr. Eram sigur că-ți va veni de minune.

James privi o clipă imaginea tinerei femei din oglindă, și adăugă pe un ton răgușit :

— Ai crede că e făcut pentru tine. Dă mai multă strălucire ochilor tăi.

— Te rog ! îl imploră Gilda. Nu mă obliga să cedez.

Mâinile lui James strânseseră talia subțire a tinerei femei, și el contemplă imaginea lor în oglindă.

— Asta nu e un șiretlic, spuse el. E doar un cadou fără gând ascuns. Acceptă-l, te rog.

— S-ar... S-ar crede că vrei s-o faci geloasă pe Roma Prescott !

Vorbise foarte repede, pentru a încerca să-și stăpânească emoția stranie care pusese stăpânire pe ea. Dar James se mulțumi să râdă.

— Nu, replică el. Vreau să porți ceva care provine de la mine.

El depuse deodată un sărut pe umărul tinerei femei și dispăru. Rămasă singură, Gilda începu să tremure. Mângâierea aceea o tulburase. Și, pe când se privea din nou în oglindă, zări schimbarea subtilă care se petrecuse în ea. Colierul cu ametiste îi venea bine, incontestabil. Dar nu era numai asta...

Un licăr neobișnuit strălucea în privirea sa, și obrajii i se înroșiră. Nici o îndoială, James era răspunzător de această transformare profundă! Se grăbi să alunge gândurile tulburătoare provocate de această descoperire. Deodată, i se părea imposibil să-i înfrunte pe James și pe Roma Prescott. Se simțea atât de vulnerabilă!

Dineul de care se temea avu loc, totuși. Roma purta un caftan roșu-aprins și auriu și culmea rafinamentului, un roșu de buze asortat cu strălucitoarea sa tunică, și un fard de pleoape auriu. Părul negru îi atârna mlădios peste umeri și Gilda văzu în ea întruchiparea seducției. În prezența unei femei atât de elegante, avea impresia că este lipsită de farmec. De aceea se arătă puțin comunicativă în cursul prânzului, pe când Roma strălucea în toată splendoarea ei, etalând comori de seducție față de James.

Jessie care servea cu obișnuita-i discreție, nu se abținea totuși să nu-i arunce priviri muștrătoare Gildei căreia nu-i venea greu să-i tălmăcească ocheadele pline de înțeles. „Fă ceva! păreau ele să-i spună. Altfel, îl vei pierde!” Asta nu făcea decât să sporească neliniștea tinerei femei. Cu atât mai mult cu cât Roma o spiona cu

o expresie lipsită de indulgență, ca și cum căuta s-o prindă cu greșeala. Și James o observa, cu un aer ironic.

Mai mult Roma conducea conversația, în care Gilda nu era inclusă, de altfel. Dar deodată, i se adresa tinerei femei :

— Ai un colier foarte frumos, spuse ea. Aproape că doresc să-mi fac o copie după el. S-ar potrivi de minune cu un taior sobru. Unde l-ai găsit ?

Gilda gândi imediat că aceasta era o ocazie excelentă s-o umilească un pic — dar ea aproape că uitase vorbele usturătoare pe care i le adresase Roma la restaurant, și nu avu chef nicidecum să fie perfidă. Singura ei dorință era ca invitații să plece, pentru a se putea refugia în camera ei. Așa că preferă să tacă. Dar preferința ei nu corespundea cu aceea a lui James.

— De fapt, eu i l-am oferit, declară el. Poate că n-ai observat, Roma, dar are ochi violeti. Colierul acesta cu ametiste pare făcut pentru ea.

Jenată, Gilda roși, iar Romei nu-i scăpă reacția.

— Nu pare a fi de aceeași părere, remarcă ea. De fapt, am impresia că o pui în încurcătură cu cadoul tău somptuos.

— Oh, e o nimica toată pentru un miliardar ca mine, spuse James. De altfel, ea înțelege foarte bine de ce i l-am oferit.

— James era prietenul tatălui meu, interveni Gilda, apărându-se. Mă ajută să-mi revin după dispariția lui.

— Zău ? Iansă Roma. E o bunăvoință foarte neobișnuită din partea lui ! Aceasta este chiar prima dată când îl văd comportându-se într-un mod atât de părintesc. E adevărat că pari foarte vulnerabilă.

Tânăra femeie tresări. Se săturase să tot fie privită ca și cum era un soi de animal ciudat !

— Presupun că „delicată“ este termenul care se potrivește, replică ea. Ai măcar curajul opiniilor tale, domnișoară Prescott !

Și fără să-i lase timp să riposteze, îi mai dădu o lovitură :

— Dacă James se comportă părintește, este din cauza diferenței de vârstă !

După cum se exprimase, nimeni n-ar fi putut să spună dacă această remarcă supărătoare la adresa lui James o viza deopotrivă pe Roma. Totuși, aceasta pricepu foarte bine subînțelesul și strâmbă din nas. James, însă, nu încercă să calmeze tensiunea. Se mulțumi s-o fixeze pe Gilda în tăcere, cu un surâs ironic pe buze.

Ca și cum știa că, orice ar spune ea, tot sub influența lui se afla...

CAPITOLUL 4

Când Roma se hotărî să-și ia rămas-bun, Gilda simțea că ajunsese la capătul răbdării. Lăsând politețea la o parte, refuză s-o conducă pe musafiră, și sarcina îi reveni lui James. Tânăra femeie trebuia să aștepte răbdătoare un lung moment înainte de a se putea duce la culcare, căci cei doi zăboviră în vestibul. Ea distingea murmurul lor și, aruncând o ocheadă pe furiș spre ușa de la intrare, o văzu pe Roma atârnată de gâtul lui James. Desigur, ca să-i dea un sărut pătimaș...

În fine, invitata nedorită părăsi casa, și James ajunsese în camera de zi. În fața expresiei posomorâte a Gildei, păru să înțeleagă că atmosfera era încărcată. De aceea preferă să se retragă, pe când tânăra femeie urca în camera ei, bosumflată.

Situația atât de stranie în care se afla i se părea fără sens — și pe deasupra, din vina ei! Dar de ce nu-i răsese în nas lui James, în seara când el îi făcuse această propunere absurdă? Da, acum când abia trecuse de șocul pe care i-l cauzase moartea tatălui ei, nu izbutea să înțeleagă ce o oprise să părăsească numaidecât această casă.

„Teama, îi șopti o voce interioară. Și neputința de a înfrunța realitatea“. James era îndrăzneț, și în fond, ea dorise să conteze pe tăria lui de caracter. Dar de acum înainte datele problemei se schimbaseră. Jessie își păstrase rolul de menajeră și nu va părăsi Brightways. Cu aceeași ocazie, Gilda era eliberată de orice responsabilitate în privința ei ; nu mai trebuia să aibă grijă decât de ea însăși, și i se părea că era în stare să se descurce. Pentru început, oare n-ar putea să facă ceva bani vânzându-și bijuteriile ? Ba da, desigur ! Cum de nu se gândise la asta mai devreme ?

Sigur, amărăciunea îi influențase pentru moment în mod negativ gândirea !

Pe când medita, tânăra femeie își făcea toaleta pentru noapte. După ce termină, se apropie de tabloul lui Degas atârnat de perete și îl desprinsese dând la iveală un mic seif. După ce așează pe masa de toaletă casetele care se aflau în interior, le deschise și contemplă bijuteriile cu bucuria unui naufragiat care zărise o barcă de salvare.

Dar, încetul cu încetul, pe când examina splendidele piese de argintărie care erau singura sa moștenire, Gilda simți lacrimile urcându-i în ochi. Emoția o cuprindea în fața acestor obiecte pe care i le oferise tatăl său. Și deodată, știu că niciodată nu se va îndura să vândă aceste amintiri. Atunci, le puse din nou la locul lor, tristă și învinsă.

Seara o afectase mai mult decât ar fi crezut. Până acum, se mulțumise mai mult sau mai puțin să trăiască la voia întâmplării în mediul care îi era familiar, străduindu-se să ignore cruda realitate. Dar în prezent, nu-și mai făcea nici o iluzie. Nu, nu se mai afla în casa ei aici, și James

poseda totul. Dacă voia să se bucure din nou de ceea ce îi aparținuse, trebuia să-l ia de bărbat. Era atât de dificil ? În fond, era de ajuns să cedeze farmecului acestui chipeș bărbat viguros și neîmblânzit...

La gândul acesta o emoție necunoscută puse stăpânire pe ea, și fu șocată de reacție. Oare avea atâta nevoie să fie protejată ? Va continua să fugă de responsabilități ? Era nevoită să admită că nu întotdeauna traiul ei poleit cu aur dar searbăd, pe care îl dusesese, îi făcuse mare plăcere. I se întâmplase deseori să se plictisească, sau să se simtă stingherită la gândul că își irosea inteligența.

Nu venise oare momentul ca o dată pentru totdeauna să scuture jugul pe care tatăl său îl făcuse să apese asupra ei datorită afecțiunii lui excesive ? De altfel, nu prea știa ce ar însemna viața alături de James ! Ziua, ar fi o stăpână docilă a casei și „cel mai frumos ornament de la Brightways“, pentru a relua expresia folosită de el. Noaptea... Nu îndrăznea nici măcar să-și închipuie ce ar însemna nopțile. Doar gândul de a se afla goală în pat alături de James, o făcea să tremure.

În agitația sa, tânăra femeie măsura cu pași mari camera. Aruncând o privire scurtă la ceasul deșteptător, observă că era deja miezul nopții. Hotărî atunci să coboare în bucătărie pentru a-și face o ceașcă de ceai, în speranța de a se destinde un pic și a-și putea găsi somnul.

Așezată de mai mult timp la masă în fața ceștii, era din nou gânditoare, când ușa se deschise deodată, lăsând cale liberă lui James.

— Ce naiba faci aici ? întrebă el. Ar trebui să fii culcată de mult.

— Nu reușesc să dorm.

— Ei bine, nu mă surprinde. Știi ce te ține trează ? Singurătatea. Ceea ce îți trebuie este un bărbat care să împartă patul cu tine. Ar cam fi timpul, la vârsta ta !

— Ți interzic să-mi vorbești așa !

— Oh, n-ai decât să protestezi cât poțesteți ! Nu e mai puțin adevărat că am dreptate.

— Bine. În cazul acesta, o să-mi caut un soț chiar de mâine.

Ea se ridică brusc, gata să plece. Dar James veni după ea și o luă în brațe înainte ca ea să se poată eschiva.

— Încearcă măcar să înțelegi ! spuse el pe un ton amenințător.

Prea furioasă pentru a simți teamă, Gilda se zbătea din răspuțeri pentru a scăpa. Zadarnic. El o domina fără greutate, fixând asupra ei o privire însuflețită de o licărire stranie.

— Te doresc, Gilda. Te doresc cum n-am dorit vreodată o altă femeie. Atunci când te-am văzut pentru prima dată, am știut că-mi erai destinată. Și vei fi a mea, ți-o jur. Curând, visul meu va deveni realitate.

Pe măsură ce vorbea, vocea lui gravă devenise catifelată și, legănată de intonațiile sale mângâietoare, fascinată de privirea arzătoare cu care o fixa, Gilda simți că cedează, încetul cu încetul. Pentru prima dată, nu mai simțea nici o revoltă la gândul de a fi fost spionată, râvnită, dorită timp

de peste doi ani, fără ca ea să știe. Dimpotrivă... Simțea ca un fel de emoție.

— Gilda...

Văzând că ea nu mai rezista, o atrase spre sine, îndrăznind să-i mângâie spatele. Era prima dată când își permitea atâta îndrăzneală. Și cu toate acestea, Gilda nu se revoltă.

Era subjugată, antrenată în ciuda voinței ei de un elan misterios, fără ca măcar să-și dea seama de asta. James strecură o mână în părul ei, mângâindu-i ceafa, provocându-i senzații necunoscute. Totodată excitată și neliniștită de tulburarea pe care o trezea în ea, izbucni pe un ton rugător :

— Nu ! Te rog... !

— Gilda, n-o să-ți fac nici un rău...

Murmurase aceste cuvinte cu o voce răgușită, și tânăra femeie vru să se lase în voia mângâierilor lui. Dar ardoarea lui James o înfricoșă. O dată în plus, avu senzația că se expune unui mare pericol. Atunci, nu fără efort, se smulse din îmbrățișarea lui adresându-i o privire îngrozită. Totuși, în ciuda aparențelor, se îngrozise de ea însăși și nu de el. Căci, timp de o clipă, își dorise cu patimă să afle ce ar fi simțit dacă el ar fi sărutat-o.

James îi observă modificarea expresiei, și încet, atitudinea lui se schimbă.

— Mă consideri o brută, nu-i așa ? spuse el cu asprime.

— Eu... Nu, eu... nu e asta...

— Încetează odată să tremuri așa, pentru numele lui Dumnezeu ! Ar fi mai bine să te duci la culcare !

Se îndepărtă de ea, și ea ezită o clipă, contemplându-l cu aer descumpănit înainte să dea ascu-

tare somației lui. James părea încordat, stăpânit de un sentiment de frustrare și de mânie. Dar ea nu se simțea în largul ei, și se gândi cu mirare la elanul fugitiv dar violent care o atrăsese spre el.

Apoi, deodată, fugi în camera ei, unde rămase întinsă pe pat în întuneric ore întregi, neputând să-și găsească somnul.

Când se sculă, a doua zi de dimineață, James nu mai era acolo. Ea presupuse că a trebuit să plece aseară și că nu-și petrecuse noaptea la Brightways așa cum avusese de gând. Fără îndoială se dusese să se întâlnească cu Roma Prescott...

La gândul acesta, tânăra nu se putu abține să nu încerce un soi de amărăciune, și de data asta propria atitudine o miră. Revoltându-se împotriva propriei sale slăbiciuni, jură ca pe viitor să fie cât se poate de rece față de James. Apoi se grăbi să se pregătească și să plece la Londra, unde se aflau localurile firmei Sanderson-Lyle.

Lucra de câteva ore bune când află din întâmplare că James plecase în Statele Unite fără ca măcar să mai treacă pe la birou. Decepția ei a fost atât de vie la aflarea veștii, încât fu uimită. Și avea de ce ! După tot ce se petrecuse între ei, iată că începea să regrete absența lui James Sanderson ! Culmea !

La ora prânzului, era încă foarte dezorientată, și simți nevoia să se liniștească retrăgându-se într-un loc familiar : un mic restaurant italian unde avea obiceiul să mănânce împreună cu prietenii ei. Dar de-acum, prietenii în chestiune se cam răriseră...

Urmând sfaturile lui James, Gilda evitase să citească ziarele, îndată după moartea tatălui ei, dar bănuise, după anumite reacții scandalizate ale Jessie, că interpretările se răspândiseră iute... În legătură cu firma, desigur, și cu speculațiile nereușite de la bursă care o aduseseră la ruină. Și apoi, se discutase desigur cu plăcere despre viața desfrânată a tatălui ei... Oricum ar fi stat lucrurile, aceste articole își atinseseră ținta, căci astăzi, fostele cunoștințe ale familiei Lyle o ocoleau, și ea nu mai primea invitații ca altădată, pentru a se duce la teatru, la petreceri sau în altă parte. Nu că ar fi regretat asta, dar își dăduse seama că era un fel de paria. Și asta o făcea și mai dependentă de James. Deoarece nu mai exista nimeni în viața ei, în afară de el...

Pe când se afla în restaurant, Gilda zări în dreptul intrării un tânăr seducător, blond, a cărui înfățișare îi era familiară. Era Simon Granger! Nu-l văzuse de luni de zile, deoarece fusese transferat în străinătate, dar el fusese cavalierul ei de drept și se frecventaseră cu asiduitate.

Tânăra femeie se grăbi să privească în altă parte, sperând că el n-o văzuse. Probabil că nu se întorsese în Anglia decât de puțină vreme, dar știa totul despre scandalul provocat de moartea tatălui ei. De aceea prefera să-l evite. Ținea la el, și nu dorea să-l vadă întorcându-și capul atunci când va da cu ochii de ea.

Totuși, Simon o zărise. Veni spre ea și izbucni călduros :

— Gilda ! Ia te uită, ce surpriză plăcută !

Tânăra se simți înviorată de această primire și, cum el o întreabă dacă prânzește singură, ea se grăbi să-l invite la masa ei.

El nu întârzie să-i dea de știre că se afla la Londra pentru două luni și că se va întoarce apoi în Australia, la post. Gilda îl examinează curioasă! Șederea lui sub alte latitudini făcuse ca tenul să-i capete un bronz accentuat, din care cauză părul lui de culoarea spicului părea și mai deschis. Și ochii lui de culoare deschisă păreau mai luminoși.

— Clima australiană îți priește, spuse ea. Ai un aer...

— ...îndrăzneț? Să nu crezi asta. Chiar dacă par insolent, inima-mi bate cu putere de fiecare dată când mă aflu în preajma ta. Și tu, cum o duci? Știu că nu toate au fost roz, în ultima vreme. Eu... sunt la curent, în legătură cu tatăl tău! Mi-a părut rău pentru tine, să știi.

— Poate nu ți s-a spus totul, riscă Gilda.

— Oh, ba da! Dar ce importanță are? Ți-neam mult la el, chiar dacă se întâmpla să-mi arunce priviri furioase. Cred că îi era teamă că te răpesc! Și nu greșea...

El îi adresă un surâs complice, înainte să insiste din nou.

— Deci, cu ce te ocupi?

— Lucrez la Sanderson-Lyle, răspunse ea.

Simon nu putu să-și mascheze surprinderea și această reacție o enervă. Dar la ce se putea aștepta? În definitiv, când o cunoscuse nu era decât o moștenitoare lipsită de ocupație...

Din fericire, el nu insistă asupra acestui subiect.

Trăncăneau ca doi vechi prieteni de o bună bucată de timp, când Gilda avu dintr-o dată impresia că e observată cu insistență. Sentimentul acesta era atât de puternic încât nu se putu abține să întoarcă ochii. Instinctul n-o înșelase : James era acolo, potrivit obiceiului său. Îndată, buna dispoziție pe care o simțise câteva momente se risipi. Așadar James nu plecase în Statele Unite ? Ce făcea el în acest restaurant ?

Simon, care urmărise frământarea tinerei fete, nu își putu reprimă un oftat de exasperare descoperind la rândul său prezența lui James.

— Iar afurisitul de Sanderson ! exclamă el. Deci nu și-a pierdut obiceiul de a te sorbi din ochi. Știi, ceea ce mă enerva cel mai mult, când veneam la Brightways, era insistența cu care te privea. Ai fi zis că e un lup care își pândește prada. Dacă indiferența ta față de el n-ar fi fost atât de evidentă, aș fi înnebunit de gelozie.

— Aveai vreun drept ? întrebă Gilda, deodată năzuroasă și provocatoare.

Agasată de atitudinea lui James, voia să flirteze un pic, pentru a-i arăta că nu era singurul care se interesa de ea.

— Niciunul, admise Simon. Dar... mi s-a părut că aveam câteva motive să sper. Din nefericire, am fost trimis în Australia și am fost despărțiți.

În timp ce-i vorbea surâse și cu o mișcare impulsivă o luă de mână pe tânăra femeie.

— Doar doi ani mai am de stat acolo, Gilda ! Apoi, voi reveni la Londra.

— Și o să-ți fie dor de Australia, desigur !

— Hotărât, ești la fel de distantă, remarcă Simon cu un aer totodată intrigat și dezamăgit. Ascultă, am putea să ieșim din nou împreună, pe timpul șederii mele aici ?

În alte împrejurări, Gilda ar fi refuzat. Dar văzându-l pe James, care îi adresa amantei sale un surâs languros, se îndemnă să fie mai îndrăzneată.

— Desigur, accept, îi declară ea lui Simon privind-l fix. Ca să fiu sinceră, ei bine... prezența ta mi-a lipsit.

Tânărul păru atât de fericit încât pe dată ea își făcu scrupule că procedase astfel. Și dacă era îndrăgostit cu adevărat de ea ?

Oricum, a fost de ajuns pentru ca Simon s-o însoțească în afara restaurantului cu aere de proprietar.

— Te sun mâine, spuse el strigând după un taxi.

Și, atrăgând-o spre el, o sărută pe gură. Apoi dispăru, lăsând-o sub efectul surprizei. Gânditoare, se urcă în taxi și dădu adresa firmei Sanderson-Lyle. Șoferul nu întârzie s-o lase în fața imobilului. Pe când se îndrepta spre intrare, un Mercedes opri la marginea trotuarului. Era cel al lui James.

— Urcă în mașină, Gilda ! îi ordonă el.

— Dar... sunt așteptată la birou !

— Fă ce-ți spun !

O apucă de braț și o constrânse să-i dea ascultare. Apoi, îndată ce se așeză lângă ea, fu obligată să suporte un interogatoriu în toată regula în legătură cu Simon Grainger. Ea se supuse în silă și el îi interzise categoric să-l mai întâlnească.

În opinia lui, ea nu respecta regulile jocului! Nu fusese prevăzut ca să aibă dreptul de a frecventa alți bărbați, cât timp dura pariul pe care îl încheiaseră amândoi.

— Dacă nu încetezi să te întâlnești cu el, mă voi folosi de influența mea pentru a-l muta la capătul pământului, izbucni el. Ești a mea, să nu uiți asta niciodată!

Ca pentru a dovedi cele spuse, el se aplecă spre ea și-i dădu un sărut scurt, marcat de un soi de violență, de o determinare îndârjită căreia nu i se putu împotrivi. Apoi, spre marea ei surprindere, el deschise portiera, lăsând-o să plece.

— Plec în Statele Unite, îi spuse el pe când ea cobora. Dar să nu îndrăznești să-l vezi pe Grain-ger cât timp lipsesc! Și concentrează-te asupra sarcinii tale, pentru că mă voi întoarce curând!

Ea îl privi îndepărtându-se, gândind cu spaimă că risca să piardă pariul, împotriva unui adversar atât de încăpățânat!

Ah, Dumnezeuule, oare de ce se băgase într-o asemenea încurcătură?

O lună mai târziu, James o convocă pe Gilda în biroul său. După întoarcerea sa din Statele Unite, se arătase glacial și distant față de ea, nemaivorbindu-i decât atunci când era necesar. Dar ea muncise din greu, în două departamente diferite, și el îi ceruse raporturi amănunțite asupra progreselor pe care le făcea.

Când află că el dorea s-o vadă, tânăra femeie încercă o spaimă vie, și privirea pe care el i-o rezervă nu-i atenuă deloc neliniștea.

— Ești transferată în serviciul meu, o anunță el cu bruschete.

— Poftim ? Dar nu sunt pregătită !

— Eu, da ! Și întrucât am încheiat o înțelegere, să-i respectăm regulile. Începând de mâine, vei fi asistenta mea.

De data asta, Gilda rămase cu gura căscată. Niciodată nu sperase la o asemenea promovare ! Și postul acesta era desigur peste posibilitățile sale.

— Dar eu... eu... nu mă voi putea descurca, se bâlbâi ea.

El se ridică brusc, și ei îi fu greu să creadă, văzându-i expresia feței, că se gândea cu adevărat să se însoare cu ea.

În acea clipă, i se adresa ca om de afaceri, și nimic altceva. James Sanderson — seducătorul incorrigibil — părea deodată a nu fi existat nici-când !

— Te-ai descurcat foarte bine în departamentele diferite în care ți-ai efectuat stagiile. În plus, știi să bați la mașină și să utilizezi un calculator.

El o privi atunci cu o mirare evidentă — care o bucură și o amuză pe Gilda — în ciuda spai-meii pe care o simțea.

— Nu credeam să fii atât de bine pregătită în materie de gestiune, recunosc eu. Și n-aș fi crezut niciodată că ai habar de informatică.

— Am urmat ceva cursuri fără să știe tata...

El o examinează cu intensitate preț de câteva secunde, dar nu făcu nici un comentariu.

— Voi ai să ai șansa de a învăța o meserie și am promis să ți-o acord. Ei bine, mă țin de cuvânt, reluă el.

— Care va fi rolul meu ?

— Unul preponderent. Dacă lucrurile ți se par prea dificile, îți rămâne în continuare posibilitatea de a accepta târgul pe care ți l-am propus.

Spre marea ei ușurare, Gilda putu să ignore această remarcă, deoarece cineva bătu la ușă și, deschizând-o fără să aștepte, își băgă capul înăuntru. Era Archie Swift, inginerul de pe unul din șantierele de construcții în care opera firma Sanderson-Lyle.

— James, pot să-ți răpesc un minut ? E urgent. Archie era neliniștit și James dădu curs cererii lui.

— Ți-am rezervat biroul vecin cu al meu, îi spuse el Gildei. Du-te și instalează-te acolo. Ne vom vedea mai târziu.

Gilda o șterse adresând în treacăt un ușor semn din cap lui Archie, la care acesta nu răspunse. Părea atât de preocupat încât dedusese din asta că probabil erau probleme serioase pe șantier. Dar pentru ea, această întrerupere era binevenită. Îi permitea să reflecteze un pic la promovarea ei neașteptată. Asistentă personală a patronului ! Niciodată nu-i încredinșase răspunderi atât de mari. Desigur, dacă ar fi știut că ea ieșise regulat cu Simon în timpul șederii lui în U.S.A., James nu i-ar fi acordat această șansă.

Oricum ar fi stat lucrurile, avea ocazia de a-și dovedi competența într-un post important și apoi, cu referințe atât de strălucite, va putea să-și

găsească de lucru fără dificultate în altă parte. Și era hotărâtă să se arate la înălțimea sarcinii primite !

Iar cu Simon... trebuia să ia masa chiar astăzi. Cum va putea să-i ascundă asta lui James, acum când făcea parte din colaboratorii lui apropiați ? Ei, o să vadă ea...

În dimineața aceea, avu exact timpul de a se muta în noul ei birou. Foarte curând, James o chemă prin interfon, cerându-i să vină la el. Ea se conformă imediat.

Când intră, constată cu surprindere că Archie era încă acolo, examinând niște planuri cu James.

— Avem mari neplăceri la șantierul Westfield, mormăi acesta din urmă adresându-se tinerii femei. Plecăm imediat la fața locului. Vii cu noi.

Gilda nu fu prea încântată. Inspectarea zonei nu prea promitea să fie amuzantă deoarece afară era foarte frig. Și judecând după mina expresivă a lui Archie care ridica ochii spre cer, bănuia că prezența ei la fața locului nu ar avea nici o utilitate. Așadar, îl supăraseră pe James dintr-un motiv oarecare, și el o pedepsea pentru asta obligându-o să participe la această escapadă neplăcută...

Pretextând că se duce să-și ia mantoul, tânăra femeie se precipită în biroul ei pentru a-i telefona lui Simon, ca să-l prevină că nu va putea lua masa cu el. El primi vestea cu îngăduința unui bărbat curtenitor sigur de sine, ceea ce-i dădu de gândit Gildei. Dar cum momentul nu era deloc prielnic pentru a încerca să analizeze situația, preferă să ignore temporar problema.

Când îl anunță că urma să inspecteze un șantier de construcții, el se arată profund mirat. Vexată de comentariile lui, îi spuse atunci că tocmai fusese promovată ca asistentă.

— A cui asistentă ? întrebă Simon.

— A lui James, desigur !

Formulând acest răspuns nu-și dădu seama de entuziasmul ce răzbătea din glasul ei, dar interlocutorul ei îl remarcă și se întristă pe dată.

— Dar la ce fel de joc se pretează el ? izbucri Simon. Chiar de vei apuca să trăiești o sută de ani, nu vei fi în stare să îndeplinești funcția de asistentă a unui președinte de firmă !

Replica o ului pe tânăra femeie. Simon îi vorbea precum unei smintite, bună numai să facă conversație la o petrecere mondenă !

— Nu sunt atât de ignorantă cum crezi tu, i-a replicat ea pe un ton sec.

Înțelegând că a comis o gafă, Simon se grăbi să-și ceară scuze.

— Ascultă, Simon, trebuie să plec acum. Te voi suna mai târziu.

În clipa când punea receptorul în furcă, își dădu seama că James stătea în prag. O fulgera cu privirea și, fără să spună un cuvânt, îi întoarse spatele și plecă. Mai alarmată de tăcerea lui decât ar fi fost de un acces de mânie, Gilda își îmbracă mantoul, strecură un blocnotes în geantă și porni după el.

Era foarte frig pe șantier. Tânăra femeie se strădui totuși să facă haz de necaz, socotind că și vântului îi place să hoinărească prin locuri pline de noroi și băltoace.

James se arăta din ce în ce mai sever și aspru cu ea, și de aici trase concluzia că era furios din cauza lui Simon. Vedea foarte bine că nu avea nevoie de ea... Dacă o adusesse aici, era doar pentru a-i da o lecție strașnică ; pentru a-i dovedi că i s-ar potrivi mai bine rolul fixat de el : acela de stăpână a casei și de mamă.

Gândul acesta o întristă. Nu mai îndrăznea să-l privească, pentru că atunci când ridica ochii spre el, își închipuia că vede copii cu părul și ochii negri ca ai lui și aceasta era o priveliște tulburătoare.

Pe nesimțite, rămase în urmă, pentru a-și ascunde prezența. Incepea să simtă ceva straniu, atunci când se găsea alături de James. Un sentiment dulce-amar, aproape dureros și inexplicabil...

Căzută pe gânduri, se trezi destul de departe de grupul pe care James îl forma cu Archie și câțiva maiștri. Și atunci când o scândură așezată de-a curmezișul peste o prelată gudronată i se ivi în față, păși pe deasupra ei fără să-și dea seama de pericol.

Strigătele de avertisment răsunară, dar ea le auzi prea târziu. Deodată, scândura se clătină, pământul îi fugi de sub picioare și căzu în fundul unei gropi adânci.

CAPITOLUL 5

Un moment, Gilda fu incapabilă să se miște. În stare de șoc, întinsă pe spate în fundul gropii, îl privea pe James coborând până la ea în locul întunecos, strâmt și noroios în care se afla imobilizată!

— Gilda ? Ești rănită ? întrebă el ajungând lângă ea.

El o ridică, și doar atunci observă ea cât de adânc era șanțul și tuburile de canalizare care îl traversau din loc în loc. Printr-un noroc, căzuse alături de țevărie. Altminteri ar fi murit pe loc..!

— Cred... cred că e în regulă, murmură ea pe când James o ajuta să se ridice.

Și lăsându-se o clipă pe umărul însoțitorului ei, cedă senzației de amețeală și de leșin care punea stăpânire pe ea.

— Hei, voi cei de sus ! Aduceți o scară ! strigă James. Cred că n-a pățit nimic. Dar aş vrea să ieșim din șanțul acesta afurisit !

După ce oamenii au adus scara, el o ajută pe Gilda să ajungă la suprafață susținând-o cu o mână sigură. Tânăra femeie se agăța de el, fără a ști prea bine ce se-ntâmpla cu ea. Totuși, când

el o înveli cu paltonul lui și o conduse până la Mercedes, își reveni îndeajuns pentru a-și da seama că era mânios.

După ce o instalează în mașină demară imediat, spunându-i lui Archie că va reveni îndată ce va fi posibil și Gilda nu îndrăzni nici măcar să-l întrebe unde o ducea. Își dădea seama că făcuse o mare greșeală arătându-se neatentă și că el nu va scăpa ocazia să o certe aspru atunci când va avea certitudinea că e teafără.

— Te duc la mine, o anunță el. Dacă nu ai nimic grav, mă voi întoarce la lucru.

Nu se opuse acestei hotărâri raționale și de altfel, tremura atât de tare încât era incapabilă să ia vreo decizie. Era udă, mânjită cu noroi, pe scurt, era într-o stare jalnică, ca și James de altfel.

Îndată ce a adus-o în apartamentul lui — sub privirile uluite ale unor locatari din imobilul luxos în care locuia, îi ordonă să facă duș. Pe când se îndrepta clătînându-se spre ușa pe care el i-o indicase, catadicsi în cele din urmă să-și manifeste neliniștea.

— Te doare ceva ? O să te poți descurca singură ?

Și se îndreaptă spre ea pentru a o susține. Dar ea îi refuză ajutorul. În realitate, suferea de un singur lucru : de rănirea amorului propriu. Mânia lui James și lipsa lui de atenție o contrariau și o făceau să sufere. De altfel, n-ar fi putut spune de ce își reproșa că era așa de necăjită. Se afla într-o situație de-a dreptul ridicolă. Totuși... Ar fi putut muri în acel accident ! Oare el nu putea să-i arate un pic de compasiune ?

— Ascultă, du-te și fă duș, apoi...

El se întrerupse văzându-i expresia descumpănită și sfârși prin a mormăi printre dinți :

— Ah, Dumnezeu! Ce-o să mă fac cu tine ?

Fără să întârzie, o luă în brațe și o duse în baia alăturată camerei de oaspeți. Acolo, o lăsă din brațe și deschise robinetul dușului pe când ea stătea nemișcată acolo unde o lăsase. Numai când s-a apropiat de ea și a început să-i scoată vesta și bluza, a reacționat :

— James, nu !

— Și ce-ar trebui să fac ? Să rămân proțăpît dinaîntea ta privindu-te cum tremuri ?

— Eu... eu pot să mă dezbrac și singură.

Se uită o clipă la ea, ca și cum ezita s-o creadă, apoi se hotărî să părăsească încăperea. Gilda termină să se dezbrace și intră sub duș, zăbovind sub jetul de apă caldută, curățând cât putea de bine noroiul care-i năclăia părul. Avea câteva vânătăi, dar nu era nimic grav. De fapt, scăpase ieftin !

Deodată, văzând pe jos grămada negricioasă pe care o formau hainele ei pătate de noroi, se gândi că nu mai avea ce îmbrăca. Stânjenită, privi în jur și nu zări nici măcar un halat de baie. Atunci, înfășurându-se într-un prosop aflat în apropierea dușului, îndrăzni să-l cheme pe James! Cum nu venea, se duse la ușă, o deschise și strigă din nou :

— James !

De data asta, el apăru imediat, cu părul încă ud, îmbrăcat doar cu pantaloni și o cămașă deschisă la gât. Văzându-l, tânăra femeie simți o tul-

burare neașteptată și violentă. Se dădu înapoi cu un pas, pradă unei emoții vizibile.

— Mă... simt bine, îi asigură ea. Atâta doar că nu mai am cu ce mă îmbrăca.

— N-am uitat amănuntul acesta. Dar deocamdată nu are importanță, căci o să te odihnești aici. Ți-am pregătit patul.

Gilda se înroși. Imaginea corpului bronzat al lui James în așternutul alb se arată în închipuirea ei, și asta nu făcu decât să-i crească tulburarea. Deodată avea impresia de a fi prinsă în capcană.

— Vreau să plec de-aici, spuse ea pe un ton scăzut.

— Nici vorbă. Adineauri ai suferit un traumatism și cu toate că nu este nevoie să chemăm medicul, nu poate fi vorba să te las să pleci din nou la lucru. Ai nevoie de odihnă.

— Eu... refuz să fiu sechestrată ! izbucni Gilda.

Era o acuzație absurdă. Dar de fapt, se simțea foarte dezorientată și dacă se purta atât de agresiv, era pentru că nu știa cum să lupte împotriva a ceea ce se întâmpla cu ea. Căci pe neașteptate își dorise să atingă corpul lui James, să-i mângâie pielea și asta o înspăimânta. Niciodată, în vecii vecilor, nu mai simțise asemenea dorință !

— Captivitatea te sperie mai mult decât moartea ? o ironiză cu răceală James. Adineauri era cât pe ce să mori ! Acum te rog să fii rezonabilă. Altminteri, te declar imediat învinsă și te căsătorești cu mine.

— Nu mă voi mărita niciodată cu tine ! Închi-
puiește-ți că nu ești singurul bărbat de pe lumea
asta !

Nu se lăsa înșelată de propria ei atitudine din
acea clipă. Dacă îl respingea pe James cu atâta
vehemență, o făcea de teama simțămintelor ne-
cunoscute care puseseră stăpânire pe ea.

— Plănuiești poate să te căsătorești cu Grain-
ger ? Întrebă el cu dispreț. În cazul acesta, ai face
mai bine să te gândești de două ori. Îi suflă vântul
prin buzunare !

Persiflarea lui avu darul de a o exaspera pe
Gilda. Părerea pe care o avea despre ea era cât
se poate de limpede ! În ochii lui, ea nu era decât
o moștenitoare ruınată, frivolă și stupidă, și ceea
ce îi lipsea era un soț bogat. Restul nu conta. Ea
nu putea pretinde că va deveni o femeie de afa-
ceri răzbătătoare și celebră ca Roma Prescott !

Revoltată, încercă să-l pălmuiască cu o miș-
care energică și neașteptată de care el se eschi-
vă la timp. Apoi, cu iuțeala fulgerului, o imobi-
liză cu brațele sale și o strânse cu putere. Atunci,
ea se zbatu cu furie, aproape uitând de prosopul
cu care era înfășurată.

— Lasă-mă ! Te urăsc ! Te detest !

Hohote înăbușite îi urcau în gât și James o
lăsă jos fără a slăbi strânsoarea.

— Liniștește-te, Gilda ! Ai suferit o căzătură
strașnică și ești încă în stare de șoc.

— Lasă-mă-n pace ! Am să plec, înțelegi ? Și
n-am să mai calc pe la Sanderson-Lyle ! Nu știu
de ce am acceptat tângul tău stupid, dar s-a sfâr-
șit cu asta ! O să-mi vând bijuteriile și o să mă
instalez într-un loc numai al meu ! urlă ea.

Apoi izbucni în lacrimi, strângând cu putere prosopul cu care era înfășurată. Pe când plângea, își dădea seama că se făcea de râs purtându-se atât de copilărește. James va avea un motiv în plus s-o disprețuiască... Iar ea — Dumnezeu știe de ce — acorda dintr-o dată o mare importanță părerii lui despre ea...

Și văzând-o atât de descurajată, James scoase un suspin și o atrase în brațele sale.

— Știu că mă detești, spuse el într-un târziu. Dacă aș putea cât de cât să judec normal, te-aș lăsa să pleci. Dar nu sunt în stare. Te vreau și te voi avea, prin orice mijloace.

Încet, o conduse la pat și o ajută să se strecoare în așternut, scoțându-i prosopul numai după ce se înveli. Tremura și strângând cuverturile la piept închise ochii, ca pentru a se feri de realitate.

— Ei bine, ce se întâmplă? De ce ai tăcut așa dintr-o dată? Îți este chiar atât de frică de mine?

Gilda deschise ochii și-l văzu aplecat peste ea.

— Ce-ar fi să examinăm un pic urmările căzăturii? Unde te doare?

-- Cam peste tot. Am suferit câteva traumatisme, atâta tot. De asta sunt...

— De asta ai simțit nevoia să-mi amintești cât de mult mă urăști? Știu.

El continua s-o privească și deodată, ea simți cum se risipește întreaga-i ostilitate față de el. O emoție stranie o cuprindea încetul cu încetul.

Îți sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut, spuse ea cu glas nesigur. Nu reprezintă nimic pentru tine și...

— O, ba da ! Ești viitoarea mea soție.

Deodată, se așează pe marginea patului, lângă ea.

— Cred că de-acum a venit vremea să vorbim despre asta.

Gilda încercă o irezistibilă dorință de a fugi. Dar pudoare² îi interzicea să cedeze acestui impuls, căci era complet goală pe sub cearșaf ! În plus, fiecare mișcare pe care o făcea părea să capteze privirea lui James, să atragă atenția asupra trupului ei, iar ea își dorea mai curând să-l facă uitat.

— Și dacă mi-ai duce îmbrăcămintea la curățătorie ? Ce-ar fi dacă...

— Ce-ar fi dacă te-aș lăsa-n pace, asta vrei să spui ? Ei bine, nici nu se pune problema. E timpul ca prințul s-o trezească pe prințesa adormită, iar acest prinț voi fi eu.

Cu o mișcare discretă, aproape dezinvoltă, își așează mâna pe pieptul tinerei femei ; ea tresări, dar el se prefăcu a nu observa.

— Dacă aș fi avut un alt trecut, aș fi reacționat cu totul altfel, murmură el. Aș fi acceptat poate să ieși cu Grainger și aș fi căutat să-l înfrâng cu propriile lui arme. Dar întotdeauna a trebuit să lupt pentru a obține ceea ce îmi doream și azi, te vreau pe tine.

Pe când vorbea rămăsese nemișcat, mulțumindu-se s-o contemple cu intensitate. Gilda simțea că ar fi trebuit să dea la o parte mâna lui James,

să se ferească de el, dar asta nu a fost decât o pornire trecătoare. Dorința o cuprinsese și o copleșise de tot.

James continua s-o privească cu atenție, înregistrând cu un soi de aviditate schimările subtile care se produceau în expresia tinerei femei. Își mișcă mâna încet, schițând o mângâiere. Gilda se înroși imediat, nu fără a întredeschide buzele cu o chemare inconștientă.

— Ți place, nu-i așa, Gilda ? Simon te mângâie ? Ți permiți să te ia în brațe, să te sărute ?

Auzind aceste vorbe provocatoare, Gilda avu de gând să-i reziste. Un glas îi șoptea să răspundă prin „da” întrebărilor lui James, să se apere mințind astfel. Dar nu fu decât un elan fugitiv, înăbușit la iuțeală. James o mângâia cu gingășie și fără ca măcar să-și dea seama, ea îi întinse buzele într-o chemare mută. Atunci o atrase lângă el și ea simți cum i se frânge întreaga împotrivire.

— Ești a mea, Gilda, murmură el. Te doresc.

Atunci, tânăra femeie se trezi purtată într-un univers de senzații necunoscute, pe când el îi săruta gura și ea îi răspundea cu pasiune sărutului. În clipa aceea, uitase de toate lăsându-se în brațele lui James, într-un act de supunere absolută și totală, ca și cum aștepta dintotdeauna această îmbrățișare. Și în definitiv, poate că așa era... Poate că nu-i fusese chiar atât de frică de James, întrucât îl dorise fără să știe...

Trase cearșaful care o acoperea și o strânse la piept. Instinctiv, ea își încolăci brațele de gâtul lui. Gestul îl tulbură din cale-afară căci se îndepărtă de ea doar pentru a-și scoate cămașa îna-

Înte s-o cuprindă în brațe și s-o mângâie cu înfrigurare. Îi acoperi trupul cu sărutări și ea gemu încet, cedând senzațiilor care o invadeau...

Deja nerăbdarea o cuprindea și nu-și dorea altceva decât să fie a lui. Cu un gest inconștient, se lipi de James iar el îi răspunse imediat, cu un elan aproape disperat.

— Vrei să rămân cu tine ? murmură el. Vrei să fii a mea, chiar acum ?

— Da...

În acea clipă, nimic nu mai conta pentru ea — nici trecutul, nici viitorul, nici măcar demnitatea sa. Nu mai simțea decât o dorință obsesivă, aproape dureroasă pe care și-o manifesta cu atâta ardoare și dăruire încât James păru a-și pierde întreaga stăpânire de sine.

— Ah, Dumnezeuule ! exclamă el. Încă nu te-ai refăcut de pe urma căzăturii și nu prea știi ce faci, dar eu te doresc atât de mult...

Gilda îi cuprinse fața în mâini.

— James ! murmură ea, rugătoare.

— Nu !

O obligă să se întindă și se îndepărtă încet de ea pentru a o contempla, spunând cu o ardoare stranie :

— N-am uitat ce crezi despre mine. Nu vreau să te aud spunând mâine că am profitat de starea în care te aflai pentru a te seduce. Când ai să fii a mea, o să mi te dai fără rezervă și pe deplin lucidă.

Se despărți de ea cu părere de rău. Ea încercă zadarnic să-l oprească, murmurându-i numele.

— Știu că îți vine greu, îi spuse el cu glas răgușit. Mărită-te cu mine, Gilda, și nu vei mai avea nici un motiv de a suferi.

Tânăra își dădu seama imediat că n-ar fi așa, dacă ar accepta. Căci James simțea doar o atracție fizică față de ea, iar când această dorință ar fi satisfăcută, ea ar redeveni în ochii lui o jucărie frivolă și inutilă. Atunci, trase cearșaful peste ea, ascunzându-și trupul dezgolit și întorcând capul. Nicicând nu se simțise atât de rușinată...

— Prea târziu, îngerașule, murmură James, fără a o menaja câtuși de puțin. Știu din ce aluat ești făcută, și știu ce simți.

— Nu-i adevărat ! izbucni Gilda. M-aș fi putut purta la fel cu oricare alt bărbat !

Tovarășul ei se mărgini să se uite la ea cu amuzament, pe când se pregătea să se îmbrace.

— Mărită-te cu mine și-ți voi îndeplini toate dorințele.

— E imposibil ! De vreme ce mi-l doresc pe Simon...

James păli, dar se mulțumi să spună pe un ton sardonice :

— M-ar mira. De acum, n-o să te mai gândești decât la un singur lucru : la ce era să se întâmple aici, în această cameră.

Imediat ce el părăsi camera, Gilda sări din pat, se înfășură cu cuvertura și se năpusti asupra dulapului și comodei, scotocind în ele cu febrilitate, în speranța de a găsi ceva de îmbrăcat. Trebuia s-o șteargă de-aici cu orice preț !

Deodată, James intră pe neașteptate, îmbrăcat din cap până-n picioare, și o prinse asupra faptului.

— Te obosești inutil, o ironiză el. N-o să găsești nimic de îmbrăcat. Și de altfel, n-am stabilit că te odihnești ?

Înainte ca ea să-i poată anticipa mișcarea, venise spre ea și, luând-o în brațe, o duse la pat.

— Lasă-mă ! strigă Gilda. Ți interzic să m-atingi !

Dar James nu ținu seama de protestele ei vehemente. O culcă, trase cearșaful peste ea și o lovi încet cu palma peste fese.

— Hai, la culcare ! îi spuse el cu jovialitate.

Atitudinea lui avea atâta gingășie familiară, era atât de... intimă, încât Gilda uită pentru o clipă de mânia sa pentru a-l fixa cu mirare. Se purta de parcă erau... amanți !

James o privi cu un aer gânditor.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. N-ar fi trebuit să te iau cu mine pe șantier. Era neplăcut, pe frigul acela, și oricum, nu aveam nevoie de tine.

— Dacă-i așa, de ce mi-ai cerut să vin ?

— Ca să te oblig să-ți anulezi dejunul cu Simon Grainger, recunosc eu el. Sunt vrednic de milă, așa-i ?

Se îndepărtă fără să aștepte răspuns, precizând că îi va aduce hainele îndată ce vor fi curățate.

Încă o dată, Gilda fu mișcată de familiaritatea ce se degaja din comportamentul lui. Dintr-o dată avea ciudata impresie că James făcuse mereu parte din existența ei și că era mai apropiată de el decât de oricine altcineva. Și pe când el stătu pentru o scurtă clipă în prag ca s-o privească, ea îl contemplă cu un fel de neliniște. Purta un cos-

tum elegant și se gândi în sinea ei că el era mereu bine îmbrăcat, mereu superb. Se uită cu atenție la silueta lui semeață, la minunatul lui păr negru, la mâinile lui puternice și rasate... Era oare conștient de frumusețea lui? Sigur că da. Avea insolență și asprimea bărbaților pe care natura îi înzestrase cu un fizic perfect. Și, de fapt, îl prefera așa, căci dacă vreodată s-ar arăta tandru față de ea, ar subjugă-o și ar fi pierdută.

— Haide, dormi un pic, îi spuse el cu blândețe.

Îi adresează o ultimă privire și dispăru. Gilda rămase singură cu gândurile sale. Închise ochii, cedând unei somnolențe agreabile. Sărutul lui James persista încă pe buzele ei, și fiind cu gândul la ceea ce simțise când se afla în brațele lui, nu încerca nici jenă nici remușcări. Doar o tulburare nedefinită și o senzație de bine... „Îndee-sebi nu trebuie să mă îndrăgostesc de el“, gândi ea. Acesta a fost ultimul ei gând înainte de a se cufunda în somn.

*

* *

Oboseală, tensiune, plictiseală au fost stările sufletești prin care a trecut Gilda alături de James, în cursul zilelor care au urmat. Muncea din greu, la birou sau pe șantierele unde o lua cu el, și în relațiile lor, amintirea a ceea ce se petrecuse între ei nu intervenea deloc. Uneori, tânăra femeie avea impresia că visase. Căci pentru James, era limpede că acționase într-un moment de tulbu-

rare trecătoare și repede uitată. Iar indiferența lui o arunca în cea mai profundă confuzie...

În acest timp, Crăciunul se apropia, și Gilda vedea cu neliniște apropiindu-se data fatidică. Iar Jessie nu făcea nimic pentru a potoli lucrurile. Nu mai contenea cu lamentările în legătură cu perioada sărbătorilor, spunând că nu vor mai fi la fel fără domnul Lyle, subliniind că nu vor mai fi invitați numeroși ca în anii trecuți și îndrăzni chiar să-i sugereze Gildei să-l invite pe James la revelion.

— Cu siguranță că are alte proiecte, declară tânăra femeie în cursul uneia din numeroasele lor discuții. De altfel, îmi voi petrece probabil seara cu Simon. În ianuarie se va întoarce în Australia.

— Dacă înțeleg bine, eu voi rămâne singură ?

Gilda fu cuprinsă îndată de remușcări și-i promise să aranjeze o mică petrecere pentru ele două.

— Știi bine că nu te voi părăsi într-o seară de Crăciun, o liniști ea.

Cu Simon cina atunci când serviciul îi permitea și îl însoțea uneori la cinema sau la teatru. Dar nu-l primea niciodată la Brightways, căci James putea să apară pe neașteptate. Ea nu ignora faptul că el îi consacra Romei Prescott cea mai mare parte a timpului său liber. În definitiv, locuința îi aparținea lui... Să-l invite pe Simon ? Era prea riscant, și dacă ar fi făcut-o, i-ar fi părut că-l trădează pe James, într-un anumit fel.

Reținerile Gildei în legătură cu acest subiect îi displăceau lui Simon, și în timpul unui dejun, el își permise să insiste pentru a petrece sfârșitul de săptămână cu ea.

— Mereu ne întâlnim pe fugă. Ar fi bine să stăm vreo două zile împreună.

Făcu ce făcu, și Gilda fu nevoită să-i spună adevărul.

— Nu te pot găzdui pentru că locuința nu mai este a mea. A cumpărat-o James. Îmi permite să stau în ea deocamdată.

— Cu el ?

Văzându-l că își iese din fire, trebui să-i dea câteva lămuriri, care de altfel nu-l liniștiră.

— Bine, pe scurt, spuse el cu mânie, locuiești la Brightways pe moment, grație generozității lui Sanderson, însă generozitatea asta nu se va mai manifesta după Crăciun, așa-i ?

Părea furios și nici una din explicațiile furnizate de ea nu-l satisfăcea. La sfârșit i-a făcut o scenă de gelozie în legătură cu James și ea simți că nu mai are argumente. Atunci vru să-i replice că toate astea nu-l priveau câtuși de puțin, dar nu îndrăzni. Se simțea vinovată. În definitiv, îl încurajase să se întâlnească în mod regulat, ademenindu-l, când de fapt ea nu-l acceptase decât pentru a uita de James și de toate neliniștile sale.

Izbuti în cele din urmă să o șteargă, dar ajunse la birou cu o oră întârziere, și după ce a trebuit să facă față nemulțumirii lui Simon, a fost nevoită s-o înfrunte și pe cea a lui James, care o pândea la ieșirea din ascensor.

— Pauza de masă a fost cam lungă, îi atrase el atenția.

— N-am putut scăpa mai devreme.

— Te-a ținut din scurt ? ironiză el. Parcă ți-am ordonat să-l descurajezi pe admirator ?

— Ei bine, mi-am permis să nu ascult de tine ! Și nu are nici un rost să ameninți din nou, pentru că oricum va pleca în curând.

— O, represaliile sunt inutile... Îmi pot permite să fiu indulgent. În definitiv, aproape că am ajuns...

— Unde ?

— Păi, la Crăciun, domnișoară Lyle ! La data asta vom încheia conturile, nu-i așa ?

El îi aruncă un surâs triumfător, apoi se întoarce la birou. S-a simțit foarte ușurată când a putut fugi în biroul ei, unde își acordă o clipă de răgaz înainte de a se duce să dea ochii cu el, luându-și blocnotesul, așa cum stabiliseră înainte de masa de prânz.

Se gândea că el îi vorbise pe un ton cam amenințător și asta îi păru un semn rău. James îi rezerva vreo surpriză în stilul lui caracteristic ? Oare cum vor decurge lucrurile de Crăciun ? Ar fi dat orice să știe...

CAPITOLUL 6

La asta se gândea tânăra femeie atunci când James o convocă în biroul lui. Când s-a aflat în fața lui, l-a văzut furios și a presimțit că se produsese un incident.

— Nu te-am crezut capabilă de ceva rău, dar observ că m-am înșelat, îi spuse el privind-o cu surprindere. Descopăr lucruri uimitoare despre tine! La început, când te-am ținut în brațe, ai lăsat la o parte orice pudoare și m-ai rugat din suflet să fac dragoste cu tine. Și acum, uite că te arăți ipocrită!

Gilda nu prea înțelegea de ce meritase acest calificativ, dar aluzia făcută de el amintind de clipa lor de rătăcire a fost de ajuns pentru a o arunca într-o confuzie profundă.

— Adineauri, m-a sunat cavalerul tău curtenitor. În opinia lui, eu aș fi un monstru. Ți-am furat casa și am de gând ca la Crăciun să te dau afară ca pe o netrebnică.

— Simon ți-a telefonat?! izbucni Gilda.

Era uimită de îndrăzneala tânărului, dar într-o mai mare măsură de dezinvoltura cu care James trata incidentul.

— Mai ai și alți admiratori pe care nu-i cunosc? se interesă el, cu ironie. Desigur, a telefonat Grainger. Și închipuiește-ți că își propune să-ți ofere un adăpost. De aceea, intenționează să se căsătorească cu tine și să te ia cu el în Australia.

Vestea o consternă pe Gilda, și James nu-și putu ascunde un surâs satisfăcut văzându-i expresia abătută.

— Fii liniștită. I-am spus că nu are de ce să se neliniștească pentru viitorul tău. Și că nu te poți căsători cu el, întrucât o să devii soția mea.

— Nu!

Dintr-un salt, James se ridică, veni lângă ea și o luă în brațe.

— Am stabilit că accepți să locuiești cu mine fără să fim căsătoriți. Dar eu vreau să te iau de soție! Nu mă voi mulțumi să fiu amantul tău.

— Nu vei fi nici una nici alta!

Ea se zbătea, încercând să scape de strânsoarea lui. Cum nu izbutea, îl privi drept în ochi, hotărându-se să-l înfrunte în loc să cedeze cum făcuse până acum.

— După Crăciun voi pleca, spuse ea cu glas scăzut. Jessie nu mai are nevoie de mine și sunt liberă să fac ce-mi place.

Trăsăturile lui James se contractară imperceptibil. Dar se stăpâni și, adoptând deodată altă atitudine, atinse ușor obrazul tinerei femei.

— Cât te-ai schimbat, scumpa mea! Te-ai trezit în sfârșit la viață, și mă dorești. Asta înclină balanța în favoarea mea.

Surprinsă de această schimbare bruscă, tulburată de acea mângâiere — chiar dacă fusese discretă — Gilda izbucni :

— Eu... eu... nu-i adevărat ! Nu te doresc !

— Zău ?

James o strânse și mai tare în brațe, apoi o sărută cu ardoare, pe când ea se supunea acestei îmbrățișări pasionate și posesive... Îi simțea reacția de triumf, dar nu-i păsa. În clipa aceea nimic nu mai conta pentru ea decât să fie aici, lângă el, în brațele lui. Și în timp ce mângâierile lui deveneau tot mai intime, ea își încolăci brațele de gâtul lui, abandonându-se plăcerii și emoției.

— Crezi că o să mai pot suporta mult timp situația asta ? o întreabă el cu glas răgușit. Nu mai ești copil, Gilda ! Vezi prea bine ce influență ai asupra mea... Deci încetează să te mai eschivezi ! Pentru numele lui Dumnezeu, mărită-te cu mine înainte să înnebunesc de tot.

Gilda era atât de răvășită și subjugată de el, încât ar fi jurat de bunăvoie orice. Și fără îndoială, în clipa de față era foarte aproape de a-i ceda. Dar nu avu această posibilitate. Cineva bătuse și ușa se deschise, lăsând cale liberă Romei Prescott.

— James, scumpule ! Hotărât lucru, ești nestatornic ! țipă ea. Nici la serviciu nu-ți întrerupi șirul cuceririlor.

Făcu o pauză semnificativă și adăugă pe un ton zeflemitor :

— Ia te uită ! Păi asta-i mica ta protejată ! De asta îi sari în ajutor, ca să încerci să o seduci ?

Gilda îl simți cum se crispează, dar el nu-i dădu drumul. Și își înfruntă amanta cu o dezinvoltură uimitoare.

— Draga mea Roma, data viitoare când o să vrei să mă vezi, înscrie-te în audiență ! îi lansă el. În felul acesta vei evita surprizele neplăcute.

— Dar nu sunt deloc șocată, scumpule ! Știu că ai nenumărate admiratoare. Asta pare mai supusă decât celelalte.

— Nu este încă destul de supusă, spuse James cu brutalitate, de vreme ce refuză să se mărite cu mine.

Continua să o țină în brațe pe Gilda, iar tânăra, tulburată încă de sărutul lui pătimas, asista fără un cuvânt la această scenă. Atunci avu impresia că se năruiește o statuie : Roma Prescott a pălit, simțind un șoc. Apoi un licăr de ură străluci în ochii ei și declară cu glas scăzut :

— Cedează, domnișoară Lyle. Oricum, el obține întotdeauna ce vrea. Dar dacă aș fi în locul tău, m-aș feri, căci el nu face niciodată ceva fără motivație. Și e prima dată când vrea să se însoare cu una din amantele sale.

Cu fruntea sus, părăsi încăperea trântind ușa, iar Gilda rămase din nou singură cu James. Întreaga sa neîncredere revenise dintr-o dată și începu să tremure ca o frunză.

— De ce i-ai spus asta ? întrebă Gilda.

— Pentru că ăsta-i adevărul. Fii liniștită, ea nu-l va repeta nimănui. Romei nu-i pasă decât de interesul ei și e încăpățânată. E nevoie de mai mult pentru a o descuraja.

— Puțin îmi pasă dacă e sau nu discretă, replică tânăra. Oricum, nu mă voi căsători cu tine!

— O să vedem noi...

O contemplă o clipă, aparent pradă unui soi de exasperare.

— Ca și cum n-am ști ce se petrece cu noi! exclamă el, în cele din urmă. Ieși afară, Gilda. Pleacă imediat, înainte să-ți dovedesc o dată pentru totdeauna că nu vei fi în stare să-mi rezisti!

*

* *

În ciuda amenințărilor sale, James păru să se hotărască să rabde până la Crăciun, după cum stabiliseră, căci nu căuta să tragă foloase de pe urma influenței pe care o avea asupra ei. Relațiile lor reveniră la normal destul de repede, și Gilda sfârși prin a se liniști. Muncea din greu, învăța mult și asta datorită lui James. Uneori, izbutea chiar să-l uimească, descurcându-se foarte bine în meseria ei, și de fiecare dată când surprindea la el o reacție admirativă, un sentiment ciudat de exaltare puneă stăpânire pe ea. Într-un anumit fel, în pofida absurdității situației, el devenea prietenul ei...

Iar de la Simon nu mai avea vești. Fără îndoială că el se simțea înșelat și trădat... Dinspre partea ei, chiar dacă îi părea rău că se purtase cu el în felul acesta, s-a simțit ceva mai ușurată când a înțeles că el nu va mai da semne de viață.

Într-o vineri dimineața, James o anunță pe Gilda că el trebuia să-și petreacă ziua pe diferite șantiere și îi dădu dispoziție să-i țină locul pe tim-

pul cât lipsea. De acum tânăra era capabilă să-l suplinească. Dar nu suporta gândul că va fi lipsită de prezența lui pe durata unei zile întregi și a weekend-ului, întrucât nu l-ar mai vedea până luna viitoare. Și pe când el ajungea în prag, nu se putu stăpâni să nu-l contemple fără știrea lui, așa cum o făcuse mereu, de la prima lor întâlnire... Da, îl cerceta, înregistrând cele mai neînsemnate amănunte despre el : purta părul lung, de câțva timp ; nu părea obosit niciodată... În acea zi se pomeni întrebându-se cum ar fi viața împreună cu el, dacă ea ar accepta să-și împartă existența cu el....

Deodată, el se întoarse brusc și-i prinse privirea visătoare cu care îl fixa.

— Dacă nu bagi de seamă, o să începi să mă consideri simpatic, murmură el. Și simpatia împletită cu dorința dă naștere uneori la sentimente dintre cele mai primejdioase...

Ea se mărgini să-l privească roșind, iar el adăugă cu calm :

— Nu uita că tu ești aceea care comanzi, în absența mea.

Apoi se eclipsă. Gilda rămase pe gânduri. Oare a vrut să-i spună că i-a predat ștafeta ? Îi acorda el încredere până într-atât ? Era adevărat că îi încredința din ce în ce mai multe răspunderi... Dar și ea se descurca bine ; ba chiar începuse să i se ceară sfatul, în cadrul firmei — și era pentru prima dată când se ținea cont de părerea ei ! Desigur, James știuse să o formeze așa cum promisese... Se dovedise o elevă bună, dar acum știa că nu mai făcea asta pentru a triumfa asupra lui. De fapt, ținea înaintea de toate să-i merite stima.

Și ea îl simpatiza, asta era evident. În realitate, începea chiar... să-l iubească ! Lucru pe care mai ales el nu trebuia să-l afle.

Gândul acesta o deprima. Căci dacă James o dorea, el își stăpânea perfect dorința, în vreme ce pentru ea, lucrurile deveneau din ce în ce mai dificile. Dumnezeule, ce se va întâmpla cu ea ? Din moment ce nu mai suporta să trăiască fără el ! Da, James îi lipsea nespus de mult, când era plecat...

*

* *

Când a venit luna, Gilda începu lucrul palidă și abătută. O durere ușoară dar înțepătoare nu-i dădea pace. Asta i se întâmplase de mai multe ori, de când murise tatăl ei, și o pusese pe seama confuziei și a nervozității. Dar în prezent, începea să se întrebe dacă nu cumva era vorba de o reală problemă fiziologică. Poate o consecință a căzăturii suferite pe șantier ? Oricum ar fi fost, nu se simțea în formă, dar se puse pe treabă ca de obicei

James nu veni decât foarte târziu, și nici măcar nu-și dădu osteneala să-i anunțe sosirea. I-a descoperit prezența abia atunci când a avut nevoie de ea și asta o deprimă și mai mult. Se simțea dată la o parte, părăsită... Era ridicol, dar sentimentul acesta era mai puternic decât ea.

În timpul săptămânii nu prea îl văzu. El remarcă o dată că ea părea foarte obosită și încercă s-o întrebe pentru a ști ce nu era în regulă. Vru s-o ia cu el la dejun, dar ea îi refuză oferta. El nu insistă și păru că preferă să stea deoparte.

Veni și ziua de vineri și ea se împacă cu atitudinea lui distantă. Dar când Roma Prescott îi telefonă lui James și când acesta răspunse, ea nu putu să-și înăbușe o decepție vie și o nesfârșită tristețe. „Așadar, tot mai sunt împreună !” gândi în sinea ei. Și i se păru că nu mai are nimic de sperat.

Totuși, James apăru în biroul ei pe neașteptate, la sfârșitul zilei și, îndată ce o zări, se opri în loc. Apoi închise ușa și se apropie de ea.

— Care-i necazul ? întrebă el. Arăți foarte rău.

Ea se strădui să-și păstreze cumpătul și chiar să glumească :

— Doar nu-ți închipui că arăt așa pentru că tânjesc după tine ?

— Nu sunt dintre cei care își fac iluzii. În alte împrejurări, nici măcar nu m-ai fi băgat în seamă. Încerc să profit de slăbiciunea ta, asta e.

Asprimea răspunsului o răni profund pe tânără, iar ea deveni și mai palidă.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă ? reluă James. Ești albă ca o coală de hârtie.

— Te asigur că îmi este foarte bine.

— Minți tare prost, Gilda ! Dar n-o să discut inutil cu tine. Deoarece eu sunt patronul, îți ordon să pleci imediat. De altfel, am să te duc până acasă.

Gilda vru să protesteze, dar el o privea cu un aer atât de autoritar încât nu îndrăzni. Încet, se ridică și își adună lucrurile. Deodată, nu-și putu înăbuși o grimasă de durere. El o văzu clătinându-se și se repezi spre ea.

— Destul ! spuse el, cu aer neliniștit și totodată iritat. Te duc cu mașina mea, chiar acum. Nu cumva să îndrăznești să te opui.

De data asta, Gilda nu s-a împotrivit. Durerea ascuțită care o săcâise întreaga săptămână era mai vie ca niciodată, și dintr-o dată i se păru că nu va izbuti să ajungă acasă fără ajutorul lui James.

Îndată ce ajunseră la Brightways, James îi ordonă să se culce și ea îi dădu ascultare. Îi era rău de-a binelea și simțea nevoia să se întindă în pat. Se dezbracă anevoie, în timp ce Jessie se bucura cu glas tare de inițiativa lui James care tocmai chemase medicul.

Nu a fost nevoie de mult timp pentru ca medicul să dea la iveală cauza durerii. Ea avea o criză de apendicită și trebuia să fie operată de urgență.

James preluă conducerea operațiunilor cu autoritatea-i obișnuită — și nici medicul nu i s-a putut împotrivi.

— Am s-o duc eu la spital, decretă el. O să-mi ia mai puțin timp decât dacă am aștepta ambulanța.

Pe când o ducea în brațe până la mașină, tânăra se lăsă pe umărul lui. Suferea și se simțea extrem de obosită.

— James, murmură ea fără motiv, nu pot să mă căsătoresc cu tine.

— Atunci, vei sfârși prin a trăi cu mine și noi doi știm asta, Gilda. Te-ai bucurat de libertate și ți-a priit. Acum ești o femeie în toată firea.

— Ești sigur ?

— O, da ! exclamă el cu glas scăzut. Am să-ți explic toate astea după Crăciun.

*

* *

Gilda se ridică de pe pernă, fără a-și putea reprimă o grimasă de durere — consecință inevitabilă a operației pe care o suportase. Dar era în afară de pericol și în curând va părăsi spitalul...

Crăciunul se apropia cu pași repezi, și încă de pe acum, infirmierele pregăteau o mică serbare pentru copiii bolnavi. Și ea ce va face, în timpul săptămânilor de odihnă care îi fuseseră prescrise ?

Se temea de seara revelionului care, pentru prima dată, se desfășura fără tatăl ei... Întotdeauna existaseră o mulțime de invitați la Brightways, la o asemenea ocazie. James fusese prezent, în ultimii doi ani, și cu un sentiment de jenă Gilda își amintea de ostilitatea pe care o manifestase față de el... Îl primise cu răceală, abia de îi mulțumise pentru cadourile aduse și nu-i oferise niciodată nimic.

Pe când se gândea astfel, lăsându-se cuprinsă încetul cu încetul de somn, James năvăli în cameră. Nu era ora de vizită — dar cine ar fi putut să se opună voinței lui, o dată ce hotărâse să facă ceva ?

— Cum te simți ? întrebă el așezându-se pe marginea patului. Mi s-a spus că vei ieși peste câteva zile, și că ți s-au recomandat mai multe săptămâni de odihnă.

— Ai și făcut anchetă, evident ! exclamă ea pe un ton sec, pentru a-și ascunde vulnerabilitatea. Nimic nu-ți scapă, așa-i ?

— Cine ți-ar purta de grijă, dacă nu m-aș ocupa eu de asta ?

Pe dată Gilda se simți vinovată. De ce naiba îi reproșa ea grija cu care o înconjura ? Dar nu

avu timp să-i îndruga mulțumiri ori să-și scuze ingratitudinea, căci el se grăbi să schimbe subiectul.

— Ce faci de Crăciun ? o întrebă el.

— Ei bine, o să mă odihnesc, cred. Mă gândeam să organizez o mică petrecere cu Jessie, dar îmi va fi greu acum. Presupun că ne vom mulțumi cu un prânz bun în preajma șemineului.

— Petrece Crăciunul cu mine.

Gilda ridică iute ochii spre el și crezu că zărește o nuanță aproape rugătoare în privirea lui James. Dar senzația a fost atât de fugitivă încât a crezut că i se păruse.

— Eu... eu nu cred că voi fi în stare să iau parte la petrecere, spuse ea. Și pe urmă, mai e și Jessie. Nu pot s-o las singură. De altfel...

— ...ai ceva mult mai bun de făcut decât să-mi ții companie, așa-i ?

— Ba deloc ! Numai că nu mă așteptam la propunerea ta.

James se ridică deodată și începu să se plimbe cu nervozitate prin cameră.

— Mi-aș dori să nu existe Crăciunul ! exclamă el. În ultimii doi ani, perioada sărbătorilor a-bia a fost suportabilă... pentru că eram primit la Brightways.

— Nici nouă nu ne-a plăcut vreodată această perioadă. Tata era mereu cu gândul la mama în acele clipe și asta îl făcea să fie melancolic. Dar tu... tu trebuie că erai invitat la numeroase se-rate, nu ?

— Și nu-mi scăpa niciuna. Așteptând momentul când puteam să mă prezint la Brightways fără a avea aerul că mă impun.

— Eu... eu nu ştiam că îţi plăcea atât de mult casa asta, spuse cu stângăcie Gilda. Înţeleg mai bine de ce ai fost atât de fericit să o cumperi.

— Pentru tine veneam ! izbucni James.

Şi el se îndreptă spre ea cu un soî de sălbăticie. Dar expresia lui se modifică foarte repede, trecând în amuzament, atunci când îi văzu privirea uluită cu care îl fixa.

— Mă obsedezi, Gilda. Nu ştiai ? îi spuse el cu un amestec de veselie şi de provocare.

Din nou, veni să se așeze pe marginea patului, apoi îi luă mâna tinerei femei.

— Am hotărât să fii a mea de când te-am văzut a doua oară. Iar dorinţa nesatisfăcută devine repede obsesie.

— James, eu...

— Ascultă, reluă el pe un ton mai potolit, gândeşte-te la propunerea mea. Până să te cunosc, aveam obiceiul să evit festivităţile refugiindu-mă la mătuşa mea, în insulele Bermude. Ea posedă o vilă acolo. E sora mamei şi sunt sigur că o s-o găseşti simpatică. Aşadar, vino să te odihneşti acolo, în casa ei. Jessie va fi şi ea binevenită.

— Păi... eu... nu pot ! Ce va spune lumea ?

— La naiba cu ceilalţi ! Nu contează. Haide, Gilda, acceptă.

El îi strânse mâna cu putere şi tânăra îşi dădu seama dintr-o dată că îi va ceda, chiar şi numai pentru a nu fi departe de el.

— Bine, o să-i cer părerea lui Jessie, murmură ea.

— Atunci, am câștigat ! exclamă el surâzând. Fac ce vreau din Jessie.

— În locul tău, n-aș fi atât de sigur...

Dar ea se abținea cu greu să nu suradă și din clipa aceea, James se purtă ca un om sigur de reușită, declarând printre altele că va cumpăra biletele fără întârziere.

În clipa când ieșea, veni infirmiera și el se folosi îndată de autoritatea lui, pretinzând ca Gilda să fie transferată într-o cameră mai bună, în ciuda protestelor tinerei femei.

El obținu câștig de cauză, și Gilda se gândi că o dată în plus, el dispunea de ea și de existența ei fără a-i cere părerea. Ar fi jurat că nu acționa cu atâta insolență și dezinvoltură cu Roma Prescott. În prezența lui, avea adesea impresia de a nu fi stăpână pe viața ei. Și totuși, când el nu era prezent, se simțea nefericită și părăsită...

— Domnul Sanderson este logodnicul dumneavoastră ? o întreabă infirmiera pe Gilda după ce James plecase.

— Ei bine... într-un anumit sens, da, recunoscu tânăra.

Și nu avea sentimentul de a fi prea departe de adevăr. Oare James nu avea el de gând s-o ia de soție ? Singurul element care lipsea era inelul de logodnă... dar de ce ar fi preocupată de asemenea amănunt, de vreme ce el se putea purta ca un stăpân și îi dirija viața nesocotind toate împotrivirile ei ?

CAPITOLUL 7

Cu două zile înainte de Crăciun, Gilda și James zburau spre Bermude.

Îndată ce Jessie aflase de proiect, îl acceptase cu entuziasm și se bucura neîncetat de această perspectivă. Apoi, pe neașteptate, cu câteva zile înainte de plecare, își schimbase brusc atitudinea; pretextând că era prea obosită și prea temătoare pentru a întreprinde o călătorie așa de lungă. Ea declarase că își va petrece sărbătorile alături de fratele ei căsătorit și, după inflexiunea glasului și atitudinea ei, Gilda bănuia că plănuiise asta încă de la început. Fără îndoială, în complicitate cu James !

Tânăra protestase, dar Jessie nu se lăsase convinsă.

— Asta nu înseamnă că te părăsesc, întrucât nu vei fi singură, îi mărturisi ea. Și pe urmă, domnul Sanderson mi-a spus că mătușa Hester este unica lui rudă. E timpul să o cunoști pentru că o să faci parte din familie.

Și primise reproșurile exagerate ale Gildei cu o ușoară ridicare de umeri dezinvoltă.

Tânăra trebuise așadar să se resemneze. În prezent, stătea în cabină, alături de James, și se gânde-

dea la rolul jucat de el în aceste ultime luni în viața ei... Nu mai era tânăra distantă și rezervată de odinioară, sigură că îl urăște și că are motive să se teamă de el. În realitate îi fusese frică de propriile ei sentimente...

De altminteri, își dădea seama că el era hotărât să obțină ce dorea ; nici ea nu ignora numeroasele lui legături și avea certitudinea că n-o iubea. Cu toate astea, părea inevitabil că vor sfârși prin a trăi împreună. Erau atrași unul de celălalt, împinși de o atracție irezistibilă aproape peste voia lor...

Își întoarse ochii spre el și îl surprinse privind-o cu un aer triumfător. Expresia aceea persistase de când urcaseră la bord ; de când el avusese certitudinea că își vor petrece săptămâna viitoare împreună...

— Cum te simți ? întrebă el.

— Bine. Cred că m-am refăcut complet.

— Cu atât mai bine. -

O învălui cu o privire posesivă și tânăra simți o bucurie ciudată. Propria ei reacție o contrarie. Oare ce se întâmpla cu ea ? S-ar crede că-și pierdu-se mințile ! Își dorea să fie a lui James, să-i aparțină cu trup și suflet... Și el nu făcea nimic pentru a aranja lucrurile, ba dimpotrivă. Profita din plin de seducția lui. Cea mai neînsemnată privire a lui o făcea să tremure și simțea că trebuia să lupte cu orice preț împotriva fluidului de senzualitate ce se stabilea între ei.

— Vorbește-mi despre mătușa ta Hester, îi spuse ea deodată, agățându-se de acest subiect de conversație.

— O, e o femeie încântătoare. Știi, mama mea provenea dintr-o familie bogată și atunci când s-a măritat cu tata, în secret, părinții ei nu și-au mai revenit de pe urma șocului. A fost un simplu muncitor, și a preferat să o ducă pe mama departe de ei. Vreme îndelungată, nici n-au știut că existam.

— Și cum au aflat ?

Atunci când James amintea de mama sa, amărăciunea îi marca glasul și ea își reproșa deja că-l făcuse să zgândărească în trecutul lui, fără în-
doială dureros.

— Când mama a murit, am încercat totul pentru a-i regăsi. Am fost aspru și le-am reproșat multe. Printre altele, că nu au încercat s-o ajute! Când am reușit să iau legătura cu ei, nu mai era decât un unchi, care a decedat cam pe atunci, și mătușa Hester. Ea mi-a povestit totul. Am devenit foarte apropiați. Seamănă mult cu mama și reprezintă mult pentru mine.

— Sper că prezența mea nu o va indispu-
ne! Adică... nu voi stânjeni discuția voastră în doi!

— Dar ești binevenită, Gilda. Ea te așteaptă!

— Și ce i-ai sput despre mine ?

— Că dacă am un pic de noroc o să fii so-
ția mea, măturisi James privind-o în față. N-a
trebuit să-i promit că vom dormi în camere sepa-
rate. Ea are gusturi mult prea învechite pentru
a-și închipui contrariul.

— La fel și eu !

Ea se înroși și își întoarse privirea spre hu-
blou. James îi atinse mâna și o liniști.

— Nu încerc să-ți forțez voința ! De altfel, ai
fost operată de curând și te simți încă slăbită.

— Nu-i adevărat ! Sunt sănătoasă tu ! protestă Gilda întorcându-se spre el.

Abia atunci a zărit licărul glumeț ce strălucea în ochii lui James.

— Dacă înțeleg eu bine, vrei să te seduc, spuse el. Fie, îți promit să mă gândesc la asta. Dar să nu-ți faci prea mari speranțe.

El izbucni în râs văzându-i privirea furioasă și duse mâna tinerei fete la buzele sale. Era pentru prima dată când făcea un gest atât de tandru.

— Liniștește-te, Gilda, am glumit...

Cu inima bătându-i cu putere, ea își sprijini capul de spătarul banchetei în timp ce James îi mângâia ușor mâna.

— Nu înțeleg nimic din ce se întâmplă cu mine, mărturisi el. Te iubesc mult, Gilda Lyle. Și dacă nu te-aș dori ca un nebun, cred că aș vrea să fii cea mai bună prietenă a mea.

Nimic altceva n-ar fi putut să o tulbure mai mult pe tânăra femeie. Emoționată și visătoare, se gândea în sinea ei că James a învățat-o să se prețuiască, să aibă un țel și că de când îl cunoștea, viața ei devenise pasionată. La ce bun să nege, îl iubea ! El devenise centrul existenței sale și nu-și mai putea închipui viitorul fără el..:

*
* *

Când a coborât din avion, Gilda a simțit imediat primele efecte binefăcătoare ale căldurii Bermudelor. Și se relaxă când luă loc în mica mașină decapotabilă pe care mătușa Hester o în-

chiriase special pentru ei. Curând rulau în direcția vilei, și alături de James, tânăra se simți liberă, fericită și în perfectă armonie cu el — chiar dacă el nu știa nimic de asta.

El o luă pe un drumeag și se opri la marginea unei faleze de deasupra unui golfuleț. Pano-rama era magnifică și Gilda o contempla, fermecată, în timp ce James stătea tăcut lângă ea, lăsând-o să profite de priveliște.

— De la vila mătușii tale se vede marea ?

Cu o ușoară mișcare a capului, el confirmă. Intrigată de muțenia lui, îl privi îndelung, cu un aer întrebător, până când el se hotărî să se des-tăinuie :

— Aș dori să-mi faci un mic serviciu, Gilda. Știu că ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta mai înainte și că te iau pe nepregătite. De altfel, sunt sigur că o să mă refuzi.

Gilda se simțea în clipa aceea atât de apropiată de el, încât ezitarea lui o surprinse.

— Haide, spune, murmură ea.

— Uite, eu... Mătușa mea e singura rudă pe care o am, și țin mult la ea. Starea ei de sănătate nu e prea bună. De altfel, din cauza asta locuiește aici, pentru că clima este mai blândă decât în Anglia. Știu că și ea ține la mine, și... ei bine, nu e deloc proastă, iar ceea ce citește în ziare în legătură cu viața mea particulară cam dezordonată i-a dat întotdeauna de gândit. Ea do-rește să duc o viață mai statornică. Așa că eu... aș vrea...

El ezită din nou și tânăra se miră de șovăiala lui. Asta nu se potrivea cu firea lui. James pă-

rea iritat de propria-i slăbiciune, căci sfârși prin a grăi pe neașteptate :

— Acceptă să treci drept logodnica mea.

— Păi... asta ar fi o înșelătorie, nu-i așa ? dacă ai afecțiune pentru ea, cum de intenționezi s-o minți ?

— Poate că este ultimul ei Crăciun... Și oricum, sunt hotărât să te iau de soție. Nu facem decât să anticipăm evenimentele, atâta tot.

Cum Gilda nu spunea nimic, el adăugă cu orgoliul ce îl caracteriza :

— Ascultă, de vreme ce îți repugnă să-mi faci acest neînsemnat serviciu, vom aborda lucrurile într-alt fel. Îți acordasem un răgaz, dar a fost scurtat de șederea ta neprevăzută în spital. Ei bine, sunt dispus să-l prelungesc până la primăvară. În schimb, îți cer să fii de acord să joci acest mic rol fără urmări.

— James ! Vorbești ca și cum aş fi acceptat deja să mă căsătoresc cu tine !

— Nu în asta constă problema. E chiar atât de greu să-mi acorzi ce îți cer ? Te temi cumva ?

— Nu mă tem deloc ! Dar nu-mi place să mint și... nu am liniște, din cauza ta.

— Pentru că nu ai încredere în mine.

— Ah, destul ! strigă Gilda.

Ea își luă capul în mâini, căutând să-și adune gândurile.

— Iar mă zăpăcești, declară ea. Dacă refuz și mătușa ta se îmbolnăvește, voi fi considerată o fată fără suflet. Dar dacă ea este sănătoasă tu, m-ai târât degeaba într-o minciună îngrozitoare ! Acum înțeleg de ce oamenii se tem de tine ! termină ea cu vehemență.

— Tot mă mai detești, nu-i așa ?

Gildei i-ar fi plăcut să poată spune da. Dar nu-l ura deloc pe James ! De fapt, el o tulbura profund și trezea în ea o nostalgie sfâșietoare, pe care nu izbutea să și-o explice. Și uneori, ea simțea de asemenea nevoia de a avea grijă de el, de a-l proteja... ca și cum un bărbat ca el avea nevoie de așa ceva !

— Nu, nu te detest, James. Cum aş putea ? Ai fost atât de bun cu mine.

— Totuși, nu am făcut-o intenționat...

Un licăr de maliție strălucise în privirea lui, pe când rostea aceste cuvinte, și văzu că el se destinsese un pic.

— Ei bine ? Accepți să minți pentru mine ? murmură el.

Tânăra femeie oftă adânc.

— Îmi îngădui să aleg ? Bine, accept. Dar să te ferești dacă aflu că mătușa ta Hester este sănătoasă tun !

Deodată își zâmbiră și, în scopul de a pecetlui înțelegerea și de a perfecta mica comedie pe care aveau s-o joace, James scoase din buzunar o cutiuță, dând la iveală „inelul de logodnă“. Gilda contemplă cu admirație safirul magnific înconjurat cu diamante și atunci când el i-l puse pe deget, simți o emoție inexplicabilă. Avea deodată impresia că aranjamentul era real... și că el alesese acest loc de basm cu tot dinadinsul pentru a-i cere mâna.

O clipă iluzia asta se prelungi, dar realitatea a fost mai puternică. Atunci, Gilda trebui să lupte pentru a-și înăbuși lacrimile care îi urcau în ochi.

— Ce faci, plângi ? spuse James ridicându-^l bărbia pentru a o privi mai bine. Da, înțeleg. În totdeauna e emoționant când cineva se logodește.

— Asta nu este o logodnă adevărată. Nu e decât prefăcătorie ! țipă ea.

— Ai de spus doar un cuvânt pentru ca să devină realitate.

— Nu țin deloc să-l spun !

James o îmbrățișă pe neașteptate, atrăgând-o spre el într-un mod irezistibil.

— N-o să-mi scapi, dulcineea mea. Te doresc, și te voi avea, orice s-ar întâmpla.

O sărută fără să-i lase timp să protesteze. Toate împotririle Gildei se năruiră dintr-o dată și cedă vâltorii ce punea stăpânire pe ea. O vâlvătaie de pasiune, pe cât de vie pe atât de neașteptată, îi ardea pe amândoi și încetul cu încetul, sub mângâierile experte ale lui James, tânăra femeie se abandona gemând, invitându-l cu senzualitate instinctivă să îndrăznească mai mult.

— Nu, Gilda, nu acum. Când vom face într-adevăr dragoste, vom fi soț și soție.

Ea începu să tremure, dominată de frustrare și rușine. Și când te gândești că a vrut să i se dea în întregime ! Dar cum de putuse ea să-i cedeze astfel ? Și pe deasupra să îndure unul dintre cele mai brutale refuzuri ! Deodată izbucni în plâns și James o ținu strâns lângă el, mângâindu-i cu blândețe părul, până când ea se liniști.

— Te doare, știi, murmură el. Atunci, Gilda, pentru numele lui Dumnezeu, acceptă să te căsătorești cu mine. Știi prea bine că unirea noastră

este inevitabilă. Oriunde te-ai duce, te voi găsi! Pentru că ești făcută pentru mine. Ești aceea pe care o doresc.

— Fără să renunți totuși la amanta ta, replică ea cu glas tremurător.

Ea își întoarse privirile de la el, învinsă de dezamăgire și rușine.

— Ești geloasă ? îi aruncă el.

— Pe cine ? găsi ea curajul să replice. Ca să fiu geloasă ar trebui să te iubesc. Or, nu este cazul !

Cu o mișcare bruscă, James îi dădu drumul.

— Așadar, suntem chit, spuse el cu răceală.

Porni din nou mașina în timp ce Gilda, crispată de asprimea lui neașteptată, suferea în tăcere. Încercase să se eschiveze, să lupte împotriva voinței lui implacabile. Atunci James o respinse, și nu era pregătită să accepte asta.

Pe când porneau din nou la drum, ea se examină cu neliniște în oglinda pudrierei, încercând să capete o expresie mai puțin lugubră. Oare nu era ea femeia în măsură să fie fericită, pe punctul de a se mărita cu bărbatul pe care îl iubea ?

Eforturile ei nu prea avură rezultatul scontat, și spera că Hester Somers nu era perspicace. Căci în clipa de față se simțea incapabilă să facă cuiva o impresie favorabilă...

Gilda încercă o vie surpriză la vederea mătușii lui James. Obişnuită să creadă că el provenise dintr-un mediu foarte defavorizat, se aștepta să vadă o femeie şubredă şi măcinată de vârstă. Dar Hester Somers nu semăna deloc cu ce își închipuisese ea. Era o femeie zveltă, cu ochi albaştri şi trăsături aristocratice. Şi dacă părea a avea o

sănătate fragilă, emana totuși la fel de multă autoritate ca și James — pe care se vedea bine că îl adora.

Își îmbrățișă nepotul cu multă afecțiune, spre marea lui plăcere, apoi se întoarse spre tânăra femeie.

— Așadar, aceasta este Gilda ? spuse ea cu un surâs copilăresc. Iat-o pe aceea care o să te scape de infern.

Și adăugă pentru invitata sa :

— Sunt încântată de ce se întâmplă, scumpa mea. Era și timpul ca haïmanaua de nepotă-miu să se cumiștească.

— Deja m-a cucerit, sublinie James ridicând mâna Gildei pentru a-i arăta mătușii sale inelul!

El o îmbrățișă pe tânără cu un gest posesiv care era un fel de avertisment, în timp ce mătușa Hester veni spre musafiră și o îmbrățișă cu căldură.

— Sunt foarte fericită că ai spus da, murmură ea.

Și adăugă cu maliție :

— E adevărat că James face întotdeauna ce vrea ! Dar mă întreb dacă va proceda astfel și cu femeia vieții sale. Nu cumva te-a obligat să accepți ?

— Eu... ăăă, nu, bâigui Gilda. Este o... o înțelegere tacită.

Alarmată de reacția ei stânjenită și stângace, Hester Somers îi aruncă o privire pătrunzătoare. James se grăbi să intervină, salvând situația cu abilitatea-i obișnuită.

— Se pierde meru atunci când este intimidată. Nu-i așa, scumpo ? Și pe urmă, e obosită de călătorie. Cred că ar trebui s-o conducem în camera ei.

Tânăra auzi aceste ultime cuvinte cu ușurare, căci dorea să se retragă. Fusesse cuprinsă de o simpatie instantanee față de Hester și îi era groaznic de rușine s-o mintă.

— O conduc eu imediat, declară Hester. Dar mai întâi am să i-o prezint pe Sheena !

Adresându-i un surâs de bun-venit tinerei femei care tocmai intra în încăpere, ea continuă :

— Iat-o pe domnișoara Radcliffe, infirmiera mea. Ea mă îngrijește de cinci ani. Poți să-i spui Sheena, sunt sigură că nu se va supăra de asta.

Gilda îi făcu o primire frumoasă nou-venitei; dar în sinea ei se simțea complet descumpănită. Domnișoara Radcliffe nu prea avea aerul unei infirmiere. Cam la vreo treizeci de ani, înaltă, subțire, roșcovană și simpatică, te făcea să te gândești mai degrabă la un manechin ! Oare era posibil să fi fost ceva între James și această superbă fată ? În definitiv, el venise pe aici în mod regulat... Și apoi, era vreo femeie să nu se îndrăgostească de el ? De altminteri, dacă ar fi să se ia după expresia languroasă a Sheenei Radcliffe, nici ea nu făcea excepție de la regulă...

— James, ce bine îmi pare că te revăd !

Fără să mai întârzie, ea năvăli în întâmpinarea lui. Gilda nu își putu stăpâni un freamăt la gândul că el urma s-o îmbrățișeze pentru a-i ura bun-venit. Dar el nu procedă deloc așa. Se măr-

gini să-i dea bună ziua, adresându-i totodată surâsul cel mai seducător — acela pe care îl rezerva femeilor drăguțe.

— Arăți mai fericită ca niciodată, spuse el.

— Asta pentru că te revăd, răspunse Sheena.

Mătușa Hester se grăbi să intervină și Gilda observă că ea se încruntase ușor.

— Ea e Gilda, logodnica lui James, o vesti pe infirmieră. E încântătoare, nu-i așa ?

Apoi se precipită s-o conducă pe Gilda până la camera ei în timp ce James se ducea după bagaje. Încăperea pe care Hester i-o rezervase invitatei dădea spre mare și, prin fereastră, Gilda îl zări pe James în apropierea mașinii. Sheena îl ajunsese din urmă și râdeau amândoi. Tânăra avu o strângere de inimă. James era vesel atât de rar, atunci când erau împreună... !

Șireată, Hester se grăbi s-o îndepărteze de la fereastră, întrebând-o dacă îi place aici.

— Este o locuință foarte agreabilă, declară imediat Gilda, care înțelesese că încerca să-i distragă atenția de la cei doi. Vă mulțumesc din adâncul inimii că m-ați invitat.

— Scumpa mea copilă, plăcerea este de partea mea ! James reprezintă mult pentru mine. Îl consider ca pe propriul meu fiu. Și sunt sigură că te iubește. Vei fi întotdeauna binevenită aici.

Hester se îndepărtă spre prag, adăugând :

— James o să-ți aducă lucrurile. Mai târziu, când el nu va fi prin preajmă, sper că vom avea o mică discuție, amândouă.

Apoi se retrase și Gilda rămase singură și gânditoare. Regreta deja că o mințise pe această femeie încântătoare, oricare ar fi fost motivele ca-

re-l determinase pe James să-i oeară a se preta la această farsă. Dar lucrurile erau poate mai complexe decât credea ea... Căci era adevărat că mătușa Hester părea să aibă o sănătate fragilă. Și pe urmă... James era de o sinceritate riguroasă — și chiar de temut — în general. Așadar, trebuia ca el să fi avut un motiv întemeiat ca să acționeze astfel...

În clipa aceea, el intră în încăpere și Gilda, prefăcându-se că este absorbită de contemplarea peisajului, rămase în fața ferestrei pentru a evita să-l privească. Îi era frică să nu-și trădeze gelozia care o chinuia de când îl văzuse în compania Sheenei.

— E ceva în neregulă ? întrebă el.

Gilda evită să-i răspundă, dar el se duse la ea și o obligă să-l privească.

— Cum ți se pare Hester ?

— Îmi place foarte mult, admise ea. Trebuie să recunosc că e foarte diferită de ce îmi închipuisem.

— Dat fiind mediul din care provin ?

— Nu mă face să spun ce n-am spus ! Faci o adevărată obsesie despre originea ta. Nu e firesc.

— Te înșeli, scumpa mea. Singura mea idee fixă ești tu.

O sărută pe buze, la început foarte duios, apoi cu o ardoare crescândă. Când în sfârșit se îndepărtă, ea se clătină ușor, amețită.

— Gilda...

— James ! Să-ți scot lucrurile din valiză ? întrebă deodată Sheena.

Tocmai apăruse în prag, și Gilda se îndepărtă în grabă de James. Era mai curând mânioasă decât jenată. Tânăra infirmieră obișnuia să se comporte astfel ?

James îi mulțumi Sheenei pentru ofertă, dar îi răspunse că se va ocupa el de bagaje.

— Gilda are nevoie de odihnă, încheie el. O să ne întâlnim peste un minut pe verandă să discutăm un pic.

Sheena se retrase, nu fără a aborda un ușor surâs de triumf și Gilda înțelese că era de aceeași teapă cu Roma Prescott : în stare de orice pentru a-l avea pe James, și greu de descurajat !

— Ascultă, murmură ea, cum vrei să reușim să jucăm comedia fără a fi demascați, dacă prietena ta ne deranjează fără încetare ?

— Tu ești prietena mea, rectifică James. Dar nu pot totuși s-o ignor pe Sheena. Sunt ani de când ne cunoaștem. Chiar eu am angajat-o pentru a avea grijă de mătușa mea.

— Te cred pe cuvânt ! În schimb, sunt departe de a fi prietena ta, și o știi prea bine. Dacă mă aflu aici, este pentru că am încheiat un târg.

— Zău ? Atunci, de ce ești atât de calină, când te iau în brațe ?

— Pentru că sunt la fel ca orice femeie ! Îmi place să mă simt dorită. Și nu te mai crede atât de seducător ! În definitiv, oricare alt bărbat mi-ar provoca același efect, presupun !

Ea spusese asta aproape fără să gândească, îmboldită de mânie și gelozie. Atunci James o apucă de umeri și o scutură cu atâta furie încât ea se sperie. Văzând-o că se albește la față, îi dădu drumul și se îndreptă spre ușă.

— N-am isprăvit cu asta, spuse el pe un ton amenințător.

După ce James a ieșit, Gilda a rămas nemișcată lângă fereastră, luptând pentru a-și allunga lacrimile. Curând îl văzu pe plajă, în compania Sheenei Radcliffe. Aceasta își strecură brațul sub cel al însoțitorului ei și se îndepărtară râzând.

„Dar în definitiv ce sper?” gândi Gilda. James nu o iubea și n-o va iubi niciodată ! Și dacă ea accepta totuși să-l ia de bărbat pentru a rămâne cu el, va trebui să suporte prezența a numeroase alte femei ca Sheena, și să sufere din cauza asta...

Încet, își scoase rochia și se lungi în pat ca să se odihnească un pic. Nu întârzie să adoarmă, învinsă de violența emoțiilor sale.

CAPITOLUL 8

Pentru Gilda, dineul nu a fost prea agreabil, din cauza prezenței la masă a Sheenei. După cât crezuse că înțelege, aceasta era totodată infirmieră și o companie pentru Hester, și era deci firesc să fie tratată ca un membru al familiei. Dar Gilda nu simțea nici o simpatie pentru ea; îi amintea prea mult de Roma Prescott. Oare James avea înclinație pentru femeile de acest gen — sigure pe ele, energice, seducătoare?

Tânăra femeie încercă totuși să facă o impresie bună și să participe la conversație, dar nu i-a fost prea ușor, cu atât mai mult cu cât James se adresa în exclusivitate Sheenei, iar aceasta nu înceta să-i surâdă fermecător.

Mai târziu, după prânz, se duseră să bea răcoare pe verandă și, cum James isprăvea conversația între patru ochi pe care o începuse cu mătușa sa, Sheena păru de data asta că ezită să se alăture grupului. Dar cu politețea rafinată care o caracteriza, Hester o invită să rămână, și nu trebui mai mult pentru ca infirmiera să se instaleze cu îndrăzneală lângă James. Asta o nemulțumi vizibil pe Hester, care începu s-o cerceteze pe infirmieră

cu un aer neliniștit, neacordând decât o atenție distrată vorbelor Gildei.

Tânăra femeie avu curând impresia că stă pe un butoi de pulbere. De aceea, după un moment, sfârși prin a se ridica cu intenția de a se întoarce în casă, dar James o reținu în treacăt.

— Ce-ai zice de o plimbare pe plajă ? întreabă el.

— Cum vrei, spuse Gilda.

Dar a acceptat cu reținere. Și nu prea avea chef să rămână singură cu James. Nu putea refuza, măcar din respect pentru Hester. Deja aceasta se simțea mai destinsă la gândul de a-i ști petrecând un moment de intimitate.

Pe când Gilda pleca împreună cu însoțitorul ei, care nu încetase să o țină de mână, o auzi pe mătușa Hester declarând Sheenei :

— Intimitatea lor e atât de plăcută la vedere. Par atât de apropiați ! Mă bucur nespus de mult pentru James. Nu credeam să-l mai văd fericit vreodată.

Și din inflexiunea glasului ei, Gilda înțelese că era pe deplin mulțumită.

Când James și ea fură destul de departe, Gilda își retrase mâna, pentru că gingășia acestei atingeri o tulbura. James o lăsă în voia ei, apoi se aplecă, adună câteva pietre plate, și le aruncă pe luciul apei, făcându-le să salte de mai multe ori la suprafață.

— Pariez că nu poți să faci la fel, scumpa mea !

— Ai dreptate. Niciodată nu am fost îndemânică la jocul acesta.

Gilda se trezi surâzând și se opri în loc o clipă pentru a-l privi în timp ce el continua să facă pietrele să danseze pe suprafața apei.

— Vrei să încerci ? îi propuse el întinzându-i o piatră.

— Nu, mulțumesc.

— Trebuie să ne petrecem cumva timpul! Hester se așteaptă la o plimbare prelungită și romantică. Asta în cazul în care nu propui să facem altceva...

Tânăra femeie renunță atunci, ridicând din umeri. Așadar ea încercă să producă ricoșeuri, fără mai mult succes decât atunci când era copilă.

— M-am săturat de jocul ăsta stupid !

James izbucni în râs.

— E nevoie de o mișcare mai subtilă, mai suplă, explică el. Nu ești destul de relaxată. De asta nu reușești. Lasă-te condusă un pic și nu încerca să imiți pe nimeni.

— Și pe cine, mă rog, aș vrea să imit ?

— Pe mine.

Plasându-se în imediata ei apropiere, el îi apucă brațul pentru a-i ghida mișcarea.

— E o bătălie pierdută din start, continuă el. Nu ești făcută din același aluat cu mine, și te prefer atunci când rămâi tu însăși.

O ajută să execute aruncarea și piatra țopâi pe suprafața apei. James era atât de aproape de ea în clipa aceea, și tânăra femeie se întoarce spre el cu un elan plin de emoție. Cu toată tulburarea sa, ea înțelese imediat că el o manevrase și de acum înainte era la bunul lui plac.

Ea vru să se îndepărteze dar el nu-i dădu voie. O îmbrățișă cu o mișcare suplă și o sărută îndelung, ținând-o strâns lângă el pe acel colț de plajă pustiu, pe când asfințitul își întindea mantia întunecoasă în jurul lor...

— Cât timp crezi că poți să-mi mai rezisti? murmură el deodată cu glasul lui cald și învăluitoare.

Ea reveni la realitate și se îndepărtă de el. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se îndepărtă alergând spre vilă, fără să-i pese dacă el o urma. James avea putere deplină asupra ei. Ar fi putut chiar s-o aducă în stare să se roage de el...

*

* *

În ajunul Crăciunului, după masa de prânz, se duseră să lenevească pe plajă. Acesta ar fi putut fi un moment agreabil, dar prezența Sheenei Radcliffe o readucea neîncetat pe Gilda la gândurile care o frământau. Întotdeauna exista o femeie frumoasă care-i dădea târcoale lui James... care îi făcea ochi dulci, precum Sheena în clipa de față. Și el nu rămânea niciodată indiferent la acest gen de manevră. De altfel, el o alesese pe Sheena pentru a-i ține companie mătușii sale. Și pentru a petrece clipe plăcute cu ea când venea în Bermude.

Cu inima grea, Gilda îl privea cum surâde și cum trăncănește cu infirmiera, regretând că nu a rămas la Brightways, și spunându-și cu nostalgie că fericirea pe care o simțise alături de James;

când sosise aici, se risipise deja pentru a face loc nervozității și gândurilor sumbre. Gelozia era răul care o măcina...

Pe când gândea așa, James spuse deodată :

— O iau cu mine pe Gilda să facem o plimbare cu barca. Nu te superi că te las singură, mătușă ?

— Păi nu sunt singură, James, pentru că Sheena se află aici pentru a-mi ține companie! Nu-mi duce grija.

Intervenția lui Hester era abilă, căci îi interzicea Sheenei să-l urmeze pe James și pe pretinsa lui logodnică la plimbare și, în alte împrejurări, Gilda ar fi aplaudat ingeniozitatea bătrânei doamne. Dar era atât de tulburată de propunerea lui James încât amănuntul trecu neobservat.

James nu păru să-și dea seama de frământările lăuntrice care o nelinișteau pe tânăra femeie! Luând-o de mână cu putere, o atrase spre micul hangar pentru bărci care se găsea la capătul cheiului, în timp ce Sheena îi urmărea din priviri pe cei doi cu o atenție susținută.

— Fii ascultătoare, murmură James. Suntem priviți.

— Parcă eu n-am observat ! N-aș fi crezut vreodată s-o tratezi pe Sheena în felul acesta. Te simți prost, nu ?

— Deloc ! Dacă te iau de aici, este pentru că doresc să fiu singur cu tine. Cât despre Sheena, ea nu este genul să se dea bătută cu ușurință, recunosc. Dar asta nu trebuie să te frământe.

Văzând că gelozia ei a fost dată în vileag, Gilda se îmbujoră, replicând cu glas scăzut :

— Domnișoara asta nu mă îngrijorează câtuși puțin. Nu înseamnă nimic pentru mine. Și nici pentru tine.

— Ei, fără perfidie. Relaxează-te un pic, ce naiba. Vino, am ceva să-ți arăt.

Ambarcațiunea avea o alură suplă și tânăra femeie, care urca pentru prima dată la bordul unui iaht, se lăsă cucerită de ceea ce descoperea! Cu îndemânarea pe care o manifesta în orice împrejurare, James puse imediat motorul în funcțiune, avântându-se pe apele scânteietoare.

— Unde mergem ? îi strigă Gilda.

— Acolo !

Arată în direcția unei insulițe împădurite ce se mărea cu rapiditate, pe măsură ce se apropiau de ea.

— E un loc tihnit, declară el. Ideal pentru relaxare. Și valurile sunt mai mici decât în largul mării dinspre vilă¹ lui Hester. Se poate înota în deplină siguranță.

Oprind motorul, ancoră în apropierea insulei în timp ce Gilda contempla plaja cu nisip auriu și arborii încovoiați de vânt ce se ofereau vederii sale.

— Locul acesta aparține cu siguranță cuiva, observă ea. Nu am obiceiul să pătrund pe furiș în proprietăți particulare.

Remarca ei făcu să apară un surâs decepționat pe buzele lui James.

— Evident ! Mă consideri ca pe unul ce obișnuiește să facă asta. Așa cum fac oamenii de condiție modestă ! Ei bine, cu riscul de a te uimi,

sunt ani de zile de când nu am furat un măr. Ba chiar am devenit o persoană de-a dreptul respectabilă.

Buna dispoziție a tinerei femei se risipi de îndată auzind aceste sarcasme și își întoarse capul fără să răspundă. Nu voia să se lase antrenată într-o dispută.

Cum ea nu spunea nimic, el reluă :

— Locul acesta este al meu. L-am cumpărat cu ani în urmă, dar nu m-am hotărât să-mi construiesc și o casă. Când vin aici, locuiesc la Hester. E o companie mai numeroasă.

„E și Sheena, printre altele“, gândi tânăra femeie. Și gândul acesta fu de ajuns ca s-o întristeze.

Atunci, rămase așezată pe punte, retrasă într-o tăcere îmbufnată, pe când James dispăru o clipă în cabină. Reapăru curând, îmbrăcat cu un costum de baie de culoare neagră, și plonjă în apă. Gilda îl privi pentru o clipă cum înota în jurul ambarcațiunii. Deodată, dispăru sub apă și nu-l mai văzu. Când îl reperă din nou, era deja departe, îndreptându-se spre țărm. Oricum, el hotărâse s-o părăsească !

Necăjită, se ridică dintr-un salt, foarte hotărâtă să se distreze fără el. Scoțându-și eșarfa carei acoperea șoldurile, stătu în loc o clipă pe punte, apoi plonjă cu îndrăzneală în apa cristalină.

Era hotărâtă să se arate egală cu James, deși niciodată nu înotase pe distanțe mari iar șederea în spital nu contribuisese la fortificarea ei, ba dimpotrivă ! Curând, simți o puternică senzație de oboseală. Când privi spre iaht, văzu că era departe de el și nu se mai simțea în stare să se întoar-

că acolo, nici să ajungă la țarm. Încercă să-și menajeze forțele, dar atunci își dădu seama că se scufunda în loc să înainteze. Și dintr-o dată se pomeni zbatându-se cu înverșunare la suprafața apei, luptând pentru a nu se îneca. Panica puse stăpânire pe ea. Oare urma să moară aici, doar la câțiva metri de omul pe care îl iubea... ?

Era la capătul puterilor când două brațe vânoase o apucară și o susținură. Era James. O trase spre plajă și ea se lăsă în voia lui, căci era istovită și incapabilă să-l ajute în eforturile lui. Îndată ce au ajuns în zona unde puteau atinge cu picioarele fundul apoi, o luă în brațe pe tânăra femeie și o duse până la țarm. Aici o întinse pe nisip, lăsându-se în genunchi lângă ea și scrutându-i chipul palid.

— Ce te-a apucat ?! strigă el.

Gilda izbucni în lacrimi.

— Eu... eu... am crezut că sunt destul de puternică să... să... hohoti ea.

— Ei bine ? întrebă James, indiferent parcă la decepția ei. Când am plecat de lângă tine, stăteai cuminte pe punte. Și după un minut, ai dispărut. Fir-ar să fie, Gilda ! Am crezut că ai căzut peste bord !

El se opri, ca și cum nu mai găsea cuvinte să exprime ceea ce simțea.

— Eu... nu credeam că o să-mi vină rău... murmură tânăra femeie. Și pe urmă, tu plecaseși.

— Mă plimbam pe aici pe plajă... întrebându-mă care ar fi cel mai bun amplasament pentru o casă, în cazul când aş construi-o.

— M-ai părăsit, gemu tânăra femeie.

Și îndată, își întoarse capul, rușinată de gâtul smiorcăit pe care îl adoptase fără să vrea.

— Nu am făcut deloc așa ! Credeam că nu-ți place să fii în compania mea, de aceea am venit aici pentru a mă liniști un pic.

El suspină adânc.

— Uneori nu mai pot suporta să stau aici și să te privesc, Gilda. Hai să mergem. O să te duc înapoi la iaht.

Dar ea nu mai avea chef să plece de pe insulă. Sub soarele arzător, o toropeală plăcută o cuprindea și senzații ciudate puneau stăpânire pe ea. Se părea că realitatea se estompa pentru a ceda loc unei lumi imaginare în care dorințele deveneau realizabile. Da, pentru prima oară în viața ei, era îndrăgostită. Și dorea să se arunce de gâtul bărbatului iubit pentru a-și arăta sentimentele față de el..

Dar instinctul îi șopti să nu facă asta, totuși. O asemenea mărturie ar însemna pierderea ei ! Deja îi venea atât de greu să lupte împotriva lui James... și să-și stăpânească gelozia care o chinuia !

Deodată, o cuprinsese amețeala și se clătină, prăbușindu-se în genuchi. Priveliștea se învărtea dinaintea ei și, închizând pleoapele, își ascunse fața în mâini.

James veni din urmă și îngenunche lângă ea.

— Gilda, ce s-a întâmplat ?

— Eu... nu știu. Totul se învărtește în jurul meu.

— Întinde-te o clipă.

Părea foarte neliniștit, și ea se supuse ascultătoare. Rămase astfel o clipă, cu pleoapele în-

chise, iar când le deschise din nou, văzu că el o privea cu un aer totodată necăjit și îngrijorat.

— Starea asta de rău este cu siguranță consecința vitejiilor tale de adineauri. Hotărât lucru, mereu o să cauți să rivalizezi cu mine !

Gilda se simțea deja mai bine și se ridică într-un cot, fulgerându-l cu privirea. Va să zică nu se gândea decât să-i facă reproșuri, în vreme ce ea suferea din cauza lui !

— Doar nu aveai de gând să mă lași baltă ! exclamă ea fără să reflecteze.

— Deci asta e ! exclamă el. Voiai să rămân cu tine. Încamă că ții la mine...

Tânăra femeie roși și nu găsi nimic de spus. James se ridică în picioare cu o mișcare suplă, apoi o ajută să se ridice. Fără să prea știe cum, ea se pomeni în brațele lui, tremurând la contactul cu el. Erau amândoi aproape goi, și asta o tulbură peste măsură.

— Tremuri..., îi spuse el. Haide, mărturisește că nu-ți sunt indiferent.

— Este efectul șocului...

— Mincinoasă mică !

El o duse înapoi la iaht și-i dădu un pahar mare de apă, pe care îl bău cu lăcomie. Apoi îi ordonă să facă duș pentru a scăpa de nisipul de pe ea. Sub jetul de apă rece, se simți curând mai bine. Pe când întindea un braț în exteriorul cabinei pentru a apuca prosopul, James îi anticipă gestul și i-l dădu.

— Dă-mi bikinii tăi, îi spuse el. Am să-i pun la uscat.

Ea i-i dădu — nu fără reținere — și veni după el pe punte după ce își pusese halatul de baie.

James îmbrăcase și el unul, și întinsese cele două costume de baie la soare.

— Ce drapele caraghioase, glumi el. Sper că mătușii mele nu-i va da prin gând să privească spre noi cu binoclul.

Tânăra femeie se îmbujoră la față, dar el nu observă asta, căci deja dispăruse să facă duș. Rămasă singură, Gilda coborî din nou în cabină. Se simțea pradă unei ciudate nostalgii... Se așeză pe cușetă, își dădu capul pe spate și închise ochii.

Când deschise pleoapele, îl văzu pe James stând în picioare în fața ei. Îmbrăcat în halat, își ștergea părul negru superb cu un prosop.

— Ți-e somn ?

— Nu, eu... mă gândeam. Mă simt ciudat.

— Te gândești la mine, nu-i așa ? Haide, Gilda, recunoaște !

Cu un calm liniștitor, se lungi lângă ea, în cușetă.

— Nu-i adevărat ! izbucni tânăra femeie.

Ea se ridică, încercând să se retragă. James o reținu de umeri. Acum erau față în față, și o dată în plus, ea se simțea în pericol. N-ar fi trebuit să ajungă în situația asta. Oare nu știa că reprezenta o amenințare permanentă pentru ea ? Mai ales când erau singuri... ?

— O, ba da, așa e ! spuse el înclinându-se spre ea aproape s-o atingă. Ții la mine, Gilda, o știu. Și nu ai nici un motiv să disperi pentru asta !

— James... te rog... lasă-mă. De ce mă sâcăi tot timpul ?

— Te doresc. Și tu la fel, mă dorești și tu !

— Nuuu ! izbucni ea cu glas temător.

Și lacrimi de deznădejde îi curgeau pe obraji. James o săruta, acoperindu-i chipul, gâtul și umerii cu o ploaie de sărutări... Ea se lăsă pe spate în cușetă, deja învinsă. Oare putea să se împotrivească destinului ?

Mereu va fi așa, cu James. Oricum ar fi stat lucrurile, el nu avea decât s-o atingă, să schițeze un gest tandru pentru ca ea să devină neputincioasă în brațele lui, înnebunită de iubire și dorință...

Atunci când el se lungi deasupra ei, pasiunea o copleși, și se cambră spre el într-un elan fierbinte. Dându-și capul pe spate, începu să geamă în timp ce el îi îndepărta halatul de baie și-i atingea sâni cu buzele...

— Te doresc, murmură James cu glas răgușit.

Se îndepărtă de ea o clipă, timp în care îi scoase halatul și se dezbracă și el. Veni imediat lângă ea, ținându-o cu o privire de jărat.

— Nu avem de ales, îi murmură el printre sărutări și mângâieri. Ori ne oprim acum, ori mergem până la capăt.

— Știu !

Arzând de pasiune, se sărutară cu disperare, ca doi amanți mistuiți de aceeași dorință. Apoi James se îndepărtă de ea un scurt moment pentru a o privi și murmură cu un fel de sălbăticiie :

— Ești a mea... a mea ! Vreau să-ți fac un copil !

Vorbele acestea avură asupra tinerei femei efectul unei palme. Și dintr-o dată, propunerile pe care i le făcuse cu câteva luni în urmă, imediat după moartea tatălui ei, îi reveniră în memorie

cu o precizie implacabilă. James voia o stăpână în casă, demnă de reușita lui și capabilă să-i dăruiască un moștenitor. Și ca întotdeauna, făcea ce trebuia pentru a-și atinge scopurile.

Dar ea, ce rol va juca în toată povestea asta ? Care va fi viața ei, în cazul în care i-ar ceda ? Copilul nu va fi de fapt al său, căci James va voi să-l crească potrivit caracterului lui, să facă din el un bărbat precum el : remarcabil și nemilos. Iar ea nu va fi niciodată cu adevărat soția lui, întrucât nu o iubea... Va suferi, pentru că el va continua să facă colecție de amante, ca seducător dornic de plăceri dar incapabil de iubire...

— Gilda ! exclamă el cu un accent de pasiune sălbatică, aducând aproape cu o chemare la ordin.

Atunci știu că trebuia să lupte împotriva lui cu armele de care dispunea, și asta imediat ! Altfel, i se va da lui și va fi o femeie pierdută.

— Te doresc, James, și tu știi asta, izbuti ca să spună. Nu ai decât să faci un semn pentru a fi a ta. Dar vreau să știi un lucru : chiar dacă cedezi acum, nu mă voi căsători cu tine niciodată.

Nu va uita niciodată expresia lui James. Păli, și privirea lui întunecată căpătă o imobilitate îngrijorătoare. Rămase așa o clipă, fără să scoată un cuvânt. Apoi se ridică, își puse halatul, și urcă pe punte. O clipă mai târziu zgomotul motorului se făcea auzit.

Când Gilda îl urmă, el nu-i acordă nici măcar o privire. Se așeză în apropierea lui, dar rămase tăcută. La ce bun să comenteze ? Totul se sfârșise.

CAPITOLUL 9

În clipa când au ajuns lângă debarcader, James a rupt tăcerea.

— De ce ?

Părea foarte enervat și ea nu avu puterea de a răspunde. Mutându-și privirea, se făcu că își aranjează eșarfa.

— Uită-te la mine, Gilda !

Tânăra femeie clătină capul.

— Nu vreau, James. N-aș suporta să mă uit nici la mine. Mă simt mizerabil.

— Cum ? se răsti el cu brutalitate.

Simți că el era pradă unor sentimente contradictorii, în care se amestecau mirarea și furia și pentru că nimic din toate astea nu avea darul s-o liniștească, nu găsi nici puterea de a ridica ochii spre el.

— N-am nici o vină, spuse ea cu simplitate. Așa simt eu. El rămase tăcut dar, când acostară, o apucă de încheietura mâinii, o antrenă de-a lungul plajei și nu-i dădu drumul până ce nu intrară în vorbă cu Hester, care stătea într-un șezlong, nu departe de vilă și contempla în tihnă marea.

— Gilda ! Te simți bine, scumpa mea ? întreabă ea amabilă, văzând înfățișarea abătută a tinerei femei.

— E obosită. A făcut un început de insolație.

— Da, cred că am nevoie de puțină odihnă; se grăbi să adauge Gilda.

Ea se eclipsă la iuțeală. Se simțea măcinată de o furie surdă, violentă, care amenința să izbucnească în orice clipă.

Un moment mai târziu, când el veni s-o vadă în camera ei, ea se prefăcu că doarme. Era o atitudine lașă, și ea își dădea seama de asta. Dar nu avea alt mijloc pentru a se proteja. Dacă i-ar fi cerut scuze, el nu le-ar fi acceptat. Și oricum, asta ar fi adus-o în situația de a fi din nou la bunul lui plac.

El înaintă până la pat și, cu toate că ea stătea nemișcată, nu se lăsă păcălit de subterfugiu.

— Știu că nu dormi, bombăni el. Puțin îmi pasă. Am venit să te anunț că ies cu Sheena.

Cruzimea atitudinii lui o înfurie și deschise ochii pentru a-l privi fix.

— Hai, du-te ! spuse ea cu asprime. De altfel, n-ar trebui să fii aici. Ce va crede mătușa ta dacă...

— Nu-mi pasă de părerile altora ! Singurul lucru care contează este ceea ce știu : mă dorești, ții la mine, dar ai prefera să mori decât să recunoști ! De ce, Gilda ? Îți este teamă să nu te fac de râs ? Prințesa Lyle se teme de o mezelianță cu rândușul Sanderson, asta e ?

— Dar n-am spus nimic...

— Scutește-mă de sarcasmele tale, Gilda. Nu-mi fac nici o iluzie despre ce gândești în legătură cu mine. În problema asta ai știut mereu să te faci bine înțeleasă.

Brusc, făcu stânga-mprejur și părăsi încăperea, lăsând-o pe tânăra femeie uluită. Nici o secundă, nu-și închipuise că el ar interpreta lucrurile în felul acesta ! Oare credea că îl socotea nedemn de ea ?

În pofida nenumăratelor creaturi de vis care se perindaseră și continuau să se perinde în existența lui, pe ea o alesese pentru a-i fi soție. Poate că o detesta în clipa de față...

Nu era sigură că putea suporta una ca asta !

Îl rămise pe James pentru a se apăra, iar disprețul pe care el i-l arătase o făcea să sufere. Desigur el era deja în brațele Sheenei... Ce-o să creadă Hester ?

În orice caz, nu se punea problema ca de acum înainte să mai locuiască la Brightways. Venise momentul să se afirme, să se elibereze de trecut și de James !

Gilda se ridică și se îmbracă. I se părea nedemn să stea retrasă în camera sa în loc să-i țină de urât lui Hester. Când zgomotul mașinii, care se îndepărta pe alee i-a semnalat că James pleca cu Sheena, tânăra femeie se alătură gazdei sale în salon.

— Gilda ! strigă aceasta când o văzu. Parcă trebuia să te odihnești.

— Îmi este foarte bine, nu fiți îngrijorată. Înotul m-a obosit un pic. N-ar fi trebuit să mă agit.

— Sunt surprinsă că James nu s-a opus. De obicei, are ceva mai multă minte.

Hester părea să-l judece cu severitate pe nepotul său, iar tânăra femeie se grăbi să precizeze :

— M-a părăsit un moment, și nu a văzut ce făceam. Ceea ce s-a întâmplat e numai din vina mea.

Ea schiță o figură un pic întristată.

— De altfel, s-a cam supărat, recunosc eu ea.

— Cred că așa este ! Zău, mărturisesc că explicațiile tale mă liniștesc. Nu înțelegeam de ce era așa de prost dispus. Un moment am crezut că...

Hester lăsa fraza în suspensie, examinând-o pe Gilda cu un aer meditativ.

— Fără îndoială că am tendința să mă aștept la tot ce este mai rău, spuse ea în cele din urmă. Am crezut că James nu se va însura niciodată. Că va fi mereu incapabil să-și arate iubirea față de o femeie. Este un bărbat remarcabil, cu un caracter foarte călit. Dar are o lacună. E foarte vulnerabil, în pofida reușitei sale... Știi, a avut o copilărie tare nefericită.

Destăinuirea asta nu a surprins-o pe Gilda.

— Bănuiam asta, murmură ea. Mi-a vorbit de mama sa și de tatăl său... Oh, prea puțin ! Dar am înțeles că era o amintirea neplăcută.

Hester se crispă, și o undă de amărăciune răzbătu din glasul ei atunci când preciză :

— Bărbatul cu care se căsătorise sora mea Marion era o brută, dar nu o bătea pe ea ci pe James.

Gilda înțelegea acum de ce James făcea colecție de femei, de ce se ținea atât să se încredințeze că este dorit. Își explica până și setea lui de posesie : el nu îndrăznea să iubească.

— Ce este ? se interesă Hester. Sper că nu te-am tulburat prea tare, cu confidențele mele.

— Nu, eu... Eu înțeleg, acum...

— ...de ce nu vorbește niciodată de iubire ? V-am observat pe amândoi. Comportamentul lui James nu mi-a scăpat, să știi.

— El... el îmi spune că are nevoie de mine, mărturisi Gilda.

— Este poate singura declarație de iubire de care este în stare James. E multă vreme de când îl cunosc și este prima oară când recunoaște că are nevoie de cineva.

— Eu... eu știu foarte bine ce așteaptă el de la mine. Vreau să ne căsătorim, dar există alte femei în viața lui. Chiar adineauri a plecat cu Sheena...

— Nicidecum !

La început, Hester păru surprinsă. Apoi un surâs ușor amuzat îi luminează fizionomia.

— Ți-a spus el asta ? Nu mă miră. Întotdeauna a stăpânit arta de a strecura mici fraze șugubețe care îi scot din sărite pe oameni.

Cu o mișcare bruscă, Hester se ridică cu vioiciune și sună clopoțelul pentru a chema bucătăreasa.

— O să bem câte o ceașcă bună de ceai, spuse eu cu veselie. De fapt, James s-a dus să-mi ia coletul de la poștă. Iar domnișoara Radcliffe a plecat la niște prieteni. Ar fi renunțat cu plăcere să se întâlnească cu ei pentru a-l însoți, dar el n-a încurajat-o. E inabordabil atunci când e prost dispus.

Însuflețirea lui Hester, și mai ales ultimele sale dezvăluiri avură un efect spectaculos asupra Gildei. De acord, existau Sheena, Roma Prescott și celelalte femei în viața lui James ; dar totuși, vorbele lui Hester aduceau o notă de încurajare în acest tablou. Și deocamdată, tinerei femei nu-i trebui mai mult pentru a-și recăpăta bucuria de a trăi.

Când James se întoarse acasă, într-un târziu, era posomorât și nu încercă să-și ascundă supărarea față de mătușa lui. Oricum, tânăra femeie începea să-și dea seama că nu era ușor s-o păcălești pe Hester !

După ce s-a uitat o clipă la cei doi, aceasta îl întrebă pe James :

— Doar n-ai uitat de mica petrecere rituală de diseară, sper ?

Era o ironie ascunsă în întrebarea ei, dar James se prefăcu a nu remarca nimic.

— O aștept nerăbdător, răspunse el, cu ironie subtilă.

Hester îi explică atunci Gildei că în seara de Crăciun, ea dădea o mică petrecere la care își invita toți prietenii. Apoi, în zilele următoare, aceste serate se continuau acasă la fiecare invitat, rând pe rând. Acesta era obiceiul locului.

— E obiceiul nostru, îi spuse ea tinerei femei. Aici nu există nici brazi, nici magazine frumoase, nimic din ceea ce dă farmec sărbătorilor de pe continent. De aceea sărbătorim evenimentul în felul nostru. Tradiția cere ca să se ofere cadouri membrilor familiei, chiar înainte de sosirea invitaților.

Cu un moment înainte de începutul petrecerii, tânăra femeie s-a retras în camera sa, ca să se îmbrace cu toaleta pe care o alesese pentru acest eveniment. Era o rochie bleu, din muselină, fără mâneci.

În condiții normale, s-ar fi simțit sigură pe ea și seducătoare îmbrăcată astfel. Dar în seara asta era nervoasă, încordată, și aștepta cu mare neliniște clipa confruntării cu James...

Când coborî în salonul cel mare în care trebuia să aibă loc mica ceremonie, Sheena era deja acolo în compania lui James. Gilda nu-și putu reține o strângere de inimă văzând-o pe tânăra infirmieră îmbrăcată cu o rochie albă și strâmtă, demnă de un star de la Hollywood.

Neștiind ce atitudine să adopte, rămase o clipă în loc. Dar James nu întârzie să rupă tăcerea.

— Dorești o cupă de șampanie, Gilda ?

Și el o servi îndată cu un pahar, adăugând pe un ton discret :

— E n-icul nostru moment de intimitate dinaintea invaziei.

— Invazie ! Exagerezi, comentă Hester care tocmai își făcea intrarea în încăpere. Nu te lăsa intimidată, Gilda. E vorba doar de câțiva invitați.

— Oh, e nevoie de mult mai mulți, pentru a o impresiona pe Gilda ! replică James. Recepții grandioase, întruniri de afaceri, serate... este obișnuită cu acest gen de lucruri. Iar ea conduce serviciul meu de secretariat cu mână de fier. Nu te lăsa amăgită de aparențe, mătușă. Această domnișoară poate ține piept oricui. Chiar și mie.

În mod discret, adineauri îi adresase un compliment tinerei femei și Sheena se întunecă la față. Era vizibil nemulțumită să descopere o rivală mai de temut decât crezuse și Gilda nu s-a putut stăpâni să nu simtă o oarecare satisfacție.

Cât despre Hester, ea păru să se amuze în cel mai înalt grad de mutra supărată a infirmierei.

— În sfârșit a venit clipa cadourilor ! exclamă ea pe un ton vesel, instalându-se pe sofa. E momentul meu preferat !

Era la fel de fericită ca un copil și curând, se pomeni înconjurată de pachete, oferite de diverși membri ai casei. Pe când cei doi oameni din personalul casei îi înmânau darurile lor cu fețe vesele, Gilda dispăru o clipă în camera sa. Când reveni, James păru surprins să vadă că aducea un flacon de parfum pentru Sheena și o foarte frumoasă bijuterie-fantezi pentru Hester.

— E într-adevăr superbă, declară Hester îmbrățișând-o cu căldură. Cum de mi-ai ghicit gusturile ?

— Am presupus că James trebuia să aibă o mătușă foarte elegantă, răspunse Gilda.

James îi adresă o privire pătrunzătoare, ca și cum acest compliment avea, după părerea lui, valoare de sarcasm. Temându-se de un comentariu îndârjit din partea lui, care ar fi făcut-o să-și

piardă orice curaj, tânăra femeie se grăbi atunci să-i înmâneze cadoul. James rămase uluit descoperind că ea îi rezervase un cadou, și timp de o clipă, păru lipsit de grai.

— E pentru mine ? spuse el în sfârșit. L-ai adus până aici pentru mine ?

Tânăra femeie era cât pe-aci să izbucnească în lacrimi în fața acestei manifestări de emoție care se potrivea atât de puțin cu firea lui.

— Da. Trebuia neapărat, răspunse ea stăpânindu-se cât putu de bine. Știam că aici n-aș fi avut timp să găsesc ceva.

El despachetă obiectul și îl contemplă meditativ. Tăcerea s-a prelungit atât de mult încât Gilda a crezut că a comis o gafă.

— Îți... îți place ? întreabă ea neliniștită.

James o privi atunci, și ea văzu că el avea ochii umezi. Iar Hester se ridică dintr-o dată pentru a vedea tabloul pe care îl ținea el în mâini. Era o foarte frumoasă pictură de Monet, și văzându-l nu își putu stăpâni o exclamație admirativă.

— E splendid, Gilda ! Trebuie să valoreze o avere.

— Eu... mi-a fost cam greu să găsesc ce voiam, dar eu... eu sper că James...

— Fii liniștită, scumpa mea, murmură el venind lângă ea. Îmi place. Mult.

El scrută chipul tinerei femei, fără îndoială în căutarea unei mărturisiri mute, dar Gilda păstră o atitudine reținută. Nu îndrăznea să-și exprime sentimentele...

Ceva mai târziu, pe când invitații se adunaseră și când petrecerea era în toi, James se alătură tinerei femei și o trase deoparte, pe verandă.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, Gilda. Din simplă curiozitate, dar care nu-mi dă pace. Cu ce ai cumpărat tabloul ?

Ea vru să se eschiveze, dar el insistă, amintindu-i că o tânără femeie în situația ei nu avea în mod sigur posibilitatea de a plăti o operă de artă atât de costisitoare. Gilda mărturisi atunci că vânduse câteva bijuterii.

— Aveam nevoie de o garderobă mai convenabilă pentru serviciu, se grăbi ea să adauge.

— Atunci când ai devenit asistenta mea ? sugerează James pentru a o ajuta să-și desăvârșească minciuna.

— Da, declară ea privindu-l cu aer bănuitor.

— Și ai făcut-o ?

— Nu. Eu... am văzut tabloul și...

— Oh, Gilda ! Tu care leșini când te iau în brațe, tu care te sacrifici pentru a-mi oferi un cadou, pretinzi că nu ții la mine ?

Învinsă, tânăra femeie plecă fruntea, conștientă că fapta asta reprezenta o mărturie. La ce ajuta să nege ceea ce simțea ? Și pe urmă, își reproșa felul cum se purtase, cum îl rănise pe James prin atitudinea ei nesăbuită. Ea se lăsă pe umărul lui și murmură :

— Mă simt foarte legată de tine, așa e. Și totuși, nu mă voi căsători cu tine, James. Sunt... prea multe femei în existența ta...

— Trebuie să înțeleg că cel puțin consimți să te gândești la propunerea mea ?

Fără să aștepte răspuns, îi dădu un sărut tandru care o lăsă fără putere. Dacă ar fi fost singuri, ea i-ar fi cedat. Dar Hester apăru în acea clipă pe verandă.

— Oh, scuzați-mă ! Nu aveam de gând să vă deranjez.

Dar era evident că apariția ei pe neașteptate era premeditată. Și părea atât de fericită că îi surprinsese într-o intimitate tandră, încât Gilda acceptă prezența ei fără cea mai mică jenă. În ceea ce-l privea pe James, nimic nu l-ar fi putut descuraja.

Continuând s-o țină în brațe pe tânăra femeie, declară cu calm :

— Ne întoarcem în Anglia, Hester. Chiar mâine.

— Foarte bine, dragul meu. Știu că o să reveniți curând să mă vedeți. Bine, vă las. Dar să nu întârziați prea mult să vă alăturați invitațiilor noastre !

Cu surâsul pe buze, Hester se retrase, pe când Gilda rămase surprinsă de neașteptata declarație a lui James. Acesta contempla chipul tinerei femei, sub clarul de lună.

— Te rog, întoarce-te cu mine la Londra, murmură el. Hester e la fel de indiscretă ca o codoașă ! Și eu te vreau numai pentru mine.

— Eu... bine.

Ea nu ignora consecințele consimțământului dat, dar încetase să se mai îngrijoreze din pricina asta. De vreme ce îl iubea pe James...

*

* *

La întoarcerea lor la Londra, regăsiră vremea rece și cerul plumburiu pe care îl lăsaseră în urmă la plecarea spre Bermude. James se duse direct la apartamentul său, și cum era încă destul de devreme pentru a ajunge la Brightways, Gilda simți cum o cuprinde neliniștea.

— Nu am de gând să încerc să te seduc, spuse el. Îți ofer ceva de mâncare, și pe urmă te conduc la Brightways.

Gilda încuviință, pe când se întreba dacă Jessie se întorsese acasă. Asta în cazul în care ar fi plecat cu adevărat.

În clipa când pătrundeau în apartament, telefonul sună și James se duse să ridice receptorul cu un gest nerăbdător. Totuși, după ce l-a ascultat pe interlocutor, expresia feței sale se schimbă și Gilda înțelese că se petrecuse un lucru grav. Cuvintele pe care le schimba cu interlocutorul său nu întârziară să-i confirme ipoteza și, când puse receptorul în furcă, ea nu se miră să-l audă spunând :

— Trebuie să plec imediat, Gilda. Găsește-mi un loc la primul avion spre Madrid.

Tânăra femeie știu îndată că n-ar izbuti să-l rețină, și că nu o va lua cu el. Așadar ea se strădui să obțină un bilet de avion în timp ce el se ducea să se schimbe și să pună câteva lucruri într-o geantă de voiaj.

Când fu gata, o întrebă pe Gilda dacă voia să se instaleze în apartamentul lui până la întoarcerea sa. Ea nu se simțea încă pregătită pentru o asemenea invitație și refuză. El nu se supără de asta ; era clar că avea alte preocupări în minte, în clipa de față.

Când ea ținu să-i restituie inelul de logodnă, el nu se scandaliză.

— N-ai decât să-l pui aici, pe masă.

Și cum ea se indignă de nepăsarea lui pentru o bijuterie atât de valoroasă, el replică aspru :

— Pentru mine nu are nici o valoare dacă nu-l porți tu.

Fără să insiste, Gilda îl conduse la aeroport și, după ce i-a înmănat cu autoritate dublura cheilor de la apartamentul lui, el plecă în grabă.

Bosumflată, tânăra femeie îl privi cum se îndepărtează, apoi hotărî să se ducă la Brightways. În noaptea aceea târziu, pe când Jessie se întorsese deja acasă, el telefonă și tânăra femeie vru să afle cum decurseseră lucrurile pe șantier.

— Știi că detest obstacolele și ineficacitatea; răspunse el. Dar situația nu e atât de gravă pe cât pare. Acestea fiind zise, nu mă aștepta decât peste câteva zile.

— Să-ți trimit îmbrăcăminte ? Nu ai luat cîne știe ce...

— Oh, nu buticiurile sunt cele care lipsesc, în Spania ! replică el cu ironia-i obișnuită.

Și, trecând imediat la alt subiect, întrebă :

— Jess s-a întors acasă ?

— Da, cam acum o oră. Tocmai la timp pentru a evita viscolul. Ninge cu fulgi mari, aici.

— Adevărat ? Asta va complica lucrurile pe destule șantiere... Fii atentă cum conduci mașina.

El închise atunci, fără să adauge vreun cuvânt tandru sau de încurajare. Gilda gândi că așa era James. I se întâmplase să-i spună „scumpo“.

pentru a-i face plăcere lui Hester, sau uneori să-i spună „îngerașule“ în bătaie de joc ! Dar el nu va rosti nicicând cuvinte de iubire. Zadarnic încerca tânăra femeie să-l cunoască și chiar să-l înțeleagă, profundul sentiment de deznădejde pe care îl simțea nu se diminua.

CAPITOLUL 10

A doua zi dimineața, Gilda reluă lucrul. Răspunderile sale erau mai mari atunci când era singură, dar asta nu era de natură să-i displace, pentru că surplusul de muncă o ajuta să uite sentimentul de abandon. Spera să primească un telefon de la James, și cu toate astea, fu decepționată. Într-adevăr, să fi fost nevoit să ia legătura cu alți colaboratori și tot nu i-ar telefona...

În zilele care au urmat, a nins de câteva ori și curând, un strat alb persistent acoperea câmpiile și dealurile. Drumurile rămâneau degajate și, cu toate neliniștile lui Jessie, tânăra femeie nu avu nici o dificultate în a acoperi distanța care separa Brightways de locul unde muncea.

Totuși, în ajunul weekend-ului se întoarse acasă pe un adevărat viscol și întâlni pe drum numeroase mașini accidentate. S-a simțit ușurată când a ajuns în fine la Brightways și s-a retras lângă focul strașnic aprins de Jessie. Aceasta o primi cu un surâs larg și se grăbi să-i anunțe vestea cea bună : James era pe drumul de întoarcere spre Anglia.

— A telefonat la birou, dar tu plecaseși deja!

Am primit eu mesajul. A luat avionul de la ora 15. În clipa de față, e pe cale să aterizeze.

O emoție febrilă puse stăpânire pe Gilda. În sfârșit, sosea James ! Fără el, se simțea singură și pierdută, și la gândul apropiatei lui întoarceri, simțea o adevărată fericire. Bucuria sa era atât de mare încât se mângâia pe față fără ca măcar să-și dea seama de asta, iar lui Jessie nu-i scăpă această schimbare.

— Știam eu că până la urmă o să-l placă, bombăni ea surâzând satisfăcută.

Și se duse la bucătărie să pregătească prânzul.

Gilda, care plecase de la muncă mai devreme decât de obicei din cauza vremii rele, măsura salonul cu pași mari în lung și-n lat, enervată. E abia 17,30 ! Vino mai repede, James !

Din când în când, sonorul televizorului îi tulbura visarea, dar nu prea era atentă la ce se transmitea și doar când a zărit construcțiile aeroportului trase cu urechea la vocea comentatorului de la actualități :

„Aflăm pe moment că adineauri s-a produs o gravă catastrofă aeriană. Plecat de la Madrid la orele 15 în această după-amiază cu destinația Londra, un Boeing al Companiei British Airlines s-a prăbusit în timp ce survola munții Pirinei. Se pare că nu există nici un supraviețuitor. A fost stabilită o linie telefonică specială pentru familiile pasagerilor. Telefonati la numărul...”

Tânăra femeie deveni lividă, și timp de câteva secunde rămase crispată, incapabilă să facă vreo mișcare. Dar Jessie apărură în acel moment în camera de zi, și asta a fost de ajuns pentru a

o smulge pe Gilda din apatie. Se ridică brusc și se năpusti la telefon, formând numărul care i se întipărise în minte în timp ce îi explica lui Jessie ce se întâmplase.

— Ești sigură că a luat acest avion, Jessie ?

— Da, din păcate, micuța mea scumpă.

Gilda tremura atât de tare încât Jessie trebui să-i ia receptorul din mână pentru a forma numărul în locul ei ; dar ea închise aproape imediat, anunțând cu glas încordat :

— Nu mai am ton. Linia s-a întrerupt din cauza viscolului.

— O să mă duc la Londra. Voi putea afla cu siguranță ceva la aeroport.

— N-ai să ajungi acolo, pe o vreme ca asta ! exclamă Jessie.

Văzând că Gilda e atât de hotărâtă, vru s-o însoțească.

— Nu, Jessie, nu vreau să ți se întâmple vreo nenorocire din vina mea ! strigă ea izbucnind în plâns. Ah, Dumnezeuule, Jessie ! Nu i-am spus niciodată că-l iubesc !

Guvernanta o strânse la piept, consolând-o ca pe o fetiță, apoi declară cu obișnuita-i tărie de caracter :

— O să i-o spui când ai să-l vezi.

Plecă să aducă mantoul Gildei și o îmbracă cu gesturi energice.

— Dar el a... murit, murmură tânăra femeie.

— Nu e sigur deloc. Nu trebuie să te grăbești niciodată să te gândești la ce e mai rău. Haide, pornește la drum. Și fii foarte prudentă, mai ales !

*

* *

Fulgii de zăpadă roiau neîncetat, purtați de rafale de vânt care biciuiau totul, luând cu asalt arborii și vehiculele, obligând numeroși conducători auto să-și părăsească mașinile abandonându-le în troiene. Gilda făcea parte dintre aceia care refuzau să se dea bătuti. După ce a plecat de la Brightways și a străbătut cu greutate calea care ducea spre arterele principale, ajunse în fine la autostradă. Aici văzu că un echipaj de poliție instalase un baraj, în susul unui lung șir de vehicule care se întindea pe șoseaua înzăpezită, și obliga pe toți automobiliștii să se întoarcă. Când veni rândul ei, ea se pregăti de înfruntare. Nici vorbă s-o determine să se întoarcă din drum !

— Unde mergeți, domnișoară ? întrebă polițistul care o abordă.

— La Londra.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să treceți. Autostrada este atât de înțesată de mașini încât curând o să devină impracticabilă. Avem ordin să menținem traficul sub control sever.

— Dar trebuie neapărat să ajung la Heathrow ! spuse Gilda cu glas tare.

Polițistul se făcu că nu aude. Atunci, îi explică ce se întâmplase, și de data asta, el o privi cu atenție. Expresia îngrijorată a tinerei femei vorbea de la sine, căci el se îndreptă spre un Range Rover al poliției postat la câțiva pași de acolo. Când reveni, se aplecă spre portieră și spuse cu simplitate :

— Urmați Range Roverul. Circulați pe făgașurile lăsate de pneurile lui, așa veți putea înainta fără probleme. Și... noroc !

*
* *
*

Era aproape ora 21 când tânăra femeie a parcat mașina pe strada liniștită mărginită de elegante locuințe victoriene unde locuia James.

Escapada ei la aeroport se dovedise inutilă. Furtuna de zăpadă făcea ravagii în Pirinei, locul catastrofei era la kilometri întregi de orice așezare omenească, și echipele de salvare începeau să avanseze cu greu în direcția epavei. La Heathrow, Gildei i s-a putut confirma doar că James Sanderson figura pe lista pasagerilor avionului prăbușit, și a fost sfătuită să se întoarcă acasă și să telefoneze din oră în oră pentru a afla vești.

Așadar tinerei femei nu-i mai rămăsese decât să aștepte și să se roage. Ea aprinse lumina în apartament, trase perdelele și dădu drumul la căldură. Apoi, după ce a încercat zadarnic să dea de Jessie, rătăci prin încăperi privind în jurul ei, mângâind ușor obiectele pe care le atinsese James. Dar acest inventar sentimental îi frângea inima. Atunci sfârși prin a se instala în cabinetul de lucru, tremurând de spaimă și cu mintea în derută.

Un licăr ușor îi atrase atenția, și ea recunoscu inelul de logodnă pe care îl așezase James aici înainte să plece. „Nu are valoare pentru mine dacă tu nu-l porți“, îi spusese el. Tânăra femeie se

ridică și își puse pe deget inelul. Știa că de acum înainte îl va păstra pentru totdeauna, pentru James...

După ce s-a scurs practic o oră, ea se sculă în picioare și ridică receptorul cu o mână tremurândă, înnebunită de spaimă cu gândul la ceea ce avea să afle...

Zgomotul ușii de la intrare, care se deschidea și se închidea cu pocnet surd, o opri pentru o clipă de la gestul său iar ea auzi glasul lui James, chemând-o cu o voce totodată ezitantă și plină de speranță :

— Gilda ?

Ea lăsă receptorul în timp ce ușa cabinetului de lucru se deschise dintr-o dată, dând la iveală pe bărbatul pe care îl iubea. James era aici, cu adevărat, în viață ! Incapabilă să-și creadă ochilor, ea rămase mută, în timp ce el o privea cu un aer intrigat și tulburat.

— Am văzut lumină în apartament și ți-am recunoscut mașina... deși era acoperită cu zăpadă, spuse el încet. Și eu...

Derutat de atitudinea tinerei femei, se opri, adăugând pe un ton întrebător :

— Gilda ?

Ea stătea în loc și se uita la James, ținându-și fața în mâini ca pentru a se stăpâni să nu plângă. James nu fusese nicicând atât de frumos... și nicicând ea nu-l iubise atât de mult ! Dar în minunații lui ochi negri ea citea nesiguranță și tristețe.

Atunci, carapacea de răceală și agresivitate cu care ea i se împotriva se sfărâmă și căzu. Năvăli

spre el și se aruncă în brațele lui, strângându-l din răspuțeri.

— Oh, James ! Am crezut că ai murit ! Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna !

El o strânse în brațe și ea simți bătăile iuțe ale inimii lui, în clipa când ea îi spunea aceste cuvinte. Apoi, el îi ridică fața încetitor, ștergându-i lacrimile care-i curgeau pe chipul răvășit.

— Ești la curent cu accidentul de avion, nu-îl așa ? Am aflat asta la Heathrow, după ce am aterizat. Nu credeam că tu știi.

— A fost anunțat la televizor. Jessie mi-a spus că tu ai luat acel avion și eu n-am reușit să aflu vești prin telefon. Linia era întreruptă.

— Am pierdut avionul acela, Gilda. De puțin, dar l-am scăpat. Am reușit să obțin un loc la zborul următor, explică James.

Brusc intrigat, întrebă :

— Dar... tu vii de la Brightways ? Cum ai reușit ? Eu însumi am vrut să ajung acolo și a trebuit să renunț. Drumurile sunt blocate.

— Am izbutit să vin până aici datorită unei escorte a poliției, spuse Gilda cu glas tremurat. Când... când au aflat de ce voiam să mă duc la Londra, polițiștii au fost foarte drăguți cu mine și m-au ajutat. Dar oricum, n-am putut obține nici o informație.

— Ah, Dumnezeu ! Aș fi preferat să nu treci printr-o asemenea încercare.

Privirea lui se așternu deodată pe inelul pe care Gilda îl purta în deget, dar nu făcu nici un comentariu.

— Haide, ia loc până când îi telefonez lui Jessie, spuse el. Trebuie s-o liniștesc în legătură cu tine.

— Și cu tine ! Ea te adoră.

Tremura încă și glasul ei continua să fie nesigur. James îi adresă un surâs larg, în timp ce ea se lăsă să cadă într-un fotoliu și îl urmări din priviri, cu pasiune. Remarcă atunci că el părea deosebit de fericit. Așa era, expresia lui se schimbase mult, de câteva minute...

— Deci, mă iubești un pic ? întrebă el.

— O, da, te iubesc ! Te iubesc mult, James, dar nu voiam să recunosc pentru că-mi era frică și pentru că eram goloasă. În seara asta, când am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, nu aveam decât un gând în minte, un singur regret : că nu ți-am spus niciodată cât de mult țiineam la tine. Știu că sentimentul acesta nu e reciproc, dar asta n-are importanță...

James o strânse și mai tare, devorând-o cu privirea.

— Ba da, te iubesc ! strigă el. M-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut.

Cu un gest foarte delicat, mângâie obrazul tinerei femei, îi atinse ușor gâtul cu buzele.

— Porți inelul pe care ți l-am dat, murmură el. Ți dorești să te căsătorești cu mine ?

— Doar dacă tu mă mai vrei.

— Dacă te vreau ? Ah, Gilda, te-am așteptat și te-am dorit atât de multă vreme încât am crezut că înnebunesc !

Vocea lui catifelată avea inflexiuni fermecătoare, și el o îmbrățișă cu mai multă ardoare pe tânăra femeie care se lipi de el cu febrilitate. O

dată în plus, magia senzuală și drăgăstoasă pe care numai James era în stare s-o creeze o învăluia pe de-a-ntregul. Curând se regăsiră, fără să prea știe cum, în patul larg al lui James, în penumbra camerei...

Aici, sfârșită de puteri și cucerită, beată de mângâieri și adusă pe culmea plăcerii, Gilda se dăruie bărbatului pe care îl iubea cu trup și suflet.

Când amândoi atinseră fericirea supremă și se odihniră alături pe cearșafurile șifonate, Gilda îl încolăci pe James și murmură :

— Să nu mă părăsești. Niciodată. Nu pot trăi fără tine...

— Vei fi cu mine pentru totdeauna, scumpo. Pentru noi e începutul. Nu vom mai suferi niciodată, pentru să suntem împreună...

El se îndepărtă ușor de ea ca pentru a o contempla mai bine, și adăugă cu un surâs :

— Iată-te în fine în locul unde voiam să fii, din ziua în care te-am văzut pentru prima oară...

— Pe scara cea mare de la Brightways, își aminti Gilda.

— Nu. Era cu mult înainte...

Tânăra femeie îl privi mirată.

— Când ? întreabă ea.

— Mă pregăteam să decolez spre New York când te-am zărit, cu tatăl tău. Veniseși să-l întâmpini la coborârea din avion. În loc să plec în SUA, te-am urmărit pe tine.

— Pe mine ?

— În fine, pe amândoi. Până la Brightways. Apoi, m-am dus în sat, unde am făcut mica mea anchetă. Am descoperit că acest conac aparține

lui Barry Lyle de la firma Lyle Engineering, și că locuia aici împreună cu încântătoarea sa fiică.

— Așadar... tot ceea ce s-a întâmplat era premeditat ?

— Da, mărturisi James. Mă îndrăgosteam pentru prima oară în viața mea, și nu suportam gândul de a nu te mai revedea. Încă nu știam că mă urai de când m-ai văzut.

— Am crezut că te detest, murmură Gilda atingându-i ușor obrazul.

— Am suferit mult din cauza asta. Dar am luptat totuși. Dacă aș fi renunțat, aș fi avut impresia că-mi ies din minți.

James o contemplă un scurt moment pe tânăra femeie, care îl privea cu aer tandru.

— M-am asociat cu tatăl tău când nu aveam nevoie deloc să fac asta, continuă el. Și așa am descoperit latura secretă a existenței lui. Am înțeles repede că nu se putea întreprinde nimic pentru a-l ajuta și că el se îndrepta direct spre dezastru. Era clar că tu ai fi pățimit cândva din cauza asta. Așadar am rămas în preajma lui pentru a putea să te ocrotesc la momentul oportun.

— Dar eu... eu te iubesc prea mult pentru a te împărți cu alte femei, James !

— Nu m-ai împărțit niciodată cu nimeni, declară el cu fervoare. Am avut amante, da ! Dar viața mea de seducător a luat sfârșit chiar în ziua în care te-am văzut, Gilda. Din acea clipă, m-am gândit doar la tine.

El o îmbrățișă cu pasiune, apoi se îndepărtă de ea pentru a adăuga cu aer melancolic :

— De vreme ce nu puteai fi a mea, nici altă femeie nu te-ar fi înlocuit... Ești singura care con-

tează, Gilda, și nu va exista alta în afară de tine !

— Păi, și Roma ?

La această întrebare James izbucni în râs cu sinceritate :

— Ea nu este, n-a fost și nici nu va fi niciodată amanta mea. Este o arivistă care dorește numai să se servească de mine și să tragă foloase de pe urma averii mele. Atunci, i-am jucat un renghi în maniera mea, prefăcându-mă că o încurajez. Voiam să te fac geloasă... și am izbutit ! termină el cu un surâs vesel.

— Și Sheena ? se interesă Gilda, insistând din nou cu aer vexat. Sunt sigură că a fost ceva între tine și ea !

— În casa bătrânei mele mătuși ? Câtă indecență !

Gilda roși și, râzând ușor, James o atrase în brațele sale. Tânăra femeie se cuibări la pieptul lui, fericită și satisfăcută.

După o clipă, James remarcă :

— Jessie va fi încântată. De-abia aștepta să ne vadă căsătoriți și instalați la Brightways.

— Așadar ții chiar atât de mult să te instalezi acolo ?

James se uită la ea, ghicind cu perspicacitatea-i obișnuită că ea se gândea la ceva anume. În loc să răspundă, întrebă :

— Ce urmărești, de fapt ?

— Ei bine... odinioară, conacul era centrul existenței mele. Dar te-am întâlnit și întrezăresc un alt viitor, o altă viață. Nu crezi că trebuie să avem o casă numai a noastră, ca să adăpostească propriile noastre amintiri ?

— Dacă asta e dorința ta, subscriu fără ezitare, declară James. Pentru mine Brightways se identifica un pic cu tine pentru că locuiai acolo și puteam să te văd. Visam să te am numai pentru mine, într-o bună zi, și conacul făcea parte din acest vis...

— Dar nu sunt deloc un vis, James. Sunt cât se poate de reală și te iubesc !

— În cazul acesta, știu ce casă ne trebuie. E destul de vastă pentru a o găzdui pe Jessie și o droaie de copii...

— Ah, James, sunt atât de fericită că vezi lucrurile în același fel ca mine !

Ridicând capul pentru a-l contempla mai bine pe bărbatul pe care îl iubea, Gilda murmură :

— E pactul meu cu diavolul... M-ai posedat, James, cu trup și suflet... și sunt atât de fericită ! Dar îți promit să nu trag foloase niciodată din relația noastră și să continuu să muncesc din greu la birou.

James simulă un aer sever.

— Am de gând să-ți dau din plin cu ce să te ocupi acasă ! Căci în ceea ce privește munca la birou, domnișoară Lyle... sunteți concediată !

Gilda se strânse la pieptul lui într-un elan de bucurie căci James tocmai îi prescrisese fericire veșnică.

— SFÂRȘIT —